

பாரதியின்

குயில் பாட்டின் தத்வ ரகஸ்யம்

எஸ். கிருஷ்ணானந்தராஜா

Interpretative Thesis on Bharathi's Song of the Cuckoo Bird - S. Karunanandarajah

சென்னை வானவில் பண்பாட்டு மையப் பிரசுரம் - 2010

பாரதியின்
குயில் பறழைன் சூத்வ ரகஸ்யம்

எஸ். கருணானந்தராஜா

20/2, ஜக்கரியா காலனி, முதல் தெரு,
கூலையேடு, சென்னை - 94
தமிழ்நாடு இந்தியா

**Bharathiyin Kuyil Pattin
Thathuva Marmam**

By

Karunanandarajah ©

First Edition

September 2010

Mithra : 203

ISBN : 978 - 81 - 89748 - 90 - 6

வெளியீட்டை ஊக்கப்படுத்தியோர்:
வானவில் பண்பாட்டு மையம்
எண் 1-ஏ, எட்டோன் லிங் அவென்யூ
ராஜா அண்ணாமலைபுரம்
சென்னை 600 028
தொலைபேசி: 24350501 : 24350506

Pages : 164

Price : Rs. 100.00 /-

Printed & Published by

Mithra Arts & Creations Pvt Ltd.,

20/2, Zackria Colony, 1st Street,
Choolaimedu, Chennai - 600 094.

Ph : +91 44 2372 3182 / 2473 5314

Email : mithrabooks@gmail.com

www.mithra.co.in

இதன் முதல் நூல் பாரதியின் குயில்பாட்டின் தத்துவ மர்மம்-
எஸ். கருணானந்தராஜா - 1999

சமர்ப்பணம்

தரணியிலே என்னுடலைப் பிறப்பித்தின்பத்
தமிழளித்து உயிரளித்து வளர்த்துக்காத்து
அரணதுவாம் பக்திநெறி காட்டி அன்பின்
அகிம்சையதன் மகத்துவத்தை அறிவிலாட்டி
மரணமிலாதென் நெஞ்சில் வாழ்ந்து என்னை
வழிநடத்தும் என்தாய் தந்தையரின் பாதம்
சரணம் இந்நூல் சமர்ப்பணம் என்றாரை செய்கின்றேன்
சாமான்யன் என்முயற்சிக் கிறைவன் காப்பு

தந்தை: தமிழாசான் - குருநாதபிள்ளை சித்திரவேலு
தாய் : தமிழறிவு - கனகபூரணி சித்திரவேலு

சித்திரவேலு கருணானந்தராஜா, களுவாஞ்சிகுடி,
கிழக்கு மாகாணம், இலங்கை.

பொருளடக்கம்

1. என்னுரை 8
2. ஆசிரியரைப் பற்றி கவியரசு வைரமுத்து 12
3. புதையலும் பொற்குவியலும்
முனைவர் ஓளவை நடராசன் 14
4. அணிந்துரை 16
5. பாரதியின் குயில்பாட்டின் கருவின் கருவாய்ந்த கரு..... 19
6. முதல் நூலின் என்னுரையிலிருந்து 22
7. முதல் நூலின் அணிந்துரையிலிருந்து 23
8. நூலின் உட்புகுமுன்... குயில்பாட்டு ஓர்
வெற்றுவேதாந்தமா?..... 25
9. பாரதியின் குயில்பாட்டின் தத்வ ரகஸ்யம் - Synopsis..... 27
10. மாடனுக்கும் சின்னக்குயிலிக்கும் இடையே
ஏற்பட்ட காதல்..... 33
11. அரும்பத விளக்கம் (Key words) 39
12. பாரதியின் குயில்பாட்டின் தத்வ ரகஸ்யம்
அறிமுகம்..... 41
13. குயில்பாட்டின் கதைச்சுருக்கம்..... 44

14. குயில், சின்னக்குயிலி பாத்திரங்கள்
எதைக்குறித்து நிற்கின்றன?
அவை பாரதியின் கவித்துவம் நிரம்பிய
சித்தத்தைக் குறிப்பனவேயாம் 54
15. குரங்கு - பாரதியின் மனம், விண்டுரைத்த
பண்டிதக் கவிராயன் 61
16. கவித்துவத்திற்கும் மனக்குரங்கிற்குமிடையிலான
காதல்..... 68
17. பாரதியின் புத்தி (அறிவு) மாடு, மாடன் அதே
வேளை அவருக்கு விண்டுரைக்கும் பண்டிதனாய்
வேலை வழங்கிய அரசன்..... 70
18. பூர்வ ஜன்மம்..... 80
19. மொட்டைப்புலியனின் மகனான நெட்டைக்
குரங்கன் இராமநாதபுரம் சமஸ்தானத்தின்
மதுரை சேதுபதி உயர்நிலைப் பள்ளியில்
தமிழாசிரியர் (பண்டிதக் கவிராயர்) வேலை..... 90
20. குயிலின் காதல் காதல் காதல்... பாட்டு விளக்கம்..... 94
21. மகாகவி பாரதியின் குயில் பாட்டு..... 109
22. பாரதி வாழ்க்கைக் குறிப்புகள் 142
23. உசாத்துணை 155
24. ஆசிரியரின் பிற நூல்கள் 159
24. ஆசிரியரைப் பற்றி 160

என்னுரை

பாரதியின் குயில்பாட்டின் தத்வ ஆய்வு சுமார் இருபத்திநாலு வருடங்களின் முன் (1985-1986) என்னால் எழுதப்பட்டது. அப்போதும் சரி, இப்போதும் சரி நான் செய்த இந்த ஆய்வுக்காக பாரதியைத் தவிர இப்பாடல் தொடர்பாகக் கூறப்பட்ட வேறு யாருடைய கருத்தையும் உள்வாங்கவில்லை. அதற்கு என்னால் முடியவில்லை. ஏனெனில் அப்படியொரு தேவையேற்படவில்லை.

ஓர் ஆய்வில், அது இலக்கியமாக இருந்தாலென்ன அல்லது வேறு அறிவியலாக இருந்தாலென்ன, நமக்கு முந்திய வர்களின் அணுகுமுறைகளை உள்வாங்கிச் செல்லவேண்டுமென்பதை நான் அறிவேன். அடிப்படையிலிருந்தே எனது கல்வி, தொழில் போன்றவை விஞ்ஞான அறிவியல் ஆய்வுகளுடன் தொடர்புபட்டே இருந்ததனால் உசாவலின் அவசியம் எனக்குத் தெரியாமலில்லை. ஆனால் இந்த நூல் விடயத்தில் அது பொருந்துவதாக இல்லை. ஏனெனில் பாட்டின் பொருள் எனக்குத் தெட்டெனத் தெளிவாய்த் தெரிகின்றது. அதனால் யாருடைய துணையும் தேவைப்படுவதாயில்லை.

என்னைப் பொறுத்தவரை, பாரதியின் மறைவின் பின், கிட்டத்தட்ட ஒன்பது தசாப்த கால பாரதி ஆய்வுகளில் பாரதியின் குயில்பாட்டு யதார்த்த பூர்வமாக அணுகப்படவில்லை என்ற ஒரு குறையை எனது ஆய்வு நிறைவு செய்துள்ளதாக நான் கருதுகிறேன். இந்த எனது விடாப்பிடியான கருத்துத்தான் உசாவலைத் தடுத்துவிட்டது. இது கொஞ்சம் அதிகமாகப் (ஓவராக) படவில்லையா? அடக்கி வாசிக்கக் கூடாதா? என்று சிலர் கருதக்கூடும். என்ன செய்வது? இளமையிலிருந்தே தன்னடக்கம் பேணக் கற்பிக்கப்பட்டவனாயிருந்தும், இந்த விடயத்தில் மட்டும் என்னால் இந்த தன்னடக்கத்தைப் பேண

முடியவில்லை. நான் பிடித்த முயலுக்கு மூன்றே மூன்று கால்கள்தான் இருக்கின்றன. அதற்கு நானென்ன செய்ய முடியும்?

மனத்திற்குப் பளிச்சென்று பட்டுவிட்ட பாரதியின் குயில் பாட்டின் உட்பொருளை என்னால் முடிந்தளவு தக்கோரின் முன் வைத்து அவர்கள் அங்கீகாரத்தைப் பெறவேண்டுமென்ற எனது எண்ணம் சரிவர நிறைவேறவேயில்லை. தூரதிர்ஷ்டவசமாக ஒருசிலர் தவிர்ந்த தக்கோர் மத்தியில் என் ஆய்வுநூல் சென்றடையவில்லை.

எனது விளக்கங்களைப் புரிந்து கொண்டு அதிலிருந்து என் அன்புக்குரிய நண்பராகி உங்கள் விளக்கங்களை நான் தமிழ்நாட்டில் அறிஞர் மத்தியில் கொண்டு செல்கிறேனென்று வாக்களித்துவிட்டு அதை நிறைவேற்றுமுன்பே அமரராகிவிட்ட டாக்டர் அவ்வை ஞானசம்பந்தன், அவரின தமையனாரான எனது பெருமதிப்பிற்குரிய ஐயா டாக்டர் அவ்வை நடராஜன், இந்த நூலுக்கு ஓர் ஆய்வுரை தர மகிழ்வோடு சம்மதித்த றாகன் அண்ட் ஆர்யா நிறுவனர் சட்டத்தரணி நண்பர் கே. ரவி, லண்டனில் நண்பர் கவிஞர் மீ ராஜகோபாலன், ஐயா பேராசிரியர் கோபன் மகாதேவா என்று விரல் விட்டு எண்ணக் கூடிய ஒருசிலரே நூலின் விளக்கங்களை முழுதாக வாசித்துப் பாராட்டியிருக்கிறார்கள். சிலர் நூலை மேலெழுந்தவாரியாக நோக்கிவிட்டுப் புரிந்தும் புரியாததுமாய்த் தலையாட்டிவிட்டுப் போயிருக்கிறார்கள். இதற்குக் காரணம் ஓர் இலக்கியத் தேடலாக இதைக் கருதி குயில்பாட்டையும் பாரதியின் இதர நூல்களையும் தேவைக்கேற்ப உசாவியபடி விளக்கங்களை நோக்காததுதான். அதனை நாம் எல்லோரிடமும் எதிர்பார்க்க முடியாது.

நூலை உரிய முறையில் உசாத்துணைகளுடன் வாசித்துப் பார்க்காமல் அல்லது நான்முகத்தை மட்டும் நோக்கி விட்டு விளக்கங்களை, “அது அவரவர் கருத்து” என்று சொல்பவர்களும் இருக்கிறார்கள். நூலைப் பார்க்காமலேயே

அப்படிச் சும்மா சொன்னவர்களும் இருக்கிறார்கள். ஏனென்று தெரியவில்லை. சிலவேளை, குயில் பாட்டுடன் முட்டி மோதிப் பார்த்துவிட்டு அது ஓர் புரியாத புதிர் என்று நிச்சயஞ் செய்துகொண்டு அதன் விளைவாகச் சொல்லப்பட்ட முடிவாயிருக்கலாம். அல்லது இதுவரை காலமும் வேதாந்த சாகரத்தினுள் வீழ்ந்து தவித்தோருடன் தாமும் மூழ்கியதால் உண்டான அவநம்பிக்கையாலும் இருக்கலாம்.

எது எப்படியிருப்பினும் அத்தகைய நண்பர்களுக்கு எனது தாழ்மையான விண்ணப்பம்: எனது நூலில் காணப்படும் விளக்கங்கள் எனது கருத்தன்று. பாரதியின் கருத்து. பாட்டின் வரிக்கு வரி, சொல்லுக்குச் சொல், பொருள், இடம், காலம் ஆகிய மூன்று காரணிகளையும் வைத்து விளக்கப் பட்டிருக்கிறது. பாட்டைச் சொன்னவன் பாரதி. அதன் பயனைச் சொல்பவன் நான். பாட்டின் வரிகளுக்குத் தொடர்பில்லாதவாறு என் பாட்டில் நான் வேதாந்தத்துள்ளே விழிபிதுங்கி நோக்கவில்லை. அந்தக் கருத்துகளை அள்ளிச் சொரியவில்லை.

ஆதலால் கூடியவரை கொடுக்கப்பட்டுள்ள உசாத்துணைகளைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு நூலை வாசியுங்கள். தவறுகளைக் கோடிட்டுக் காட்டுங்கள். ஏற்கவும், திருத்தவும், திருந்தவும் தயாராயிருக்கிறேன்.

இந்நூலுக்குத் தமது மதிப்புரைகளைத் தந்து என்னைப் பாராட்டி என் ஆய்வினை அங்கீகரித்த ஐயா டாக்டர் அவ்வை நடராஜன், சென்னை வானவில் பண்பாட்டு மைய இயக்குனர் சட்டத்தரணி கே ரவி, லண்டன் நண்பர் கவிஞர் மீ. ராஜகோபாலன், ஐயா பேராசிரியா கோபன் மகாதேவா ஆகியோருக்கு எனது அன்பு நன்றிகளைத் தெரிவிக்கிறேன்.

நான் செய்த இவ் ஆய்வுக்காக என்னை லண்டன் லிருந்து சென்னைக்கு அழைத்து போஷித்து, "பாரதி இலக்கியச்

செல்வர்” என்ற பட்டமும் வழங்கி, இந்திய ரூபா பத்தாயிரமும் பரிசளித்த ஸ்ரீராம் நிறுவனத்தினரை நான் மிகுந்த நன்றியுடன் இங்கு நினைவுகூருகிறேன். என் ஆய்வினை ஏற்று “புதுவைப் பல்கலைக் கழக பாரதி 125 - 2007 பன்னாட்டுக் கருத்தரங்கிற்கு என்னை ஓர் பேராளராக அழைத்துக் கௌரவித்தமைக்காக அப் பல்கலைக்கழக சுப்பிரமணிய பாரதியார் தமிழியற் புலத்தினருக்கும், அவர்களுடன் சேர்ந்தியங்கி தற்போது இந்நூலைப் பிரசுரிக்கவும் துணைநிற்கும் சென்னை வானவில் பண்பாட்டு மையத்தினருக்கும் எனது பணிவான நன்றிகள்.

மீண்டும், என் வேண்டுகோளையேற்று அட்டைப்படத்தை வரைந்துதவிய மைத்துனர் நோர்வே மோகனதாஸிற்கும், நூலை அழகுற பதிப்பித்துத் தந்த மித்ர ஆர்ட்ஸ் அண்ட் கிரியேஷன்ஸ் நிறுவன உரிமையாளர் பிரபல எழுத்தாளர் ஐயா எஸ். பொ, தம்பி இந்திரா, தங்கை லலிதா, தம்பி கிருஷ்ணகுமார் உட்பட அனைத்து அலுவலர்களுக்கும், இந்நூலைப் பதிப்பிப்பதற்காக என்னுடன் இந்தியாவிற்கு ஓர் வழித்துணையாய், இணை பிரியவொட்டாத் தோழியாய்க் கூடவே வந்து எல்லாவற்றிலும் எனக்கு உறுதுணையாய் நிற்கும் என் அன்பு மனைவி திருமதி தயாபரி கருணானந்தராஜாவிற்கும் என் அன்பு நன்றிகள்.

இந்நூலில் தோன்றாது துணைநின்று, எனது இந்திய வருகையை ஊக்குவித்து, வரவேற்று தங்கும் வசதியையும் ஏற்படுத்திக் கொடுத்த தமிழக அரசின் மொழிபெயர்ப்புத் துறை இயக்குநர் அன்புத்தம்பி டாக்டர் அருள் நடராஜனை நான் என்றும் மறவேன்.

பணிவன்புடன்
எஸ். கருணானந்தராஜா

1A Rookery Close, London NW9 6QJ
Email: karunanandarajah@yahoo.co.uk
Tel: 00442082004651
Mobile: 00447932627864

ஆசிரியரைப் பற்றி கவிப்பேரரசு ஷரமுத்தி

திரு. எஸ். கருணானந்தராஜா (புகசாரதி) அவர்கள்
லண்டன்

அன்புடையீர்!

வணக்கம்.

திரு. நவம் அவர்களின் வாயிலாக தாங்கள் அனுப்பி வைத்த 'ஈழத்தாய் சபதம்.' 'வள்ளுவன் காதல்' என்ற இரு கவிதை நூல்களும் கிடைத்தன.

அடர்த்திமிக்க கருத்துக்களோடும் ஆழ்ந்த இன மொழி உணர்வுகளோடும் வளமான தமிழில் புனையப்பட்ட தங்கள் கவிதைகள் என்னைப் பெரிதும் கவர்ந்தன.

உயிரைத் தாய்மண்ணிலும் உடலை அந்நிய மண்ணிலும் உஊன்றிக் கொண்டிருக்கும் தங்களைப் போன்ற ஈழத்துப் படைப்பாளிகளை நான் பெரிதும் நேசிப்பவன்.

மொழியைக் கவிதையின் வாகனமாய் மட்டுமே பயன்படுத்தாமல் வாழ்க்கையின் வாகனமாயும் பயன்படுத்துபவர்கள் ஈழத்துக் கவிஞர்கள் என்பதற்குத் தங்கள் தொகுப்புகளும் ஓர் இனிய சாட்சி.

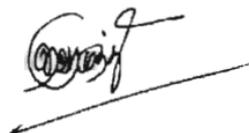
தங்களுக்கு மரபுவழிக் கவிதைகளின் மேலிருக்கும் மாங்காத ஆர்வம் தொகுப்பின் பக்கங்கள் தோறும் புலப்படுகின்றன.

'ஈழத்தாய் சபதம்' தொகுப்பிலுள்ள "உறுமல் ஒன்று கேட்குது" எனும் கவிதை, நாட்டின் எதிர்காலம் குறித்து நடுங்காத நம்பிக்கை கொண்டிருப்பவர் தாங்கள் என்பதைப் பறை சாற்றுகிறது.

மொழிபெயர்ப்புக் கவிதைகளான "மின்னும் மின்னும் தாரகைகள்," "கரிய சிறிய செம்மறியே" நன்று; ஆங்கிலக் கவிதையின் ஓசை நயம் குன்றாமலும் பொருள்சிறையா மலும் பெயர்த்த தங்கள் கவியாற்றல் போற்றுகலுக்குரியது.

தாங்கள் பல்லாண்டு வாழவும் தங்கள் தவிதை முயற்சிகள் சிறக்கவும் வாழ்த்துகிறேன்.

அன்புள்ள

13-11-2004

புறையலும் பொற்குவியலும் முறையர் ஒருவர நடராசன்

(முன்னாள் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகத் துணைவேந்தர், தஞ்சாவூர்)

கவியரசர் கருணானந்தராஜா அவர்கள் நான் முதலில் இலண்டன் மாநகரில் தான் கண்டேன். நான் கொண்ட கேண்மை என் மகன் அருளுக்கும் தொடர்ந்தது. தன்னலம் கருதாத வாழ்வும், தமிழுணர்வு ததும்பும் நெஞ்சமும் கொண்ட கருணானந்தராஜாவின் குடும்பத்தினர் காட்டும் கனிவையும் பரிவையும் எப்போதும் நினைந்து நெகிழ்வேன். ஒரு நாள் தொடர்ந்து மூன்று மணிநேரம் தான் ஓட்டிச் சென்ற ஊர்தியில் தான் புனைந்த போர்க்கவிதையின் வரிகளை கடலலை போல உணர்ச்சி பொங்க, உரத்த குரலில் பாடியதை நான் மறப்பதற்கில்லை. புலம் பெயர்ந்து வாழும் அவலத்துக்காட்டட்டாலும் தான் பிறந்து வளர்ந்த தாயகத்தின் நினைவுகள் அவரை அலைக்கழிக்கின்றன. எண்ணமெல்லாம் இலக்கியமாக இருந்து வருகிறார். உணர்வால் மனச் செழுமைக்கு உரமுட்டுகின்ற திறம் பொதுவாகத் தமிழுக்கும் சிறப்பாகக் கவிதைகளுக்கும் எப்போதும் உண்டு.

பாரதியாரின் பாட்டுக்கினிய தமிழில் தோய்ந்து மகிழும் கவியரசர் கருணானந்தராஜா தன் நினைவுகளைப் பாடலாக வரையும் பயிற்சியில் தேர்ந்த தகுதியும் தெளிந்த திறமும் பெற்றவர். தமிழகத்தில் 2006-2007ல் நடந்த பாரதியார் விழாவில், கடல் கடந்து வாழும் தமிழரின் கரைகடந்த பாரதியார் காதலைப் பாராட்டியதோடு, கவியரசர் கருணானந்தராஜா வரைந்த பாரதியார் குயில்பாட்டின் நுண்பொருளைப் புலப்படுத்திய குயில்பாட்டுத் திறனாய்வு நூலுக்குப் பரிசிலும் வழங்கப்பெற்றார். ஆய்ந்த

கவிஞன். அருந்தமிழன், ஆய்வாளன் என்று கருணானந்தராஜா தமிழறிஞர் பலரால் பாராட்டப் பெற்றவர்.

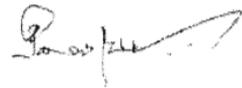
பாரதியாரின் குயில்பாட்டு தமிழுலகத்தின் ஆய்வுக்கு விருந்தாக அமைந்த அழகிய புதிர்ப்பாட்டாகும். குயில், குரங்கு, மாடு என அறிணைப் பொருள்கள் இடம்பெற, அவைகளை வனப்புறப் புனைந்துகாட்டும் ஆழ்ந்த புலமையின் சுடர்தெறிக்கச் சொற்கள் விழுவது பாரதியாரின் கைவந்த கலைத்திறனுக்குக் கண்ணாடியாகும்.

“ஆன்ற தமிழ்ப் புலவீர்! கற்பனையே ஆனாலும் வேதாந்த மாக விரித்துப் பொருளுரைக்க, யாதானும் சற்றே இடமிருந்தால் கூறுங்கள்” என்று விண்டுரைக்க முடியாத விடுகதையாகிய குயில் பாட்டின் புதையலுக்குள் பொதிந்து கிடக்கும் பொற்குவியலை அள்ளியிறைக்கின்ற ஆய்வுக்கட்டுரையாகக் கவியரசர் கருணானந்த ராஜா எழுதிய நூலைத் தமிழ் கூறும் நல்லுலகம் இருகை நீட்டி ஏற்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

சில ஆண்டுகளுக்கு முன் கவியரசரின் பாரதியார் குயில் பாட்டின் தத்துவ மர்மம் என்ற நூலைப் பாராட்டிய என் ஆங்கில உரையின் தொடர்களை இங்கே மீண்டும் நினைவு கூறுகிறேன்.

The treatise on Bharathiyar, which tries to bring out a lucid light throwing interpretation for kuyil pattu is the result of a highly eminent research study. Many professors attempted to solve the riddle and they were driven into the densely forest of baffling Vedantham. Your interpretation is modern, meaningful and exhibits the mission of the great Bharathiyar.

பொன்போல் கருத்தும், புதுமின் போலும் சொற்களும் கொண்டு அமைந்த கவியரசர் கருணானந்தராஜாவின் கலைத் திறம் வெல்க!

ஒளவை நடராசன்

அணிந்நூரை

கே.ரவி MA, MPhil, BL

வழக்கறிஞர்

நிறுவனர், வானவில் பண்பாட்டு மையம்

‘Fவ ஆபன் செய்ட ஆக்னீஸ்’ எப்படிக்கீடஸ் என்ற மஹாகவியுடைய கவித்துவத்தின் உச்சகட்டமோ, அப்படியே ‘குயில்பாட்டு’ என்ற குறுங்காவியமே மஹாகவி பாரதியுடைய கவித்துவத்தின் உச்சகட்டம். எந்த உரையின் உதவியுமின்றி குயில்பாட்டை அப்படியே உணர்ச்சிபொங்கப் படித்தாலே போதும், கவிதா தேவியின் சன்னிதியில் மனமுருகிக் காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்க நின்று ஆத்ம வேதம் ஓதும் பேரானந்த அனுபவம் மெல்ல நிகழும். அறிவுக் குறுக்கீடு, அந்த அனுபவத்தை மறைக்கும் ஆரவாரத் திரையே.”

இப்படியொரு கருத்தில் என் மனம் ஊறிப்போயிருக்கும் வேளையில் அன்பு நண்பர், அருந்தமிழ்க் கவிதைகள் அழகுற வடிக்கும் ஈழக் கவிஞர் திரு. கருணானந்தராஜாவின் இந்த நூலைப் படிக்கும் வாய்ப்புக் கிட்டியது. 2007 ஆம் ஆண்டில், ‘பாரதி 125’ உலகக் கருத்தரங்கத்திற்காக வரையப்பட்ட இந்த ஆய்வுக்கட்டுரையை நான் அப்பொழுது முழுமையாக ஊன்றிப் படிக்காத தற்குக் காரணமே மேற்சொன்ன என் கருத்துத்தான். நட்புக்கும், ரசனைக்கும் கருத்து ஒரு தடையாக இருப்பதை நான் எப்பொழுதும் விரும்பியதில்லை என்பதால் அந்த ஆய்வுக் கட்டுரையை நூலாகக் கொண்டுவரும் இந்த வேளையில் அந்நூலுக்கு நான் அணிந்நூரை

வழங்க வேண்டும் என்று கவிஞர் எனக்கிட்ட அன்புக் கட்டளையைச் சிரமேற் கொண்டு அந்தக் கட்டுரையை மறுவாசிப்புக்கு உட்படுத்தினேன். பலநாட்களாக என் ஆழ்மனத்தில் பூட்டியே கிடந்த கதவு திறந்து ஒரு புதிய உலகில் காலடியெடுத்து வைத்தேன். நூலின் ஒரு பகுதியில் இருந்த சில வரிகள் பளிச்சென மின்னி என் சிந்தையைக் கவர்ந்தன:

“எவ்வாறு மனத்திலே புரட்சிகரமான எண்ணங்களையும் அழகுணர்ச்சியையும் கொண்டிருப்போர் எல்லோரும் கவிஞர்களாவ தில்லையோ, அவ்வாறே புத்திஜீவிகள் (அறிஞர்கள்) எல்லோரும் கவிஞர்களாவதில்லை. ஒரு ரசிகனுக்கும் அல்லது ஒரு விமர்சக னுக்கும், ஒரு சிருஷ்டிகர்த்தாவுக்கும் இடையேயுள்ள வேறு பாட்டால் இது தெளிவுறும். இதனாலேயே ஆத்மனின் தாகத்திற்கும் (புலன்), அதனது கவித்துவம் நிரம்பிய சித்தத்திற்கும் இடையேயுள்ள சூக்கும் ஒன்றிணைப்பு, சூழ்நிலைத் தாகக்கங்களினால் ஏற்படும் தற்காலிக இணைப்பல்ல; ஜன்மாந்திரங்களாகத் தொடரும் திருவருளின் பாற்பட்ட தெய்வீக பந்தம் என்று கூறக்கூடியதாயுள்ளது... கவிப்புலனிற்கும், கவித்துவத்திற்குமிடையேயுள்ள தொடர்பிற்கு, அறிவு ஒரு ஊன்றுகோலாக மட்டுமே செயலாற்ற முடியும். அதற்குமேல் அறிவுக்கு அதிக முக்கியத்துவமில்லை.”

கருத்து வேறுபாடு என்று நான் கற்பித்துக் கொண்ட தடையை மேற்சொன்ன வரிகள் தகர்த்துத் தவிடுபொடியாக்கின.

அறிவுநிலையில் சிக்குண்டு இந்த நூலின் கருத்துகளை ஆராய முற்பட்டால், படித்துப் புரிந்துகொள்ள மிகவும் கடின மான நூல் இது, ஆனால், கவிஞர் கருணானந்தராஜாவின் கவிதானுபவத்தில் பங்கேற்கும் தீர்மானத்தோடு, ரசனையுணர்வின் லயிப்பில் ஈடுபட்டு இந்த நூற்கடலில் குதித்துவிட்டால், மிக எளிதாக மூழ்கி முத்தெடுக்கலாம்.

ஒரு முத்தை மட்டுமாவது இங்கே பார்ப்போம். குயில் பாட்டில் வரும் 'காதல் காதல் காதல்' என்ற பாட்டை எப்படி பாரதியின் வாழ்க்கை அனுபவத்துடன் நூலாசிரியர் இணைத்துக் காட்டுகிறார்!

“புகழே, புகழுக்கேயோர் புரையுண்டாயின் இகழே என்று, தானடைந்த புகழைப் பண்டிதர்களுக்காகவும், மன்னனுக்காகவும், நெஞ்சைத் தொடாத பாடல்களைப் பாடி இழக்க முடியாதென்கிறார். ஆனாற் பண்டிதர்களோ, அவரது கவிதைகளை வாயாரப் புகழ்வது போல் நையாண்டி செய்து மண்ணை வாரியிறைக்கிறார்கள் (ஆவியுருகுதடி ஆஹா, ஆஹா என்பதுவும், கண்ணைச் சிமிட்டுவதும், காலாலும், கையாலும் மண்ணைப் பிறாண்டி எங்கும் வாரியிறைப் பதுவும்). மன்னனும் பண்டிதர்களின் ஆதிக்கத்துக்குட்பட்டு பாரதியைத் தாழ்த்தி பண்டிதர்களைத் தூக்கிக் கொண்டாடுகிறான். ஆனால், உறுதியுடையப் போவதில்லை. அதற்கேயோர் உடைவுண்டாயின் இறுதி.”

இது போதும். இனி நூலுக்கும் உங்களுக்கும் இடையில் நான் நிற்க விரும்பவில்லை. இலக்கிய அன்பர்கள் அனைவரும் படித்துக் களிக்க வேண்டிய இந்த நூலுக்கு இந்தச் சிறிய அணிந்துரை வழங்கும் வாய்ப்புக் கிட்டியதைப் பெரும் பேறாகவே கருதுகிறேன். இந்த நூலாசிரியர் இன்னும் பல நூல்கள் படைத்துப் பல்லாண்டு வாழ வாழ்த்துகிறேன்.

கே. ரவி

வானவில் பண்பாட்டு மையம்

எண் 1-ஏ, ஸ்டோன் லிங் அவென்யூ

ராஜா அண்ணாமலைபுரம்

சென்னை - 600 028

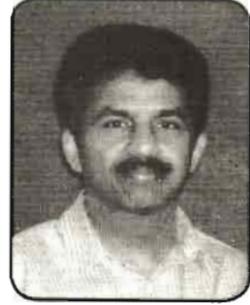
தொலைபேசி: 2435 0501, 2435 0506

பாரதியின் இயில்பாட்டின்

கருவின் கருவாய்ந்த கரு

(பீ. கீராஜகோபாலன் - பீரா)

MSc, MS, MBA, PMP

1. வார்த்தைகளே போர்வை வரிவடிவம் கவிதைநடை
கோர்த்தகதை பார்வை கோதகற்றி - நேர்த்தநெறி
என்னவென ஆய்வதுவே ஏற்புடமை கவிஞனெனும்
மன்னவனை மதிக்கும் வழி!
2. பாப்பூ ரசிப்போர்க்கும் பழத்தமிழை ருசிப்போர்க்கும்
நூற்பூ வனத்தேனை நுகர்வோர்க்கும் - ஏற்பாளன்
அருமைப் பாரதியின் ஆழ்கவிதை ஆலமரக்
கருவைக் கருவாய்ந்த கரு!
3. தேச விடுதலையும் தேயுமதச் சாதிஎனும்
வேஷ விடுதலையும் வேண்டி - பாசமெனும்
துயில்மீட்டு ஆன்மாவின் துய்யநிலைச் சுதந்திரமே
குயில்பாட்டு காட்டும் குறி!
4. பாரதியின் குயில்பாட்டு படித்தோரை ஆய்களனக்
காரணம் காட்டும் புதிர்ப்பாட்டு - பூரணமாய்

உணர்ந்துயரப் பெருஞான உண்மையினை உருவகமாய்
பிணைந்தகதை யாமிதுவே பேறு.

5. சோகம் சுமந்த சுகஇசையின் கருங்குயிலே
ஆகும் கதையிதற்கு அச்சாரம் - தாகமுடன்
கூவியவள் அழைத்தால் கூடுதற்குக் குரங்கொன்றோ
தாவி வருதல் தகும்?
- 6 மாடுஎன அறிந்தும் மடமையினால் கூடுதற்குப்
பேடுஏன் அழைக்கின்றாள் பேதலித்து? - தேடுதலால்
தக்கதோடு தக்கதுவே தக்காது தத்தளிக்கும்
நிற்கதிக்கு முற்கதையே நிஜம்
7. பளுவான பாரதியின் பதங்களுக்குள் மறைபொருளை
களுவாஞ்சிக் குடிபிறந்த கருராஜன் - வலுவாக
வல்லோர் வகுத்தாய்ந்த வகையினால் நமக்குணர
எல்லாம் விளக்கல் எழில்.

சின்னக்குயிலான பெண்மணியும், குயில் பேடும்
“சித்தம்” என்னும் சின்மனத்துக் கவித்துவம்!

மாடன் என்பானும் மாடாகி நின்றானும்
வேடம் தரித்தானும் வேண்டுவன நோக்கி
இழுத்துச் செல்கின்ற புற அறிவு, “புத்தி”!

குரங்கும், குரங்கனும் குறிப்பின்றித் தவிக்கின்ற
 அங்கும் இங்கும் அலைபாயும் “மனம்”,
 ஆர்ப்பாட்டம் செய்கின்ற அரைகுறைப் பலவீனம்!
 ஆத்ம பலமெல்லாம் ஆன்றவிந்த சுதந்திரமே,
 அதற்குரிய வித்து கவித்துவமே எனவுணர்ந்து
 சித்தம் எனும்சுயிலைச் சேரத் துடிக்கின்ற
 புத்தன் இளவரசன் புலவன் பாரதியே!

அன்புக்குரிய நண்பர் கவிஞர் கருணானந்தராஜா அவர்கள், அடங்கவொண்ணாத் தாகத்தால், அமிழ்தமெனும் தமிழ்ப்பருகித், தடம் வழுவாத் தன் வாழ்வில் தமிழ்ப்புலமை வளர்க்கின்றார். அன்னாரது பொன்னான தமிழ்நூல்கள் பின்னாளிலும் நின்றாள வாழ்த்துகின்றேன்.

அன்புடன்

மீ. ராஜகோபாலன்

லண்டன்

rajjag@gmail.com

முதல் நூலின் என்னுரையிலிருந்து...

1985இல் நான் லண்டனுக்கு வந்து மீண்டும் இலங்கைக்குத் திரும்பிச் சென்ற காலம், எனது மனக்கவலையைப் போக்க மனக்குரங்கைக் கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருக்கும் சாதனைமுயற்சிகளில் ஈடுபட்டபோது, கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் செயலாளராக இருந்து தன்னலமற்ற சேவையாற்றிய ஐயா க.இ.க. கந்தசாமி அவர்களின் தூண்டலின் பேரில், பாரதி இலக்கிய ஆய்வுகளில் ஈடுபடவேண்டியேற்பட்டது. 1986இல் மலேசியாவில் நடந்த வெது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டுக்கெனவோர் ஆய்வுக் கட்டுரையைச் சமர்ப்பிக்கு மெண்ணம் மனதில் தோன்றவே, படித்து, ஆய்ந்து, கவைத்த பாரதியின் குயில்பாட்டை எழுத்துருவாக்கினேன். அதில் தோன்றியதே இந்நூல். ஆக, இந்நூல் உருவாகக் காரணமாயிருந்தவர் நான் மேற்குறிப்பிட்ட என் பெருமதிப்பிற்கும் பேரன்புக்குமுரிய ஐயா அவர்களே.....

நன்றி கூறப்பட்டோர்:

ஐயா பேராசிரியர் கோபாலபிள்ளை மகாதேவா- அணிந்துரை வழங்கியவர், நண்பர் நோர்வே மோகனதாஸ்- அட்டைப்படம் வரைந்துதவியவர், நண்பர் ராஜபாளையம், சத்திரப்பட்டி யு. இராமநாதன் - இந்தியாவிலிருந்து நூல் வேலைகளுக்குப் பொறுப்பு நின்றவர். அத்துடன் நூலை எழுதவோர் நல்ல கம்ப்யூட்டரை அமைத்துக் கொடுத்த மைத்துனர் லண்டன் த. தயாநந்தன் (முதல் நூலில் பெயர் குறிப்பிடப்படவில்லை).

22-12-1999

முதல் நூலின் அணிந்துரையிலிருந்து...

பேராசிரியர் கோபாலபிள்ளை (கோபன்) மகாதேவா
MSc. Phd . Hon. D Litt. C Eng. FI Mgt

.....அண்மைக் காலத்தில் தமிழீழத்தின் முன்னணி எழுத்தாளர் ஒருவர் இலண்டனில் இருந்துவிட்டு மன விரக்தியுடன் தாய்நாடு திரும்பிய காலத்தில் கவலையுற்ற நிலையிலும் தன் மனக் குரங்கை அடக்கிக் குயில்பாட்டு விளக்க ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டு என் கணிப்பின்படி, ஒரு மிகவும் அரிய, முதன்மையான, கணிசமான, தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் குறிப்பிடப்பட வேண்டிய சாதனையைச் செய்து முடித்திருக்கின்றார். அவர் ஆராய்ந்து எழுதி முடித்துள்ள குயில்பாட்டின் விளக்கம் புதுமையானது. பாரதியின் வாழ்க்கை வரலாற்று உண்மைகளை ஆதாரமாகக் கொண்ட தர்க்க ரீதியானது. அவர், இலண்டனின் பிரபல தமிழ் ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனத்தில் தற்போது பணியாற்றும் எஸ். கருணானந்தராஜா. இப்போது அதை நூலாக வெளியிடுகின்றார்.

இந்த ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையை கருணானந்தராஜா 1986இல் மலேசியாவில் நடந்த தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டுக்குச் சமர்ப்பித்தார். ஆனால் அன்று ஈழத்தில் இருந்த நிலையில் அதை நேரே சென்று வாசித்து அரங்கேற்ற முடியவில்லை. 1974இல் யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்த வரலாற்று முக்கியத்துவம் பெற்ற நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழா

ராய்ச்சி மகாநாட்டின் பிரதம பொதுச் செயலாளராகக் கடமை யாற்றிய நான் அச்செய்தியை நூலாசிரியர் சொல்லக் கேட்டு மிகவும் விசனித்தேன். எனினும் இப்போது அதனை முழுமையான நூலாக வெளியிட ஊக்குவித்து உதவுவதில் பெருமையும் மகிழ்ச்சியுமடைகிறேன்...

...தம்பி கருணானந்தராஜாவின் புதுமையான தத்துவ விளக்கத்தைப் படித்துப் பேரானந்தமடைகிறேன். அவரின் இந்த ஆராய்ச்சி விளக்க நூலை ஒரு பல்கலைக் கழகத்துக்குச் சமர்ப்பித்திருந்தால் அனேகமாக அவருக்கு ஒரு கலாநிதிப் பட்டம் கூட கிடைத்திருக்கலாம். இன்றும் அவருக்கு வாசகர்களின் மத்தியில் புகழ் மட்டுமல்ல, அவரின் நூலுக்கு ஏதேனும் கணிசமான இலக்கியப் பரிசு களும் கிடைக்கும் சாத்தியக்கூறுகள் இருக்குமெனக் கூறி என் அணிந்துரையை முடிக்கிறேன். வணக்கம்.

20-09-1999

CENTURY HOUSE

35 HA1 2JU

UK

நூலின் உட்புகுமுன்... குயில்பாட்டு ஓர் வெற்று வேதாந்தமா?

பாரதியில், அவரெழுதிய குயில் பாட்டில் ஆர்வமுள்ள அன்பர்களே! வேதாந்தமாக விரித்துப் பொருளுரைக்குமாறு பாரதி கூறிவிட்டாரென்பதற்காகத் தனியே வேதாந்தத்தை மட்டும் எடுத்து வைத்துக்கொண்டு குயில்பாட்டை விளக்க வேண்டுமா அல்லது வேதாந்தத்தினூடே அவர் சொன்னவற்றைப் பார்க்க வேண்டுமா என்பதைச் சற்றுச் சிந்திக்குமாறு உங்களை வேண்டுகிறேன். பாரதி தனது குயில்பாட்டில் அக்கதையை ஓர் துன்பக் கதையென்றே கூறியிருக்கிறார். இறையின்பங் காட்டும் வேதாந்தம் எப்படித் துன்பமாகும்? இவைபற்றிச் சற்று யோசிக்கவேண்டாமா?

புத்தி, மனம், சித்தம், புலன் என்றறியாமல் வித்தை செய்யும் சூத்திரத்தின் மேவுமொரு பொம்மையெனத் தான் ஆட்டுவிக்கப்பட்டேன் என்று பாரதியே சொல்லியிருக்கிறார். அதனால் அவரின் கூற்றைப் பின்பற்றியல்லவோ நாமும் குயில்பாட்டை அணுகவேண்டும். அப்படிச் செய்யும்போது குயில்பாட்டின் பொருள் அவரவர் கருத்தாய் விரிவுபட்டுப் போகாமல் அதன் மாறாத பொருளாக நிலைநிற்கு மல்லவா?

அந்த யுகக் கவிஞன் போட்டுவிட்டுப் போன புதிர் - அதாவது மாடன், குரங்கள், சின்னக்குயிலி, மொட்டைப் புலியன் இவையெல்லாம் வேதாந்தத்தினூடே எவ்வாறு தொடர்புபடுகின்றன என்பதை நாம் பார்க்க வேண்டாமா? பாடலில் வரும் புதிர்ச் சொற்கள், உதாரணமாகக் கோயில் அரசு, குடிவகுப்பு, பாடலில் பாத்திரங்களின்

நடத்தைகள், உதாரணமாகக் குரங்கு குயிலின் பாடலைக் கேட்டு ஆவியுருகுதடி ஆஹா ஹா என்று மண்ணைப் பிறாண்டி எங்கும் வாரியிறைத்தல், மாடனும் குரங்கனும் அரசகுமாரனை வெட்டி வீழ்த்துதல் என்று எத்தனையோ நிகழ்வுகள் உள்ளனவே, அத்தனைக்கும் உரிய பொருளை நாம் தேடாமல், பாரதி இவற்றையெல்லாம் எழுதி தன் குயில்பாட்டை சிக்கல் நிறைந்த பெரியதொரு வேதாந்தமாக்கி அறிஞர் பின் அறிஞராய் அதனை ஆய்வு செய்துகொண்டேயிருக்க வேண்டுமென்று எண்ணியிருப்பார் அல்லது நம்மையெல்லாம் குழப்பிவிட்டார் என நாம் கருதலாமா? இல்லை, இல்லவேயில்லை. குயில்பாட்டிற்கு அறுதியானதும் இறுதியானதுமானவோர் பொருளிருக்கிறது என்ற என்மட்டான சிந்தனையே என்னை இந்நூலை எழுதத் தூண்டியது; குயில்பாட்டை வரிக்கு வரி ஆராயத் தூண்டிது. நீங்களும் அவ் ஆய்வுணர்ச்சியோடு நூலினுட் செல்லுங்கள். வெறும் வேதாந்தத்தையே திரும்பத் திரும்பச் சிந்திக்காமல் பாட்டின் சொற்களுக்கும் வரிகளுக்கும் சம்பவங்களுக்கும் இடம் பொருள் காலமென்னும் காரண காரியத் தொடர்புகளை முழுமையாக ஆராயுங்கள். அப்போது எனது விளக்கங்களும் புரியும் குயில்பாட்டும் புரியும். இவ்வாய்வில் தரப்படும் விளக்கங்களுக்கு தேவையான குயில்பாட்டின் கவிதை வரிகள் அனைத்தும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. தவிர்க்கப்பட்ட வரிகள் மேலதிகமாக அவ்விளக்கங்களை ஒட்டிச் செல்பவையே என்பதை வாசகர்கள் புரிந்து கொள்ளுமாறு வேண்டுகிறேன். இனி உட்செல்வோம்.

பாரதியின் குயில்பாட்டின் தத்வ ரகஸ்யம்

எஸ். கருணானந்தராஜா

உள்ளடக்கம் (Synopsis)

பாரதியின் குயில்பாட்டு அவரது ஏனைய கவிதைகளுடன் ஒப்பிடுகையில் அறிஞர்களால் மிக மேலெழுந்த வாரியாக அணுகப்பட்டவொன்றாகும்.

ஆன்ற புலவீ! கற்பனையேயானாலும் வேதாந்தமாக விரித்துப் பொருளுரைக்க

யாதானுஞ் சற்றே இடமிருந்தாற் கூறீரோ?

என்ற அவரது அழைப்பு (குயில்பாட்டின் இறுதி வரிகள்) இங்கு எதிர்கொள்ளப்படுகின்றது.

பல அறிஞர்கள் குயில்பாட்டை கடவுளைப் பற்றிய வெற்று வேதாந்தமாகவே பார்க்கின்றனர். ஆனால் அது அவரது வாழ்க்கையின் சாரத்தை வேதாந்தத்தினூடு நோக்குமொன்றாகும். அதாவது, அவரது சித்தத்தின் அந்தத்தில் தோன்றும் கடந்தகால நினைவுகள் வேதாந்தத்தின் ஊடாக வெளிப்படுத்தப்படுவதே குயில்பாட்டாகும்.

குயில்பாட்டில் அவரது இரண்டு ஜன்மங்கள் கூறப்படுகின்றன. இரண்டுமே அவரது வாழ்வின் இரண்டு காலகட்டங்களாகும். முன் ஜன்மத்தில் - அதாவது, அவர் எட்டய புரத்தில் வாழ்ந்த முந்திய காலகட்டத்தில், மாடன், குரங்கன்,

சின்னக்குயிலி என்னும் வேடர் மகள், அரசகுமாரன் ஆகிய கதாபாத்திரங்களும், மறு ஜன்மத்தில் - அதாவது புதுவையில் அஞ்ஞாத வாசம் செய்த பிந்திய காலகட்டத்தில் மாடு, குரங்கு, குயில், கையில் விவேக வாளேந்திய சத்திரியனான பாரதி ஆகிய கதாபாத்திரங்களும் இடம் பெறுகின்றனர். ஒருவரின் கடந்த கால வாழ்க்கையை மனம், புத்தி, சித்தம், புலன் போன்றவற்றாலேயே அசை போட முடியுமென்பதால்:

புத்தி, மனஞ் சித்தம், புலனென் றறியாமல் வித்தைசெயுஞ் சூத்திரத்தின் மேவுமொரு பொம்மைபென...

என்ற வரிகள் மூலம் இப் பாத்திரங்களைப் பாரதி வேதாந்த ரீதியில் அறிமுகஞ் செய்கிறார். இங்கே மாடு புத்தியாகவும், குரங்கு மனமாகவும், குயில் சித்தமாகவும், அரசகுமாரன் புலனாகவும் உருவகிக்கப்படுகின்றனர். அவர்களின் முன்ஜன்ம (முந்தைய வாழ்க்கை) தோற்றப் பாடே பாட்டின் மர்மமாகும். புத்தியையும், மனத்தையும், சித்தத்தையும், புலனையும் சற்று வேதாந்த ரீதியில் நோக்கி அவை மனிதவுள்ளத்தின் வேறுவேறான கூறுகள் எனவுணர்வோமாயின் குயில்பாட்டை இலகுவாகப் புரிந்து கொள்ளமுடியும்.

குயிலும், சின்னக்குயிலியும் பாரதியின் கவித்துவத்தின் உருவகங்களாகும்.

இக் கதையின் முக்கிய உருவகங்களான பின் ஜென்மக் குயிலையும் முன் ஜன்மத்துச் சின்னக்குயிலியையும் முதலில் சரிவரப் புரிந்துகொண்ட பின்னரே குயிற் பாட்டினுள் ஆழ்ந்து போகமுடியும். அவ்வுருவகங்கள் பாரதியின் கவித்துவம் நிறைந்த சித்தத்தைக் குறிப்பனவாகும்.

பாரதி தனது சித்தத்தை அதனுள் நிறைந்திருக்கும் அழகிய கவித்துவத்தைக் குயில்பாட்டின் இறுதியிலே ஆசைக்கடலில் மறைய நிற்கும் அமுதாய் தெய்வீகமாய்க் காண்பிக்கிறார். வழமையான யாப்பு மரபுகளிலிருந்து கூர்ப்பித்துத் திருந்திய தேனிலினியாளாய்க் கூறுகிறார். பராசக்தியின் அம்சமான கவித்துவப் பெண்ணரசியின்:

“...மேனிநலத்தினையும் வெட்டினையும் கட்டினையும்.....
மற்றவர்க்குச் சொல்ல வசமாமோ? ஓர் வார்த்தை
கற்றவர்க்குச் சொல்வேன்: கவிதைக் கனி பிழிந்த சாற்றினிலே
பண் கூத்து எனுமிவற்றின் சாரமெலாம் ஏற்றி அதனூடே
இன்னமுதைத் தான் கலந்து காதல் வெயிலினிலே
காயவைத்த கட்டியினால் மாதவளின் மேனி வகுத்தான்
பிரமனென்பேன்...”

என்று புகழ்கிறார். இங்கே பாரதி தன் இன்கவிதைச் சாற்றில் பண்டைய தமிழ்ப் பண்களையும், கூத்து, கும்மி, சிந்து, தெம்மாங்கு போன்ற மெட்டுக்களையும் கலந்து தந்ததால், தான் குயிலாகவும் குயிலியாகவும் உருவகப் படுத்திய தனது கவித்துவ சித்தத்தின் வடிவத்தை மேற் கண்டவாறு விபரிக்கிறார் என்பதறிக.

பாட்டின் முற்பகுதியில் தான் யாரெனப் பொதியமலை முனிவரான அகத்தியரிடம் குயில் கேட்கிறது. அதற்கு முனிவர், நீ:

“...முந்து மழகினிலே முன்று தமிழ் நாட்டில்
யாரும் நினைக்கோர் இணையில்லை என்றிடவே
சீருயர நின்றாய்...”

என்று, இயல், இசை, நாடகம் என்னும் முத்தமிழும்

சீருபர வாழ்ந்த தமிழகத்தில் பாரதி தழுவிய பண்களுக்கும் மெட்டுக்களுக்கும் இருந்த செல்வாக்கைப் புலப்படுத்துகிறார். மேலும்:

“...வீறுடைய வெந்தொழிலார் வேடர் குலத்தலைவன் வீரமுருகன் என்னும் வேந்தன் மகளாக வந்து பிறந்தாய்...”

என்ற வரிகளின் மூலம் முருகனின் மறுபெயரைக் கொண்ட சுப்பிரமணியமே (பாரதி) கவித்துவத்தின் தந்தை என்பதும் மறைமுகமாகக் காட்டப்படுகின்றது. பாரதியின் காலத்தில் அவரின் நவகவிதைப் போக்கினைப் பண்டிதர்கள் விமர்சித்ததன் காரணத்தினால் அது வெறும் யாப்பிலக்கண அறிவை மட்டும் சாராது, உள்ளார்ந்த சித்தத்தின் ஈடுபாட்டினால் வெளிப்பட்டு வரும் தெய்வீகத் தீம்பாடல்கள் என்பதை வலியுறுத்த குயில்பாட்டு முழுவதிலும் குயிலும் குயிலியும் தனது கவித்துவ சித்தமேயென்பதைப் பாரதி தெளிவாக உணர்த்திச் செல்கிறார். சின்னக்குயிலி என்னும் பெயருக்கும் பாரதியின் சுயசரிதையெனக் கணிக்கப்படும் சின்னச்சங்கரன் கதைப் பாத்திரப் படைப்புக்குமிடையேயுள்ள பெயரொற்றுமையையும் இங்கு புரிந்து கொள்ளலாம்.

பாட்டின் ஏனைய கதாபாத்திரங்கள்

குயில்பாட்டில் வரும் இரு ஜன்மங்களிலும் மாடும் மாடனும் பாரதியின் புத்தியையும் (அறிவு) அத்துடன் அவரை ஆதரித்துத் தொழில் கொடுத்த அரசன் - வெங்கடேசரெட்டப்ப பூபதியையும், குரங்கனும் குரங்கும் பாரதியின் தமிழாசிரியர் பதவியுடன் கூடிய பண்டித மனத்தையும் அத்துடன் அரசவையிலிருந்த பண்டிதர்களையும் (கவி ராயர்கள்), குயிலும், சின்னக்குயிலியென்னும் வேடர்மகளும்

மேற்குறிப்பிட்டதுபோல பாரதியின் சித்தத்தையும் அதில் மிளிர்ந்த கவித்துவத்தையும், கையில் வாளேந்திய சத்திரியனான பாரதியும், அரசுகுமாரனும் பாரதியின் தாகமான தேசவிடுதலை என்னும் அரசியல் ஈடுபாட்டையும் (சத்திரிய தர்மம்), அதே வேளை அவரது அரசியல் சார்ந்த பத்திரிகாசிரியர் தொழிலையும் உருவகம் செய்கின்றனர். குயிலுக்கு, அதாவது பாரதியின் கவித்துவம் நிரம்பிய சித்தத்திற்கு பழைய ஜன்மத்தை (வாழ்வை) நினைவுபடுத்தும் தென்பொதிகை அகத்தியர் தமிழின் உருவகமாகும்.

மேற்குறித்த பாத்திரங்களுடே எவ்வாறு பாரதியின் வாழ்வு வேதாந்தமானது என்பதைச் சற்று நோக்கிவிட்டு மேற்சொல்வோம். பாரதி, குயிலாகிய கவித்துவ சித்தம் இன்பவெறியும் துயரும் இணைந்த காதல் காதல் பாட்டைப் பாடும் காட்சியை கனவா நனவா என்றறியாது, அதைப் பின்வருமாறு விளக்குகிறார்.

“...நானுமெனதுயிரும், நீளச்சிலை கொண்டு நின்றதொரு மன்மதனும், மாயக்குயிலுமதன் மாமாயத் தீம்பாட்டும் சாயைபோலிந்திர மாசாலம்போல் வையமுமாய் மிஞ்சி நின்றோம்...

...(வஞ்சனை நான் கூறவில்லை) மன்மதனார் விந்தையால், புத்தி, மனம், சித்தம், புலனென்றறியாமல் வித்ததைசெயுஞ் சூத்திரத்தின் மேவுமொரு பொம்மையென...”

என்ற வரிகளைச் சற்று ஆழ்ந்து நோக்குவோம்.

ஆத்மனின் அந்தக் கரணங்களை மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என நான்காய் வகுப்பார். குயில் பாட்டில் அகங்காரத்தை தான் எனும் அகந்தையுள்ள உயிரின் கூறாகவும்,

அதைக் கையில் நீண்ட வில்லோடு சத்திரியவுணர்வும் ராஜச குணமும் நிரம்பிக் காதல் வயப்பட்டு நிற்கும் மன்மதனான புலனாகவும் பாரதி காட்டுகிறார். சித்தமாம் மாயக்குயில் அதே காதல் அழகுணர்ச்சிகளுடன் கூடிய தீம்பாடல் பாடும் கவித்துவம் நிறைந்தது. ஏனைய இரண்டும் புத்தியும் மனமுமாகும். அவ்வகையில்:

இந்திரன் மாயாஜாலம் (இந்திரஜால வித்தை) காட்டினால், இந்திரனின் தோற்றம் (சாயை) உண்மையாகவும், அவன் காட்டும் மாயா ஜாலம் (மாசாலம்) பிரமையாகவும் (வேடிக்கை - மாயை) தெரியுமெனக் கருதின், அவ்வாறே பாரதிக்கும் மனதினதும், புத்தியினதும் பிரமையாகிய இவ்வையகமும் அதன் லௌகீக இயக்கங்களும் மாயா ஜாலம் போன்ற வேடிக்கையாகத் (மாயை- அசத்) தெரிகின்றன. அதே வேளையில், நான் என்னும் அகங்காரத்துடன் (ஆணவம்) கூடிய புலனும், ஆத்மனும் (நானுமெனதுயிரும்), ஆத்மனின் சித்தத்திலே நீளச்சிலை (கரும்பு வில், அத்தோடு தர்மத்தை நிலைநாட்டும் சத்திரியனின் வில்) கொண்டு நிற்கும் மன்மதனாகிய காதல், அழகுணர்ச்சிகளும், மாயக் குயிலுமதன் மாமாயத் தீம்பாட்டுமாகிய கவித்துவமும், கவிதையும் இந்திரனின் சாயை போன்று (சாயை போலிந்திர), அ.து, உண்மையாகத் (சத்தாக) தென்படுகின்றன. ஆக, இவ் அசத்தும், சத்தும் சேர்ந்து மன்மதனார் விந்தையால் (உயிர், உடற்கலப்பால்) சதசத்தாகிய, புத்தி, மனம் (அசத்து), சித்தம், புலன் (சத்) என்று அறியாமல் வித்தை செய்யும் சூத்திரம் உள்ளே இருக்க, அதை மேவியவோர் பொம்மையுருவாய் ஆட்டுவித்தால் ஆடும் தன் மனிதவுரு இயங்குகின்றது என்பதையே, பாரதி கோட்பாட்டு ரீதியில் மேற்கண்ட வரிகள் மூலம் முன்வைக்கிறார்.

மாடனுக்கும் சின்னக்குயிலிக்கும்
இடையே ஏற்பட்ட காதல்,
மாடன், மாடு (எட்டப்ப மன்னன், புத்தி)

பாரதியை அவரது ஊரைச்சேர்ந்த வெங்கடேசரெட்டய மன்னர் - (இவர் ஆங்கிலேயரை எதிர்த்த கட்டபொம்மனைக் காட்டிக்கொடுத்த எட்டப்பன் வம்சத்தவர்) தனது ஆஸ்தானத் திலமர்த்தி ஆதரித்தமை மாடனுக்குக் குயிலிமீது ஏற்பட்ட காதலாற் குறிக்கப்படுகின்றது. இது:

*"...மாமன் மகனொருவன் மாடனெனும் பேர் கொண்டான்
பொன்னை மலரைப் புதுத்தேனைக் கொண்டுனக்கு
நித்தம் கொடுத்து நினைவெல்லாம் நீயாக..."*

என்ற வரிகள் மூலம் குறிக்கப்படுகின்றது. இங்கு பொன் - பணம், மலர் - ஆடல் மகளிர். புதுத்தேன் - மது எனப் பொருள்படுகின்றது

இன்னொரு வகையில் குயிலிக்கும் மாடனுக்கு மிடையேயான காதல், கவித்துவத்திற்கும், அறிவுக்கும் (புத்திக்கும்) இடையே ஏற்படக்கூடிய வலுவற்ற தொடர்பையும் குறிக்கின்றது.

அணிசெய் காவியம் ஆயிரம் கற்பினும் ஆழ்ந்திருக்கும்
கவியுள்ளத்தைக் காணமுடியாத வெற்று விமர்சகர்களே அறி
வியற் கல்வியாளர்கள் என்பது பாரதியின் கருத்தாகும்.

அடுத்ததாக, குரங்கனின் தந்தை (மொட்டைப் புலியன்) குயிலியைக் குரங்கனுக்கு மணம் பேசியமை, ராமநாதபுர சமஸ்தானம் மதுரைச் சேதுபதி உயர்நிலைப் பள்ளியில் பாரதிக்குத் தமிழாசிரியர் (பண்டிதர்) வேலை அளித்தமையைக் குறிக்கின்றது. இதையறிந்து எட்டப்ப மன்னன் சினந்தபோது:

“...நெட்டைக் குரங்கனுக்குப் பெண்டாக நேர்ந்தாலும், கட்டுப்படி அவர்தங் காவலிற்போய் வாழ்ந்தாலும் மாதமொரு முன்றில் மருமஞ் சில செய்து... வந்திடுவேன்...”

என்று மன்னனைச் சமாதானஞ் செய்தமை குயில் பாட்டில் குறிக்கப்படுகின்றது.

அரசுகுமாரனுடன் குயிலி காதல் கொண்டமை, எட்டப்ப மன்னனின் இலக்கிய ரசனைகளுக்கேற்ப நடக்காது அவனது தொடர்புகளை முறித்துவிட்டு, தமிழாசிரியர் பதவியையும் மூன்று மாதத்தில் தூக்கியெறிந்துவிட்டு தேசவிடுதலையென்ற சத்திரிய தர்மத்தின் மீது, அதாவது அரசியலின்மீது பாரதி நாட்டங்கொண்டதையும் அதனால் பத்திரிகாசிரியரானதையும் குறிக்கின்றது.

அரசுகுமாரனதும், குயிலியினதும் இறப்பு, அரசியலில் முற்றுமுழுதாக ஈடுபட முடியாமல் பத்திரிகாசிரியர் தொழிலையுங் கைவிட்டுப் புதுவையில் பாரதி அஞ்ஞாத வாசம் செய்ய நேர்ந்தமையைக் குறிக்கின்றது. இக் காலகட்டத்தில் அவராற் தேச எழுச்சிப் பாடல்களைப் பாட முடியாமலோ அல்லது அவை பிரபலமடைய முடியாமலோ போன நிலை பாடலில் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது. இது இடைக்காலத்தில், அதாவது குயில்பாட்டுப் பாடப்பட்ட காலகட்டத்தில் அவருக்கேற்பட்டவோர் இக்கட்டான நிலை

யாகும். பின்னர் புதுவையிலிருந்தவாறே முழுவீச்சில் பத்திரிகைத் தொழிலூடாக அவர் அரசியலில் ஈடுபட்டார் என்பதை யாவருமறிவர்.

மாடனும், குரங்கனும் அரசுகுமாரனதும், குயிலி யினதும் இறப்புக்குக் காலாகின்றனர். இது எட்டப்ப மன்னனு டனான தொடர்புகள் துண்டிக்கப்பட்டதாலும், தமிழாசிரியர் வேலையைக் கைவிட்டதாலும் ஏற்பட்ட வறுமை நிலையி னால் தனது கவித்துவத்தைப் பாவித்து மக்களை விழிப் படையச் செய்து முற்றுமுழுதாக அரசியலில் ஈடுபட முடியா மற்போன பாரதியின் நிலையைக் காட்டுவதாயுள்ளது. மறு ஜன்மத்தில் (பிற்காலத்தில்) குரங்கு - மனம், மாடு - புத்தி, குயில் - கவித்துவ சித்தம், சத்திரியனான பாரதி - புலன் ஆகியோரால் கடந்த கால நிகழ்வுகள் நினைவு கூரப்படுகின்றன.

**குக்குக்கூ என்று குயில்பாடும் பாட்டினிலே
தொக்க பொருளெல்லாம் தோன்றியதென் சிந்தைக்கே
அந்தப் பொருளை அவனிக்குரைத்திடுவேன்
விந்தைக்குரலுக்கு மேதினியீர் என் செய்கேன்**

என்ற வரிகளிலும்,

**வேதனையும் நானும் மிகுந்த குரலினிலே
மானக் குலைவும் வருத்தமும் நான் பார்க்காமல்
உண்மை முழுதும் உரைத்திடுவேன் மேற்குலத்தீர்
பெண்மைக் கிரங்கிப் பிழைபொறுத்தல் கேட்கின்றேன்**

என்ற வரிகளிலும், பாரதி தன் கடந்த கால வாழ்வில் ஏற்பட்ட துயர சம்பவங்களை உலகிடம் சமர்ப்பிக்கிறார்.

பாரதியின் நவகவிதைப் போக்கிற்குப் பண்டிதர்களிடம் ஏற்பட்ட எதிர்ப்பை எதிர்கொள்வதே குயிலின் காதல், காதல்

பாட்டின் முக்கிய நோக்காகும். தற்காலத்தில் பலர் காதல் காதல் பாட்டின் முதல் வரியை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டு அப்பாடல் சாதாரண மனிதக் காதலுக்குப் பாரதி காட்டிய உச்சவுணர்வின் வெளிப்பாடாகப் பொருள் கொள்கின்றனர். ஆனால் அதன் முக்கிய பொருள் அதுவன்று. குயிலின் பாடலிலே இன்பவெறியும் துயரும் நிறைந்திருப்பதாகப் பாரதி கூறுகிறார்.

தனது தனித்துவமான கவித்துவத்தின் மீது தனது புலனாம் தேசவிடுதலைக்கான காதல் போயில் சாதல், கவியின்பம் பேரருட்கொடை, அதுவே பேரொளி, ஒளிபோமாயின் இருளே, கவியின்பத்திற்கு ஓர் எல்லை கண்டு இலக்கணம் வகுக்க முற்பட்டால் துன்பம், அப் பாடல்களி லுள்ள நாதத்தேயோர் நலிவுண்டாயின் சேதம், தாளத்திற்கோர் தடையுண்டாயின் கூளம், பண்ணிற்கேயோர் பழுதுண்டாயின் மண்ணே, தன் பாடல்களால் வரும் புகழுக்கேயோர் புரையுண்டாயின் இகழே, நாட்டு விடுதலையென்னும் சத்திரியப் புலனாம் குமரனோடு என் கவித்துவம் கூடும் கூடலே கூடல், அந்தப் புலன் பிரிந்து போய்விட்டால் வாடல், என் உறுதி போய்விட்டால் இறுதி, குழலினுமினிய என் கவிதைகளில் இலக்கண வரம்புகள் என்னும் கீறல் விழுந்தால் விழலே

என்று, குயிலின் பாட்டில் (காதல் காதல் காதல்...) பாரதி தனது கூத்து, கும்மி, சிந்துப் பண்களியைந்த நவயுகக் கவிதைகளின் சிறப்பைக் கூறுகிறார். அத்தகைய கவிதைப் போக்கை இலக்கண வரம்புகளுக்காக சேதமாக்கவோ, கூளமாக்கவோ, மண்ணாக்கவோ முடியாதென்கிறார்.

ஆனாற் கவிராயர்களாகிய (குரங்குரு) பண்டிதர்களோ, அவரது கவிதைகளை வாயாரப் புகழ்வதுபோல் நையாண்டி

செய்து ஆவியுருகுதடி ஆஹா, ஆஹா என்பதுவும், கண்ணைச் சிமிட்டுவதும், காலாலும், கையாலும் மண்ணைப் பிறாண்டி எங்கும் வாரியிறைப்பதுவுமாய் (13) இலக்கணச் சேற்றை வாரியிறைக்கிறார்கள். மன்னனும் பண்டிதர்களின் ஆதிக்கத்துக்குட்பட்டு பாரதியைத் தாழ்த்தி பண்டிதர்களைத் தூக்கிக் கொண்டாடுகிறான். ஆனால் உறுதியுடையப்போவ தில்லை. அதற்கேயோர் உடைவுண்டாயின் இறுதி. கூடிச் செல்லும் குமரனாம் இளமையழகு என் பாட்டிற் போய் விட்டால் வாடல். வேயங்குமுலின் நாதத்தையொத்துப் பண்ணியைந்த என் பாடல்களில் இலக்கண வரம்பு என்ற கீறல் விழுந்தால் விழுலன்றோ என்று மிக ஆழமான குரலிற் பாடுகிறார்.

ஒன்றைப் பொருள்செய்யா உள்ளத்தைக் காமவனல் தின்றெனது சித்தம் திகைப்புறவே செய்ததையும் சொற்றைக் குரங்கும் தொழுமாடும் வந்தெனக்கு முற்றும் வயிரிகளாய் மூண்ட கொடுமையையும் இத்தனை கோலத்தினுக்கும் யான் வேட்கை தீராமல் பித்தம் பிடித்த பெரிய கொடுமையையும்..

என்ற வரிகள் மூலம் பாரதியின் பண்டிதத்தன்மை கொண்ட மனமும் (சொற்றைக் குரங்கு), அறிவெனும் புத்தியும் (தொழுமாடு) ஒரு விடயத்தைப் பொருள் செய்து பாட்டியற்ற விடாமல் இலக்கணத்தடைகளை ஏற்படுத்தியும், அவரது நவகவிதை ஈடுபாடு ஒரு வேட்கையாய் அவருட் கொழுந்து விட்டெரிந்த நிலை காட்டப்படுகின்றது.

காதல் காதல் பாட்டின் இன்பமயமான வேதாந்தப் பொருள் தொடரும் விரிவான ஆய்வில் விளக்கப் பட்ட டுள்ளது.

இவை தவிர, குயில்பாட்டில் பாரதி கோட்பாட்டு ரீதியில் முன்வைக்கும் விடயங்களைப் பின்வருமாறு கூறலாம்.

கவித்துவம் ஒருவருக்கு அழிக்கப்படும் அருட்கொடை. அது பிறப்புக்கதோறும் தொடரும். ஆகவே அது உண்மைப் பொருள் (சத்). கவித்துவசித்தத்தில் செயல் சிந்தனையுட்பட்ட புலனை ஒன்றிணைக்கையில் அபேதநிலை தோன்றுகின்றது.

மேற்கண்ட பாரதியின் சிந்தனைக் கோட்பாட்டிற்கும், உவரது வாழ்க்கைப் பின்னணிக்கும் உரிய குயில் பாட்டின் உதாரங்களே இவ் ஆய்வு மூலம் நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளன. பாரதியின் குயில் பாட்டை வாசித்துச் சிந்தித்து அதன் மர்மத்தையறிய ஆர்வமுறுவோர்க்கே பெரும்பாலும் இவ்வாய்வு உதவும். ஆழ்ந்து செல்வோர் தம் கருத்துக்களைக் கூறும் போது பாராட்டுகள் மனதை மகிழ்விக்கும், விமர்சனங்கள் அறிவை உயர்த்தும். ஆகவே முடிந்தாற் தொடர்புறுமாறு அன்புடன் வேண்டுகிறேன்.

நன்றி

அரும்பத விளக்கம் (Key Words)

- அபேத நிலை: இன்ப துன்பமற்ற ஆனந்த நிலை (அத்வைத நிலை)
- கவித்துவம்: மொழிவயப்பட்ட அழகுணர்ச்சி
- புலமை: இலக்கண வயப்பட்ட மொழியறிவு
- சத்திரிய தர்மம்: உலகளாவிய சமூகப் பிரக்கூ
- சித்தம்: ஆழ்ந்த உள்ளம் (Trancendental - Sub and Unconciuous area of mind)
- புலன் (நாட்டம்): உள்ள ஈடுபாடு
- மனம்: காம, குரோத, மோக, மத, மாட்சரிய குணங்களைக் கொண்ட சாதாரண மனம்
- புத்தி: லௌகீக அறிவு
- குயில், சின்னக்குயிலி: குயில் பறவை, பாரதியின் கவித்துவ சித்தம், கவிதை
- மாடன் - மாடு: கோ - அரசன், எருது, அத்துடன் புத்தியாகிய அறிவு
- குரங்கன் - குரங்கு: கவி - கவிராயர், புலவோர், பண்டிதர், அத்துடன் மனக்குரங்கு

- வர்ணாச்சிரம தர்மம்: குணகர்ம (சத்வ, ரஜஸ், தமோ குணம்) அடிப்படையிலமைந்த மக்கட் பிரிவுக்கும் (பிரம்ம, ஷத்திரிய, வைசிய, சூத்திரர் - கர்மம்) அவர்களின் வாழ்வு நிலைகளுக்கும் (பிரமச்சரியம், கிரஹஸ்தம், வானப்பிரஸதம், சன்னியாசம்) உரிய நெறி
- சனாதன தர்மம்: பண்டைய இந்துக்களின் வாழ்வு நெறி
- சித்தாந்தம்: சித்தத்தின் அந்தம்
- வேதாந்தம்: வேதத்தின் அந்தம்

இவை பாரதியைப் பின்பற்றி இவ்வாய்வுக்கென எடுத்தாளப்பட்டுள்ள பதவிளக்கங்களாகும். முரண்படுவோர் தயவு செய்து கட்டுரையினுட் செல்க.

பாரதியின் குயில்பாட்டின் தத்வ ரகஸ்யம்

அறிமுகம்

இன்பம் மோதி விழிக்கும் விழியினார்-பெண்மை
மோகத்திற் செல்வத்திற் கீர்த்தியில்
ஆடுதல் பாடுதல் சித்திரம் கவி
யாதியனைய கலைகளில்-உள்ளம்
ஈடுபட்டென்றும் நடப்பவர்-பிறர்
ஈன நிலை கண்டு துள்ளுவார் (1)

கலைகள் பற்றிய பாரதியின் பார்வை மேற்கண்டவாறு
அமைகின்றது.

கலைஞன் அவதரிக்கிறான்! அவன் ஒருபோதும்
உருவாக்கப்படுவதில்லை.

கலைத்துவத்திற்கும், கலைஞனுக்குமிடையேயுள்ள
தொடர்பு ஜன்மாந்திரங்களாகத் தொடர்கின்றது. அமானுஸ்
யமான சூக்குமப் பரிமாணம் கொண்டே ஓர் உண்மைக்
கலைஞனின் கலையாற்றல் அளக்கப்பட முடியும். வறிய
வார்த்தைப் பிரயோகங்களாற் பெறப்படும் லௌகீக அளவீடு
களை ஒரு கலைப்படைப்பிற்குத் தரமுற்படல் அறிவீனம்.
இயல், இசை, நாடகம், ஓவியம், சிற்பம் முதலிய அனைத்துக்
கலைகளுக்கும் இது பொருந்தும்.

பாரதியின் பாணியில் கூறுவதாயின்: “சூனியமாம்
ஆகாயத்திலிருந்து இவ்வுலகைப் படைத்தவன் பிரமன்

ஆயின், மனோமயமாகிய நுண்வானாம் சூக்கும ஆகாயத்திலிருந்து (சித்தாகாசம்-சித்அம்பரம்) கலைஞன் தன் படைப்பை உருவாக்குகிறான். அதனால் அவன் இரண்டாம் பிரம்மாவே (த்வீதியப்ரம்மா). பிரம்மனோ தன் படைப்புக்கு உயிரளிக்கிறான், கலைஞனோ தன் படைப்புக்கு ஜீவகளை அதாவது, கலையுயிர் (சைத்திரிக ஜீவன்) கொடுக்கிறான்.” (மேற்கோள்: ஞானரதம் - கந்தர்வலோகம்)

கவிதைக் கலை – பாரதியின் கவித்துவம்

கலைஞர்கள் வரிசையிற் பாரதி ஒரு யுகக்கவிஞன். கவித்துவம் அவருடன் ஜன்மாந்திரங்களாகத் தொடர்புபட்டது. அவர் கவிகளில் அனேகமானவை அவர் ஆத்மாவின் குரலாகவே ஒலிசெய்கின்றன. விருப்பு வெறுப்பற்ற நிலையில் யார்க்கும் பயப்படாது அச்சமில்லை அச்சமில்லை என்று அவர் பாடினார். தன் இயல்புக்கு ஒவ்வாத வெறும் வார்த்தைக் கோவைகளைக் கவிதையாக்கி மக்கள்முன் அவர் படைக்கவில்லை. உள்ளதை ஒளிவு மறைவின்றிக் கூறினார். மொத்தத்தில் அவர் கவிதையைக் காதலித்தார்.

“...வாராய் கவிதை மணிபெயர்க் காதலி... அந்தநாள் நீயெனை அடிமையாய்க்கொள...கலந்துயாம் பொழிலிடைக் களித்தவந் நாட்களில்... நீயேயுயிரெனத் தெய்வமும் நீயென நின்னையே பேணி நெடுநாட் போக்கினேன்...” (2)

என்னும் அவரது கவிதை வரிகள், இயற்கையின் பேரெழிலிற் கலந்து நிற்கும் கவித்துவத்தில், தன்னையும் தன் சுற்றுப்புறத்தையும் மறந்து அவர் ஒன்றியிருந்த நிலையை மிக நயமாக எடுத்தியம்புகின்றன.

உலகத்தின் ஆரவாரங்களைக் கவியுள்ளத்தோடு நோக்கும் அவர் புலன்,

நண்ணி வரு மணியோசையும் பின்னங்கு நாய்கள் குரைப் பதுவும்... எண்ணுமுன்னே அன்னக்காவடி பிச்சை யென்றேங் கிடுவான் குரலும்... ஏதெது கொண்டு வருகுது காற்றிவை எண்ணிலகப்படுமோ? சீதக்கதிர்மதி மேற்சென்று பாய்ந்ததங்கு தேனுண்ணுவாய் மனமே. (3)

என்று இயற்கையின் அனைத்து நிகழ்வுகளையும் தன் கவிதைக் கண்களால் நோக்கி இன்புறுகின்றது. இங்கு துன்பமும் கவிதையினால் வெளிப்படுத்தப்படும்போது அவருக்கு இன்பமாவதைக் காண முடிகின்றது.

பாரதியின் இக் கவிதாசக்தியே குயில்பாட்டின் கருப் பொருளாய் அமைகின்றது.

குயில் பாட்டின் கதைச்சுருக்கம்

பாரதி புதுவையில் வாழ்ந்தபோது மாலைப் பொழுதின் மயக்கத்தே தனக்குத் தோன்றியதோர் கற்பனையின் சூழ்ச்சியினால் தான் கண்ட கனவு மயக்காக குயில்பாட்டின் கதையை நிறைவு செய்கிறார்.

கதையில் பாரதி வாளுடன் (விவேக வாள்) ஓர் மாஞ்சோலையை அணுக அங்கிருந்தவோர் மாமரக் கொம்பரில் இருந்து ஓர் குயில் நமக்கெல்லாம் மிகவும் பரிச்சயமான “காதல் காதல் காதல், காதல் போயிற் காதல் போயிற் சாதல் சாதல் சாதல்...” என்ற அழகிய பாடலை இன்ப வெறியும் துயரும் இணையப் பாடுகின்றது.

பாரதிக்கு அக்குயிலின் மீது காதல் பிறக்க தானும் குயிலுருவம் பெற்று அக்குயிலைக் காதலித்துக் கூடிக் களிப்புடனே வாழோமோ? நாதக்கனலினிலே நம்முயிரைப் போக்கோமோ? என்று அவாவுகிறார்.

அழகிய அப்பாடலில் கலந்திருந்த குயிலின் சோகத்தைக் கண்டு அக்குயிலிடம் “ஏழுலகும் இன்பத் தீ ஏற்றும் திறனுடைய பேரின்பப் பாட்டிசைக்கும் பேடே! திரவியமே! காதலர் நீ எய்துகிலாக் காரணந்தான் என்ன? பீழையுனக் கெய்தியதென்? பேசாய்! எனப் பாரதி வினவுகிறார்.

குயிலோ மிகுந்த வேதனையும் வெட்கமும் நிறைந்த குரலில்: “மானக் குலைவும் வருத்தமும் நான் பார்க்காமல் உண்மை முழுதும் உரைத்திடுவேன் மேற்குலத்தீர்...”

என்று தொடங்கி தான் ஓர் சிறிய குயிலாயினும் யாவர் மொழியும் எளிதுணரும் பேறு பெற்றேன், மானுடவர் நெஞ்ச வழக்கெல்லாம் தேர்ந்திட்டேன் பிரகிருதியின்; (இயற்கையின்) அனைத்து இயக்கங்களிலும் தோன்றும் இசையிலும் பாட்டிலும் என் மனதைப் பறிகொடுக்கும் இயல்புடையேன் என்று தன்னைப் பற்றி விபரிக்கின்றது. கூடவே காதலை வேண்டிக் கரைகின்றேன் இல்லையேல் சாதலை வேண்டித் தவிக்கின்றேன் என்கின்றது.

பாரதிக்கோ குயிலின்மீது காதல் வெறி. மதி மயங்கி நிற்கிறார். அத்தருணத்தே பறவைகள் அனேகம் சோலைக் கிளைகளிலெல்லாம் தோன்றி ஒலி செய்ய குயிலுக்கும் பாரதிக்கும் இடையே ஏற்பட்ட காதலுணர்வுக்கு இடையூறு ஏற்படுகின்றது. அதனால் குயில், “என் மனதைக் கவர்ந்தவரே இன்று போய் அடுத்த நான்காம் நாள் இங்கே வாரும்” என்று துயரத்தோடு விடைகூறி மறைகின்றது.

கனவினுள்ளே ஓர் கனவாய் தான் கண்ட காட்சி கனவா அன்றி நனவா என்றறியாமல் பாரதி வீடு திரும்புகிறார்.

ஆனால், தானும் தனது உயிரும், நீளச்சிலை கொண்டு நின்றதொரு மன்மதனும் - அதாவது அவரை வாட்டிய குயில்மீது கொண்ட காதலுணர்வும், மாயக்குயிலும் அதன் மாமாயத் தீம்பாட்டும், இந்திரனின் சாயையாய் உண்மை நிலையிலிருக்க, அவன் காட்டும் கண்கட்டிவித்தையான மாயா ஜாலம் போன்று (இந்திரமாசாலம்போல்) இந்த வையகம் தெரிய, மன்மதனார் விந்தையால் - அதாவது, அவருக்கேற்பட்ட காதலுணர்வினால், இவை புத்தி, மனம், சித்தம், புலன் என்பவற்றின் வேலையென்று அறியாமல், வித்தை செய்யும் ஓர் சூத்திரத்தினால் ஆட்டப் பெறும் பொம்மையாகி மீண்டும் ஆர்வ மிகுதியினால் அடுத்த நாளே அம்மாஞ்சோலையைப்

பாரதி நாடிச் சென்றுவிடுகிறார். அங்கே அவர் கண்ட காட்சி அவரைப் பேதலிக்க வைக்கிறது.

அங்கே குரங்கொன்று ஓர் மரத்தடியிலிருக்க அந்தக் குயிலானது அக்குரங்கைப் புகழ்ந்து கூறி தனது காதல் காதல்... பாட்டையும் இசைக்கின்றது. குரங்கோ “ஆவியுருகுதடி ஆஹா ஆஹா” வென்று தாவிக்குதித்துத் தாளங்கள் போட்டு அதேவேளை கண்ணைச் சிமிட்டிக் காலாலுங் கையாலும் மண்ணைப் பிறாண்டி எங்கும் வாரியி றைத்து குயில்மீது குரங்குத்தனமாய்த் தன் காதலை வெளிக் காட்டுகிறது. பாரதியோ கோபம் தலைக்கேற தனது கை வாளையெடுத்துக் குரங்கின்மீது வீசுகிறார். அக்கணத்தில் அப்பொய்க் காட்சி மறைந்துவிட சோலைப் பறவைகள் ஒலிசெய்கின்றன. குயிலையும் காணமுடியவில்லை. வேதனை யோடும் வெட்கத்தோடும் வீடு திரும்பிவிடுகிறார். குரங்கின் மீது காட்டிய கோபத்தால் தடுமாறி ஊணின்றி நிற்கவேண்டிய தாயிற்று. ஏழையாய் நைந்து நின்றும் உண்பதற்குப் பண்டம் உதவி நல்ல பால்கொணர்ந்தாள் ஓர் அன்னை. “பண்டு நடந்ததனைப் பாடுகின்ற இப்பொழுதும் மண்டு துயர் எனது மார்பையெல்லாம் கவ்வுதே!” என்கிறார் பாரதி.

மூன்றாம் நாளும் முன்போல கால்கள் சோலைக்கிழுத் திட பாரதி வாளுடன் செல்கிறார். அங்கேயோர் மாமரக் கொம்பரில் அந்தக்குயிலிருந்து கதைபேச கீழேயிருந்தோர் கிழக்காளைமாடு அதனை ஆழ மதியுடனே ஆவலுறக் கேட்கின்றது. குயிலோ மாட்டை வெகுவாகப் புகழ்கின்றது. இறுதியில் அதே காதல் காதல்... பாட்டையும் இசைக் கின்றது. பாரதியோ கையிலிருந்த தன் வாளை மாட்டை நோக்கி வீசுகிறார். வாள் உடலிற்படுமுன் மாடு விரைந்து ஓடிவிட, குயிலும் மறைந்துவிட, பறவைகள் ஒலிசெய்யும் மெய்க் காட்சி புலப்படுகின்றது. பாரதி குயிலைத் தேடிப்

பார்த்துவிட்டு அதைக் காணாமல் வீடு வந்து சேர்ந்து விடுகிறார்.

கண்ணிலே நீர்ததும்பக் கானக்குயில் கதையுரைத்த தையும், பாரதி பேதையாய் அதன்மீது பெரிய மையல் கொண்டதையும், இன்பக் கதையின் இடையே தடையாகப் புன்பறவையெல்லாம் புகுந்த வியப்பினையும், ஒரு விடயத்தையும் சரியாகச் செய்யவிடாது உள்ளத்தைக் காமனல் தின்றதால் சித்தம் திகைத்ததையும், சொற்றைக் குரங்கும் தொழுமாடும் வந்து முற்றும் வயிரிகளாய் மூண்ட கொடுமையையும், இத்தனை நிலையிலும் தான் வேட்கை தீராமல் பித்தம் பிடித்தவனாயிருந்த கொடுமையையும் எண்ணி எண்ணிப் பார்த்தும் எதுவும் விளங்காது கண்ணி ரண்டும் மூடக் கடுந்துயிலில் ஆழ்ந்துவிடுகிறார் பாரதி.

நான்காம்நாள் குயில் பாரதியைக் கட்டாயம் தன்னிடம் வருமாறு அழைத்த நாள். பாரதிக்கோ தன்னை ஏமாற்றிய குயிலைப் பார்க்கப் போவதற்கு மனமில்லை. மாடத்தில் தான் ஏமாந்ததை நினைந்து வருந்தியவாறே வீற்றிருக்கிறார். காட்டுத் திசையை நோக்குகிறார். அங்கே வானத்தில் மேற்றிசையில் ஓர் கரும்பறவை தெரிகின்றது. அது அந்தப் பொய்க்குயில்தானோ என்று எண்ணுகையில் அது தொலைவில் நின்றதனால் நன்றாக வடிவம் துலக்கமாக வில்லை. திகைப்போடு வீதிக்கு வருகிறார். அவ்வுருவமோ சோதிக்கடலிலே தோன்றும் ஓர் கரும்புள்ளிபோலத் தெரிய அருகே போய் அது அந்தக் குயில்தானா என அறிய முற்படுகிறார். அந்தப் பறவையோ அவர் நிற்கும்போதெல்லாம் தானும் நின்று அவர் அதை நெருங்கும்போதெல்லாம் தானும் விலகிப்போய் அவரை அந்த மாஞ்சோலைக்குள்ளே இட்டுச்சென்று சோதிவெள்ளம் அலையுமோர் கொம்பரிலே போய் அமர்கின்றது. தனது காதல் காதல் பாட்டையும்

பாடுகின்றது. பாரதியோ குயிலின் மீது கோபங்கொண்டு அதனை வைகிறார். அதனைக் கொன்றுவிட எண்ணங் கொள்கிறார். பின்னர் நெஞ்சமிளகி அந்த நோக்கத்தைக் கைவிடுகிறார். குயிலோ கண்ணீர் உகுத்து, தன்மீது பிழையில்லையென்றும், அரசனான நின்னையே நான் காதலிக்கிறேன்; நின் காதல் கிடைக்காவிடில் வெந்தழலில் வீழ்ந்தோ விலங்குகளின் வாயப்பட்டோ இறந்தொழிவேன் என்றும் அரற்றி இறுதியில் தன் பூர்வஜன்மக்கதையைக் கூற ஆரம்பிக்கின்றது.

சில காலத்தின்முன் அந்தக் குயில் பொதிய மலைச் சாரலில் மாங்கிளைக் கொம்பரொன்றில் எதையோ எண்ணிய வாறு வீற்றிருக்கையில் ஆங்கு வந்த வேத முனிவனிவரைக் கண்டு (இது அகத்தியர் - அதேவேளை தமிழின் உருவகம்) அவர் பாதம் பணிந்து முனிவரே நான் குயிலாக இருந்தாலும் எல்லார் மொழியும் எனக்கு விளங்குவதேன்? மானுடர் போல் சித்தநிலை வாய்த்திருக்கும் செய்தியேன்? என்று வினவுகின்றது. முனிவரே குயிலுக்கு அதன் பூர்வ ஜன்மக்கதையை பின்வருமாறு கூறுகிறார். குயிலே நீ:

சேரவளநாட்டின் தென்புறத்தே வீரமுருகன் என்னும் வேடர் குலத்தலைவனின் மகளாகப் பிறந்து சின்னக் குயிலி யென்னும் பெயரோடு முந்துமழகினிலே மூன்று தமிழ்நாட்டில் யாரும் நினக்கோர் இணையில்லை என்றிடவே சீருயர நின்றாய். உனது மாமன் மகனான - அதாவது அதே ஊரைச்சேர்ந்த மாடன் என்னும் பெயர்கொண்ட வேடன் உன்னைக் காதலித்து, உனக்கு பொன்னையும், மலரையும் புதுத்தேனையும் நித்தமும் தந்து நினைவெல்லாம நீயாக வருந்துகையில் நீ அவனை மாலையிட வாக்களித்தாய், உண்மையில் நீ அவன்மேற் கொண்ட மையலினாலில்லை, அவன் சாலவருந்தல் சகிக்காமல் சம்மதம் கூறிவிட்டாய்.

ஆனால் உனது அழகின் பெருங்கீர்த்தி தேசமெங்கும் பரவ தேன்மலையின் (மதுவரை) சார்பினில் ஓர் வேடர்கோன், செல்வமும் நல் வீரமுமுடையான், நாடனைத்தும் அஞ்சி நடுங்கும் செயலுடையான் மொட்டைப் புலியன் என்பான் தன் மூத்தமகனான நெட்டைக் குரங்கனுக்கு நேரானவோர் பெண்வேண்டி, நின்னை மணம்புரிய நிச்சயித்து, நின் அப்பன்தன்னையணுகி, உனது மகளை என் பிள்ளைக்குக் கல்யாணஞ்செய்துவைக்க விரும்புகிறேன் என்று கூற, நினைது தந்தையும் எண்ணாப் பெருமகிழ்ச்சி எய்தி அதற்கு உடன் பட்டுவிட்டான். பன்னிரண்டு நாட்களுக்குள் ஒழுங்காய் மணவினைசெய்ய உறுதியும் செய்துவிடுகிறார்கள்.

இதையறிந்த மாடன் மனம் புகைகிறான். குயிலி யிடம் ஆத்திரத்துடன் தன் மனவேதனையைக் கூறுகிறான். குயிலிக்கு மாடன்மீது காதலில்லா விட்டாலும் அவன்மீது கொண்ட கருணையினால், நெட்டைக்குரங்கனை நான் கைப் பிடித்தாலும் மாதமொரு மூன்றில் மருமம் சிலசெய்து தாலி தனை மீட்டு நின்னிடமே தந்து நின்னையே என் நாயகனாய் ஆக்கிக்கொள்வேன்; இதனை நம்பு மாடப்பா என்று உறுதி கூறுகிறாள்.

சில தினங்கள் சென்றன. ஓர்நாள்! குயிலி தனது தோழியருடன் காட்டினிடையே களிப்புடன் விளையாடி நிற்கையிலே வேட்டைக்கென அந்தப் பகுதிக்கு வந்த வெல்வேந்தன் சேரமனின் மகன் ஒரு மானைத் தூரத்தியபடி அவனது படையினரைப் பிரிந்து தனியே வர அங்கே குயிலியைக் காண்கிறான். ஒருவரையொருவர் நோக்கிய நோக்கிலேயே குயிலியும் அரசகுமாரனும் ஆவிகலந்து காதல் வயப்பட்டுவிடுகிறார்கள். தோழியர்களும் அரசகுமார னென்று அஞ்சி மறைந்துவிடுகிறார்கள்.

அரசகுமாரன் குயிலியை அணுகித் தன் காதலை வெளிப்படுத்த குயிலியோ தனக்குமேற்பட்ட காதலை மனதிலடக்கி: ஐயனே! உங்கள் அரண்மனையில் நூற்றுக் கணக்கில் பெண்களுள்ளனர், கல்வி தெரிந்தவர்கள் கல்லும் உருகப் பாடுவார்கள், அவர்களைச் சேர்ந்து நீவிர் அன்போடு வாழலாமே! நான் மன்னவரை வேண்டேன், மலைக் குறவர்மகள் நான், கொல்லும் அடற்சிங்கம் குழிமுயலைக் காதலிப்பதுபோல என்னை நீர் விரும்பலாமோ? நாங்கள் பத்தினியாய் வாழ்வோமேயன்றி பார்வேந்தரானாலும் நத்தி விலைமகளாய் இழிந்து போவதில்லை, உனது காலடியைப் போற்றுகிறேன் போய்வாரும் என்கிறாள்.

அரசகுமாரனோ குயிலி மறுத்தாலும் அவளுக்குத் தன் மீது ஏற்பட்டுவிட்ட காதலை அவளது விழிக் குறிப்பினாலறிந்து, அவளருகே வந்து அவளது கன்னஞ் சிவக்க அவளை முத்தமிட்டுவிடுகிறான். குயிலி விலகிச் சென்றாலும் தாவி வந்து அவளைத் தழுவி நீயே எனது மனையாட்டி, நீயே அரசாணி, எனது குலதெய்வம், எனது துணை, நின்னையன்றி ஓர் பெண் எனக்கு இந் நிலத்திலில்லை, வேத நெறியில் விவாகமுன்னைச் செய்து கொள்வேன். இப்போதே வா நின் வீட்டுக்குச் சென்று அங்குள்ளோரிடம் என் எண்ணத்தைச் சொல்வேனென்று வற்புறுத்துகிறான். குயிலியும் மகிழ்ந்து அவளை ஆரத்தழுவ, வேந்தன் மகன் அவள் கோவை யிதழ் பருக, இருவரும் தங்களை மறந்து நிற்கிறார்கள்.

அவ்வேளை குயிலியைக் காணவந்த குரங்கன் அவள் தோழிருடன் விளையாடச் சென்றுவிட்டாளென்று அறிந்து அவளைத் தேடி வருகிறான். குயிலியும், அரச குமாரனும் கட்டித் தழுவிநிற்கும் காட்சியைக் காண்கிறான். நிச்சயதாம் பூலம் நிலையாய் நடந்திருக்க பிச்சைச் சிறுக்கி செய்த பேதகத்தைப் பார்த்தாயோ? கல்யாணங் கூட இன்னும்

கட்டி முடியவில்லை, மண்ணாக்கிவிட்டாள் என் மானந் தொலைத்துவிட்டாள் என்று ஆவேசமுறுகிறான்.

மாப்பிள்ளையான குரங்கன் ஊருக்கு வந்ததையும் தோப்பிலே தோழிகளுடன் விளையாடச் சென்ற குயிலியைக் காணச் சென்றிருப்பதையும் மாடனிடம் யாரோ கூற, வியர்த்த மேனியுடனும் நெருப்பாய்ச் சிவந்த கண்களுடனும் மாடனும் அங்கு வந்து விடுகிறான்.

மாடன் வந்ததைக் குரங்கன் கவனிக்கவில்லை, குரங்கனைப்பார்க்க மாடனுக்கு நேரமில்லை. இருவரும் அரச குமாரனைக் குயிலி கட்டித் தழுவி நின்ற காட்சியையே காண்கின்றனர்.

மாடன், குரங்கன் இருவரும் வெறிகொள்கின்றனர். ஆனால் குயிலியும் அரசகுமாரனும் தேவசுகங்கண்டு விழியே திறக்கவில்லை.

ஐம்புலன்களாம் பொறிவழிப்படாத ஆவிக்கலப்பின் அமுத சுகந்தனிலே மேவி அக்காதலர்கள் நான்கு விழிகளும் மூடிச் சுகித்திருக்கின்றனர். அதே வேளை ஐம்புலன்கள் ஆவியிலே தீயை மூட்ட இக்காட்சியைக் கண்டு மாடன், குரங்கன் ஆகியோரின் நான்கு விழிகளும் பொறிகளைச் சிதறி நிற்கின்றன.

மாடனும், குரங்கனும் தமது வாட்களையுருவியபடி ஓடிவந்து அரச குமாரனின் முதுகில் வெட்டிவிடுகிறார்கள். சட்டென்று திரும்பிய இளவரசன் தனது வாளையும் உருவி வீச்சிரண்டில் ஆங்கவரை வீழ்த்திவிடுகிறான். அதோடு பேச்சிழந்து அவர்கள் பிணங்களாய் விழுந்து விடுகிறார்கள்.

அரசனோ சோர்ந்து மண்ணில் விழ, குயிலி அவனை வாரியெடுத்து மடியில் கைத்துப் புலம்புகிறார். அஃன்

சற்றுக் கண்விழித்து, பெண்ணே இனி நான் பிழைக்க மாட்டேன். அழுது பயனில்லை. சாவிலே துன்பமில்லை. இன்னும் நாம் பூமியிலே தோன்றிடுவோம். அப்போதும் நான் நின்னைக் கண்டு காமுறுவேன், கலந்தினிது வாழ்வேன். இன்னும் பிறப்புண்டு, இன்பமுண்டு, உன்னோடுதான் இனிவரும் பிறப்பில் என் வாழ்வு என்று புன்னகைத்தவாறே, நிலவு முகம் பிரகாசிக்க இறந்து விடுகிறான்.

மாடன் செய்த மாயத்தால் இப்போது பீடையுறு புர்வடிவம் பேதையுனக் கெய்தியது. உனது காதலனான மன்னவனும் தொண்டை வளநாட்டில் ஆழிக்கரையின் உருகினிலோர் பட்டினத்தில் (புதுவையில்) மானுடனாய்த் தோன்றி வளருகிறான். உன்னை அவன் ஓர் சோலையிலே காண்பான். உனது கனிவான பாட்டைக் கேட்பான். பழவினையின் கட்டினால் மீண்டும் நின்மேற் காதல் கொள்வான் என்று அந்த தென்பொதிகை மாமுனிவன் (அகத்தியன்) செப்பினார்.

அதற்கு நான், சுவாமீ! நானோ குயிலாயிருக்கிறேன், எனது காதலரான மன்னவரோ மனிதவுருப் பற்றி நிற்கிறார். எங்களிடையே காதலிசைத்தாலும், கடிமணம் எப்படிச் சாத்தியமாகும்? சாதற் பொழுதிலே தார்வேந்தன் கூறிய சொல் பொய்யாய் முடியாதோ? என்று அவரைக் கேட்டேன்.

அதற்கு முனிவரோ, அடிபேதாய்! இப்பிறவி தன்னிலும் நீ விந்தகிரிச் சார்பினிலோர் வேடனுக்குக் கன்னியெனத் தான் பிறந்தாய். ஆனால் கர்ம வசத்தினால் மாடன் குரங்கள் இருவருமே வன்பேயாய்க் காடுமலை சுற்றி வருகையிலே நின்னைக் கண்டுகொண்டார். இப்பிறப்பிலும் நீ மன்னனையே சேர்வாயென்று அதைத் தடுக்க, நின்னைக்

குயிலாக்கி நீ செல்லும் திக்கிலெல்லாம் நின்னுடனே சுற்றுக்கிறார் என்று கூறினார்.

நானோ, விதியே இறந்தவர்தாம் வாழ்வாரை நின்று துயருறுத்தல் நீதியோ! அந்தப் பேய்கள் நான் என்காதலனைக் காணுங்கால் காயும் சினத்தால் ஏதாவது தீதிழைத்தால் என்செய்வேன்? சுவாமீ! இதற்கு மாற்றில்லையோ? என்று வினவினேன்.

முனிவரோ, பெண்குயிலே! தொண்டைவளநாட்டில் ஓர் சோலையிலே வேந்தன் மகன் கண்டுனது பாட்டில் கருத்திளகி நிற்பான். பேயிரண்டும் மோசம் மிகுந்த முழுமாயச் செய்கைபல செய்து பொய்த் தோற்றங்காட்டி மன்னனை உன்பால் ஐயமுறச் செய்துவிடும். அதனால் அவன் உன்னை வஞ்சகியென்றெண்ணி மதிமருண்டு வெஞ்சினங்கொண்டு, உனை விட்டுவிட நிச்சயிப்பான். பிந்தி விளைவதெல்லாம் பின்னே நீ கண்டு கொள்வாய். சந்தி ஜெபம் செய்யும் சமயமாய் விட்டதென்றே கூறி காற்றில் மறைந்து சென்றார்.

மாற்றியுரைக்க வில்லை மாமுனிவர் சொன்னதெல்லாம் அப்படியே சொல்லிவிட்டேன். எப்படி நீர் கொள்வீரோ யானறியேன். அரசே! காதலருள்புரிவீர் காதலில்லையென்றிடிலோ சாதலருளித் தமது கையாற் கொன்றிடுவீர் என்று கூறிய படியே குயில் பாரதியின் கையில் விழுந்து விடுகின்றது.

பாரதியோ அக்குயிலினது உண்மையுருவை உணர்ந்து கொள்கிறார். அவரது கற்பனைக் கனவு மயக்கு தெளிய தான் கண்ட அக்காட்சியின் உட்பொருளை வேதாந்தமாக விரித்துப் பொருளுரைக்க யாதாயினுமோர் இடமிருந்தாற் கூறீரோவென்று ஆன்ற புலவோரை வேண்டித் தன் குயில் பாட்டை நிறைவு செய்கிறார்.

குயில், சின்னக்குயிலி பாத்திரங்கள்
எதைக்குறித்து நிற்கின்றன? அவை
பாரதியின் கவித்துவம் நிரம்பிய
சித்தத்தைக் குறிப்பனவேயாம்.

பாரதி, பூர்வ ஜன்மக் கதையுரைத்து விட்டுத் தன்
கையில் விழுந்த குயிலை எடுத்து முத்தமிடுகிறார். அங்கே
ஓர் பேரழகு பெண்ணுருக்கொண்டு நிற்கின்றது. அப்
பெண்ணரசின்

மேனி நலத்தினையும் வெட்டினையும் கட்டினையும்...
மற்றவர்க்குச் சொல்ல வசமாமோ ஓர் வார்த்தை கற்றவர்க்குச்
சொல்வேன்... கவிதைக்கனி பிழிந்த சாற்றினிலே பண்,
கூத்து எனுமிவற்றின் சாரமெலாம் ஏற்றி, அதனூடே இன்ன
முதைத்தான் கலந்து, காதல் வெயிலினிலே காயவைத்த
கட்டியினால் மாதவளின் மேனி வகுத்தான் பிரமன் என்பேன்.
(4)

என்று, தான் குயிலாக உருவகப்படுத்திய தன்
கவித்துவத்தின் வடிவை விபரிக்கிறார்.

வீறுடைய வெந்தொழிலார் வேடர் குலத்தலைவன் வீர
முருகன் என்னும் வேந்தன் மகளாக வந்து பிறந்தாய்...
(5)

என்று தென்பொதிகை மாமுனிவராம் தமிழ் கொணர்ந்த
அகத்தியரே(தமிழே) கூறுவதிலிருந்து பாரதியின் காதலி
யாகிய சின்னக்குயிலியாம் கவித்துவம் வீரத்திற்கும்,

அழகிற்கும் குழந்தையென்பது உணர்த்தப்படுகின்றது. இங்கு அழகு என்பது அழகுணர்ச்சியையே பெரிதும் குறிக்குமென்க. பாரதியின் இயற்பெயராகிய சுப்பிரமணியம், முருகன் என்னும் பெயருள் மறைந்துள்ளமையையும் இங்கு சற்று நோக்குதல் பொருத்தமாகின்றது.

பாரதி கவிதாசக்தியை வீரபராசக்தியின் ஒரு கூறாகவே கருதினார்.

**இலெளகிக வாழ்க்கையின் பொருளினை இணைக்கும்
பேதை மாசக்தியின் பெண்ணே வாழ்க காளியின் குமாரி
அறங்காத்திடுக வாழ்க மனையகத் தலைவி வாழ்க...**

(6)

என்று கவிதைத்தலையியை வீரகாளியின் குழந்தையாக பிறிதோரிடத்தில் வாழ்த்துவதையும் இங்கு ஒப்பு நோக்குக.

மேலும் முந்துமழகினிலே... இயல், இசை, நாடகம் எனப்படும் மூன்று தமிழ் (வாழும்) நாட்டில் - வீரமும் காதலும் இணைந்த இயற்றமிழாம் கவித்துறையாகிய நீ! (இசையுடன் கூடி) யாரும் நினக்கோர் இணையில்லை என்றிடவே சீருயர நின்றாய்... என்ற குயில் பாட்டின் வரிகளாலும் குயிலின் உண்மையுரு வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது. இங்கு மூன்று தமிழ் நாட்டினிலும் என்று சேர, சோழ, பாண்டிய நாடுகளைக் குறியாது, நாட்டில் என்று நிறுத்தியமை முத்த மிழைக் குறிப்பதற்கே என்பது நோக்கற்பாலது. மேலும் முந்துமழகினிலே என்பதால், கூத்து, கும்மி போன்றவற்றைத் தழுவி யாரதியின் கவிதைப் பண்கள் பண்டைக்காலத்திற் தமிழ்நாட்டிற் பெற்றிருந்த சிறப்பு உணர்த்தப்படுவதோடு, அவரது துடிப்பு மிக்க கவித்துவத்திற்கு அவரது வாழ்க்கை வரலாற்றின் பின்னணியில், அ.து, இளமைக்காலத்திற்

கிடைத்த வரவேற்பும் நுணுக்கமாகக் கூறப்படுகின்றது. குயிலின் காதல், காதல்... பாட்டில் காணப்படும் உட்கரு இதனையே மிகவும் வலியுறுத்துவதால் அவ்விடத்தில் இதனை விரிவாக ஆராய்வாம்.

பாரதியினது கவித்துவத்தின் உருவகமாம் சின்னக் குயிலியினது பாத்திரப் படைப்புப்பற்றி சற்றுத் தத்துவக் கண் கொண்டு நோக்குதல் இங்கு இன்றியமையாததாகின்றது.

கவிஞனுடன் ஜன்மாந்திரங்களாகத் தொடர்புற்று விட்ட கவித்துவமானது அவனது ஆத்மனின் அந்தக்கரணங்களுள் ஒன்றாகிய சித்தத்திற் பேரழகோடு துலங்குகின்றது. அருட் கொடையாம் கவித்துவம் நிரம்பிய சித்தமானது ஏனைய அந்தக்கரணங்களாகிய மன, புத்தி விகாரங்களாற் சலன மடையா நிலையில் பிரகிருதியின் (இயற்கை) யாதாயினு மொரு அம்சத்தின் மீதான கவிஞனின் புலன் அல்லது நாட்டத்துடன் ஒன்றிணைகையில், படைப்புக்குக் கலையுயிர் - ஜீவகளை, அ.து சைத்திரிக ஜீவன் தோன்றுகின்றது. ஆக, சித்தத்தினதும், புலனினதும் ஒன்றிணைதலாற் பிறக்கும் குழந்தையே ஒரு கலைப் படைப்பாகும். அக் குழவியின் அழகு புலனினதும், சித்தத்தினதும் காதலின் தூய்மையைப் பொறுத்ததே.

பாரதியின் கவித்துவத்திற்கு குயில்பாட்டில் சின்னக் குயிலி (குயில்) என்னும் தனியான பாத்திரம் கொடுக்கப் பட்டிருந்தாலும், அது பாரதியென்னும் ஆத்மனின் அந்தக்கரணங்களுள் ஒன்றாகிய சித்தமே. எனினும் இங்கு அது கவித்துவம் என்றே தொடர்ந்தும் கையாளப்படுமென அறிக. மேலும்,

...புத்தி, மனம், சித்தம், புலனென்றறியாமல் வித்தை செயும் சூத்திரத்தின் மேவுமொரு பொம்மை யென... (7)

என்ற குயில் பாட்டின் அடிகளையும் நோக்குக. இங்கே புத்தியாக மாட்டையும், மனமாகக் குரங்கையும், சித்தமாகக் குயிலையும் புலனாக அவரது தேசவிடுதலைக்கான அரசியல் நாட்டத்தையுமே பாரதி உருவகப்படுத்துகிறார். இது பற்றிப் பின்னர் மேலும் அறிவோம்.

மேற்கூறப்பட்ட பாத்திரங்கள் அனைத்தும் தனித்தனியாக உருவகப்படுத்தப் பட்டிருந்தாலும் அவை பாரதியென்னும் ஆத்மனின் அந்தக்கரணங்களாதலால் அனைத்தும் பாரதியையே குறிப்பனவென்பதை மனத்தில் பதித்துக் கொள்ளாவிடின் குயில்பாட்டைப் புரிதல் சற்றுச் சிரமமான தாய் விடும்.

சத்திரிய (அரச) குமாரன் பாரதியின் புலனின் உருவகம்

பாரதி உலக மேம்பாட்டினோடு கூடிய அரசியலைத் தன் தொழிலாகக் கொண்டு விட்ட சத்திரியன் (அரசியல் வாதி) ஆதலாலும், அதற்காக அவர் கவிதையை ஒரு கருவியாகப் பாவித்தமையாலும், தான் கண்ட கற்பனைக் காட்சியில் தனக்கு இடையில் வாளைச் சொருகிய அரசுகுமாரனான சத்திரிய ரூபத்தைக் கொடுக்கிறார். தத்துவ ரீதியில் இப்பாத்திரம் அவரது புலன் அல்லது நாட்டமாகும். இது அவரது ஆத்மனின் அந்தக்கரணங்களுள் ஒன்றல்ல (அந்தக்கரணங்கள் மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம்) ஆயினும், புத்தி, மனஞ் சித்தம், புலன்... என்ற வரிகள் மூலம் தனது புலனை அகங்காரத்துடன் பாரதி தொடர்பு படுத்துகிறார். இத்தொடர்பையும் படிப்படியாக நாம் புரிந்து கொள்வோம்.

புலனை ஜம்புலன்களென்று மட்டும் தவறாக எண்ணி விடலாகாது. செயல், சிந்தனையுட்பட்ட அனைத்தையும்

உள்ளடக்கிய நாட்டம் அல்லது தாகமே புலன் எனப் பாரதியாற் குறிப்பிடப்படுகின்றது. எவ்வாறு ஐம்புலன்களும் சித்தத்தில் ஒடுங்கும்போது அபேதநிலையில் (அத்வைத நிலை) ஆத்மதரிசனம் பெறப்படுகின்றதோ, அவ்வாறே கவித்துவம் என்னும் தெய்வீக பந்தத்தில், அதாவது கவித்துவம் நிரம்பிய அவரது சித்தத்தில், செயல் சிந்தனையுட்பட்ட அனைத்துப் புலனும் ஒடுங்கும்போது அபேத நிலையில் ஆத்மதரிசனம் பெறப்படுகின்றது. அதுவே முக்தியாம் என்னும் கோட்பாட்டையே பாரதி குயில்பாட்டின் மூலம் முன்வைக்க முயல்கிறார்.

எனவே, பாரதியென்ற அரசகுமாரனுக்கும், குயிலி யென்ற வேடர் மகளுக்கும் ஏற்பட்ட காதல், தேச சுபீட்சம் (சேவை) என்ற அவரது புலன் அல்லது தாகத்திற்கும் (சத்திரிய தர்மம்), கவித்துவம் நிரம்பிய அவரது சித்தத்திற்கும் இடையே ஏற்பட்ட சூக்கும ஒன்றிணைப்பேயாம். இனி, கதைக்கு வருவோம்.

பாரதி குயிலைத் தேடி இரண்டாம் நாள் வருகிறார். அங்கே குரங்குடன் குயில் சல்லாபிப்பதைக் காண்கிறார். பேய் செய்த மாயக்காட்சியின் உண்மையை உணர்ந்த பின்னரும் கூட,

**பண்டு நடந்ததனைப் பாடுகின்ற இப்பொழுதும் மண்டு துயர்
எனது மாம்பையெல்லாம் கவ்வுதே
ஓடித்தவறி உடைவனவாம் சொற்களெல்லாம் கூடி மதியிற்
குவிந்திடுமாம் செய்தியெல்லாம். (8)**

என்று, குயிலுடன் தனக்கேற்பட்ட தற்காலிக காதற் தோல்வி (பிறகு உண்மையை உணர்ந்து விடுகிறார்) கூட அதை நினைவு கூரும்பொழுது தன் கவியாற்றலைப் பாதிப்ப தாகக் கூறுகிறார். ஆனால், தன் கற்பனைக் கதையின் உட்பொருளைத் தொடர்ந்தும் மர்மமாகவே வைத்திருப்பான் பொருட்டு,

நாசக்கதையின் நடுவே நிறுத்திவிட்டு பேசுமிடைப்
பொருளின் பின்னே மதிபோக்கி
கற்பனையும் வர்ணனையும் காட்டிக் கதை வளர்க்கும்
விற்பனர் தம்செய்கை விதமும் தெரிகிலன் யான். (9)

என்று மழுப்புமவர்,

மேலைக்கதையுரைக்க வெள்கிக் குலையுமனம் காலைக்
கதிரவனின் கற்பனைகள் பாடுகிறேன்
புல்லை நகையறுத்திப் பூவை வியப்பாக்கி மண்ணைத்
தெளிவாக்கி நீரில் மலர்ச்சி தந்து
விண்ணை வெளியாக்கி விந்தை செய்யும் சோதிதனைக்
காலைப் பொழுதினிலே கண் விழித்து நான் தொழுதேன்.
நாலுபுறத்துமுயிர் நாதங்களோங்கிடவும் இன்பக்களியில்
இயங்கும் புவி கண்டேன். (10)

என்று, தனது தாகமாம் புலனுக்குக் கவித்துவம் என்னும்
காதலியை அடைந்ததாற் கிடைத்த பேரின்பத்தையும், அழகு
ணர்ச்சியையும் மறைமுகமாக உணர்த்துகிறார்.

உயிர்நாதமாம் ஓம் எனும் பிரணவப் பொருளின்
சர்வவியாபகம் அவரது சித்தத்திற் புலன் ஓடுங்குவதாற்
வெளிப்படுத்தப்படுவதுடன், பேரொளிப் பிரமத்தில் முயங்கி
விடும் அபேத (அத்வைத) நிலை தத்துவார்த்தமாக இங்கு
காட்டப்படுகின்றது.

ஒரு கவிஞன் புற உலகில் மெய், வாய், கண், மூக்கு,
செவி ஆகிய தன் இந்திரியங்களைச் செலுத்துகையில்,
இயற்கையின் உயிர் நாதங்களும் அவற்றின் ஆதார மூல
சக்தியாம் கதிரொளியும் எவ்வாறு அவனை இன்பக்களியில்
இட்டுச் செல்கின்றனவோ அவ்வாறே சுவை, ஒளி, ஊறு,
ஓசை, நாற்றம் எனப்படும் ஞானேந்திரியங்களும்

அவற்றிற்கு ஆதாரமான மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம்-புலன் எனப்படும் அந்தக்கரணங்களும் பேரின்பமயமான அபேதானந்தத்தில் (ஜீவன் முக்தியில்) அவனை நிலை பெறச் செய்கின்றன என்னும் அர்த்தத்தையே இங்கு தொனிப் பொருளாக்கப் பாரதி முயல்கின்றார்.

இங்கே பாரதியின் ஞானரதத்தில் கந்தர்வலோகமாம் இன்ப லோக யாத்திரையில் “சௌந்தர்யத்தைத் தாகத் துடன் தேடுவோருக்குச் சத்தியமும் அகப்பட்டுவிடும்” என்கின்ற அவரின் கோட்பாட்டினோடு, குயில் பாட்டுரைக்கும் சித்தத்தில் துலங்கும் கவிதையென்னும் அழகுக் கலையில் புலனைச் செலுத்துவதால் ஏற்படும் ஆத்ம திருப்தியை ஒப்பிடுதல் பொருத்தமாகின்றது.

பாரதி இவ்வபேத நிலையை அடைந்துவிட்ட ஞானி யாகத் தன்னைக் கூறாவிடினும், தன் கவித்துவம் நிரம்பிய சித்தத்திற் புலனை ஒடுக்குவதன் மூலம் அபேத நிலையைப் பெற முடியுமென்ற கோட்பாட்டையே இங்கு முன்வைக்க முயல்கிறார் என்பதறிக.

இத் தத்துவக் கோட்பாட்டை மனதிற் கொண்டு நாம் மீண்டும் கதையை நோக்குவோம்.

குரங்கு - பாரதியின் மனம், விண்டுரைத்த பண்டிதக் கவிராயன்

உண்மையிற் பாரதிக்கும், குயிலுக்கும் அ.து, அவரது சித்தத்திற்கும் புலனுக்கும் இடையிற் புகுந்த குரங்கு அவரது மனக்குரங்கே.

அகமாகிய ஆத்மனைத் திருப்திப்படுத்தாது புறமாகிய மனதைத் திருப்திப்படுத்த வெறும் பொன்னுக்காகவும், பொருளுக்காகவும் பாடுபவர்கள் புவிராயர் போற்றும் புலவீர் ஆனாலும் வாலோடு கூடிய கவிராயர்களே. பாரதி கூடத் தன் மிடிமை நோய் தீர்ப்பான் பொருட்டு,

தென்திசைக் கண்ணொரு சிற்றூர்க்கிறைவனாம் திருந்திய ஒருவனைத் துணையெனப் புகுந்து - அவன் பணிசெய இசைந்தேன் பாதகி நீ என்னைப் பிரிந்து மற்றகன்றனை பேசொணா நின்னருள் இன்பமத்தனையும் இழந்து நான் உழன்றேன். (11)

என்று, பொருள் தேடி ஓர் அரசனைச் சேர்ந்த போது கவிதைக் காதலியுடன் (கவித்துவத்துடன்) தனக் கேற்பட்ட பிரிவினைக் குறிப்பிடுவது இங்கு நினைவு கூரற்பாலது. பிற்காலத்திற் பாரதி இத்தகைய தன் வாழ்வு நிகழ்ச்சிகளுக்காக வருந்தி,

திமிங்கிலவுடலும் சிறிய புன்மதியும் ஓரேழ் பெண்டிரும் உடையதோர் வேந்தன் தன் பணிக்கிசைந்தென் தருக் கெலாம் அழிந்து வாழ்ந்தனன் கதையின் முனிபோல் வாழ்க்கை. (12)

என்று, தன் அகங்காரமாம் தருக்கழிந்து, பன்றி வாழ்வில் இன்பங்கண்டவோர் முனிவனுக்குத் தன்னை ஒப்பிடுகிறார்

பாரதியின் கவித்துவக் காதலி அவரது வறுமை காரணமாகச் சில குட்டி மன்னர்களுக்குச் சோரம் போக முற்பட்ட சோக சம்பவங்களை இங்கு குறிப்பிடாமல் இருக்க முடியாது.

வறுமைக்குப் பயந்த அவரது மனக்குரங்கு செய்த மாயங்களாலும், சேட்டைகளாலும் அவரது கவித்துவம் என்னும் பேரெழில் கொண்ட பெண்மை சிறிய புன்பறவையாம் குயிலாகி, தகாதவர்களுக்கெல்லாம் பாடிய மெய்க் கீர்த்திகளும், புகழாரங்களுமே குயிலின், குரங்கினதும், மாட்டினதும் பாற்பட்ட புகழுரைகளின் மொத்த வெளிப்பாடாகும். கவித்துவத்தின் பாலிருந்த தூய காதல் காரணமாக, பாரதி தான் எட்டயபுர சமஸ்தானத்திலிருந்த போது பாடிய சிருங்கார ரசமிக்க கவிதைகளையும், அவ் அரசனை மகிழ்விக்கப் பாடிய தன் ஏனைய கவிதைகளையும், அவை எவ்வளவு இலக்கிய நயம் மிகுந்தவையாய் இருந்தும் கூடக் கடைசி வரை வெளியிடவில்லை. அத்தகைய ஆயிரக் கணக்கான கவிதைகளை அவர் வெளிப்படுத்தியிருந்தால் கம்பனுக்கும், காளிதாசனுக்கும் நிகரானதொரு பெரிய சிருங்கார இலக்கியப் பெட்டகமே தமிழுலகிற்குக் கிடைத்திருக்கும். அவரது சுயசரிதை போன்ற சின்னச்சங்கரன் கதையில் அவர் பாடிய சிருங்காரக் கவிதைகள் பற்றிய விபரங்கள் காணப்படுகின்றன.

பாரதி கவிதையின் மீது வைத்திருந்த புனிதமிக்க தெய்வீகக் காதல் நமது தற்போதைய கவிஞர்களாற் சற்று எண்ணிப்பார்க்கப்பட வேண்டிய விடயமாகும்.

கண்டதையெல்லாம் கவிதையென எழுதுவதும் அதைப் பத்திரிகைகள் பிரசுரிப்பதும் தமிழிலக்கியத்தின் தரத்தைப் பேணுவதிலும், அதனை மேலும் முன்னேற்றுவதிலும் பெரும் முட்டுக்கட்டையை ஏற்படுத்துவதோடு, எதிர்காலத்திற் தமிழை அதல பாதாளத்திற் தள்ளிவிடக் கூடிய பெரும் பாவச் செயல்களாகவும் காணப்படுகின்றன.

இது நிற்க, இனிக் கதைக்கு வருவோம்.

*மண்ணுயிர்க்கெல்லாம் தலைவரென மானுடரே
எண்ணி நின்றார் தம்மை, எனிலொருகால், ஊர்வகுத்தல்
கோயில் அரசு குடி வகுப்புப் போன்ற சில
வாயிலிலே அந்த மனிதர் உயர்வெனலாம்.
மேனியழகினிலும் விண்டுரைக்கும் வார்த்தையிலும்,
கூனியிருக்கும் கொலுநேர்த்தி தன்னிலுமே
வானரர் தம் சாதிக்கு மாந்தர் நிகராவாரோ? (13)*

என்று, குயில் குரங்கைப் புகழ்வதிலிருந்து,

எல்லோரும் இந்நாட்டு மன்னர் என்கின்ற பாரதியின் கொள்கையாம் ஜனநாயக அமைப்பு முறையை மக்களுக்கு விளக்கி (கோயில் அரசு- கோ இல்லா அரசு - அரசனில்லா ஜனநாயக அரசு), ஊரை அணிதிரட்டி (ஊர்வகுத்தல்- மக்களைப் பிரித்துத் தம் வசம் இழுத்தல் எனப்பொருள்படும்), சாதித்துவேசத்தை நீக்கி, பண்டைய சனாதன தர்மமாம் வர்ணாச்சிரம பேதத்தைக் குணகர்ம அடிப்படையில் நிலை நிறுத்த முயலும் (குடி வகுப்பு) பாரதியின் புரட்சித்தாகமாம் (புலன்) சத்திரிய தர்மம் உயர்வானதாய் இருப்பினும், லௌகீகத் தாக்கங்களுக்குப் பயந்த மனக்குரங்கினாற் தியாகவுணர்வு மழுங்கடிக்கப்பட்ட நிலையில், பொண்ணையும், பொருளையும் வேண்டி, மன்னர்கள் முன் கூனிக் குறுகி உட்கார்ந்து (கூனியிருக்கும் கொலுநேர்த்தி), நூல் வாசித்துப்

பொருள் கூறும் (விண்டுரைத்தல்) பண்டிதக்கோலம் (பண்டிதமனம் - குரங்குரு - கவிராயர்) உயர்வானதன்றோ? என்ற பரிகாசம் தொனிக்கின்றது. மேனியழகினிலும் என்ற பரிகாசமானது பாரதியின் தலைப்பாகையணிந்த பண்டிதக் கோலத்தையே குறிக்கும்.

பாரதி, எட்டயபுர மன்னனின் சமஸ்தானத்தில் ஆஸ்தானப் பண்டிதராகவும் பின்னர் மதுரையில் தமிழாசிரியராகவும் (பண்டிதர்) தொழில் புரிந்தமையே குயில் பாட்டின் முக்கிய கருவாயமைகின்றன. இவை பற்றி மேலும் வருவதோடு, குணகர்ம அடிப்படையிலமைந்த வர்ணாசிரம பேதம் பற்றியும் மேலும் விளக்கப்படும். இங்கே குயில் குரங்கைப் புகழ்வதை மேலும் நோக்குவோம்.

**ஆடிக் குதிக்கும் அழகிலுமை நேர்வதற்கே
கூடிக் குடித்துக் குதித்தாலும் கோபுரத்தில்
ஏறத் தெரியாமல் ஏணி வைத்துச் சென்றாலும்
வேறெத்தைச் செய்தாலும் வேகமுறப் பாய்வதிலே
வானார் போலாவாரோ? வாலுக்குப் போவதெங்கே? (14)**

என்ற வரிகள் மூலம், மன்னர்களுடன் சரிநிகர் சமானமாக இருந்து, தருக்குடன் உண்டு குடித்து, சமுதாய சீர்திருத்தச் சிந்தனைகளை மக்களிடையே பரப்பி, படிப்படியாக சமூகத்தலைமையைப் பெறுகின்ற சத்திரிய தர்மமாம் அகங்காரமிக்க புலனிலும், மன்னர்களை அடிபணிந்து, வால்பிடித்து மிக வேகமாக முன்னேறத் துடிக்கும் பண்டிதத்தன்மை கொண்ட ஈனமனக் குரங்கு மேலானதன்றோ? என்று தன் மனக் குரங்கை நையாண்டி செய்வதோடு பண்டிதர்களையும் சாடுகிறார்.

பாரதி தன் பூணூலைக் கழற்றி எறிந்து தான் பிறந்த பிராமண குல ஆச்சாரப் போர்வைகளையெல்லாம்

துறந்தவோர் சீர்திருத்தவாதி என்பதோடு, எட்டயபுர மன்னனின் அரண்மனையில், அவன் அன்புக்குப் பாத்திரமானவராக இருந்து அரண்மனைச் சுகபோகங்களையும் சிலகாலம் அனுபவித்தவர் என்பது இங்கு நோக்கற்பாலது.

பாரதியாகிய அரசுகுமாரன் அதாவது சத்திரிய தர்ம நாட்டங்கொண்ட (புலன்) வாலிபன் எட்டயபுர சமஸ்தானத்தில் அரசனுடைய உபசரிப்பில் வாழ்ந்த காலம் மேற்கண்ட வரிகளில் நினைவு கூரப்படுகின்றது. அங்கிருந்த ஏனைய பண்டிதர்கள் (கவிராயர்கள்) போலல்லாமல் புரட்சிகர எண்ணங்களோடு பாரதியின் புலன் இருந்ததால் மன்னனைக் கவரும் விடயத்தில் பண்டிதர்களைப் பாரதியால் முந்த முடியவில்லை. பிறரைப் பற்றி புறமும் கோளும் கூறி குறுக்கு வழியில் பாய்ந்து மன்னனின் தயவைப் பெற்று பொருளீட்டி முன்னேற முடியவில்லை. புலன் (அரசுகுமாரன்) எவ்வாறு உயர்ந்த குறிக்கோள்களைக் கொண்டிருந்தாலும் பண்டிதர்களோடு தானுமொரு பண்டிதனாய் (அதாவது குரங்காய் - கவிராயனாய்) வாழவேண்டி ஏற்பட்டுவிட்டது. பிற்காலத்தில் புதுவையில் பாரதியின் மனத்தினால் (பேயான மனக்குரங்கு) தான் வாழ்ந்த பழைய வாழ்வு நினைவு கூரப்படுகின்றது. அப்போது பாரதியின் அழகுமிக்க பெண்மையாம் ஆதிசக்தியாகிய கவித்துவம் (சித்தம்) தரம் தாழ்ந்து குயிலாகி அவ்வாழ்வை எண்ணுவதையே குயிலின் குரங்கின்பாற்பட்ட புகழுரைகள் குறிக்கின்றன. அதுவே பேய்மனம் காட்டும் மாயக்காட்சி.

மேற்கண்ட வரிகளில் ஒருவரின் ஆத்மீக முதிர்ச்சி சம்பந்தமானவோர் ஆழ்ந்த கருத்து இழையோடுவதையும் இங்கு எடுத்து விளக்குதல் அவசியமாகின்றது.

ஞானமானது ஒருவரை எடுத்த எடுப்பிலேயே வந்த டைந்து விடுவதில்லை. முறையே காம, குரோத, லோப, மோக, மத, மாத்சரியங்களென்னும் கட்டுகளினின்றும் நீங்கி, தமஸ், ரஜஸ், சத்வ குணங்களைக் கடந்த நிலையில் தெய்வீக நிலை பெறல் என்பது, பக்தி, தியான சாதனைகளினூடாக மிகப் படிப்படியாக நடைபெறும் ஒரு செயலாகும். அகங்காரமிக்க ராஜஸ் குணத்தைப் பெரிதும் கொண்ட சத்திரியப்புலனானது, உலக இன்பங்களைக் குறையற நுகரும் போக்குமுடையது. அதிலிருந்து உயர் நிலை பெறல் என்பது மிகப் படிப்படியாகவே நடைபெற முடியும். ஆனால் மனமானது மிக வேகமாக அறிவைத் துணைக்கொண்டு ஞானத்தைப் பெற்றுவிட்டதாக எண்ணும் போக்குமுடையது. இதனை ஒரு மெய்ஞானியுடன் ஒரு சமயப்புலவரையோ, அல்லது தத்துவப் பேராசிரியரையோ ஒப்பிடல் மூலம் மிக இலகுவாக விளக்கலாம்.

மெய்ஞானியோ தான் கண்ட பேருண்மையைப் பக்தி, தியான சாதனைகளின் மூலம் பிறரும் காணுமாறு சத்சங்கத்தின் மூலம் தூண்டுகிறார். புலவரோ அன்றிப் பேராசிரியரோ நூல் வழி தான் அறிந்தவற்றைப் பிரசங்கத்தின் மூலமோ அன்றிப் புத்தக வாயிலாகவோ விளக்க முயல்கிறார். இங்கு பேராசிரியரோ அன்றி சமயப்புலவரோ மன, அறிவு நிலையிற் பிரமத்தைத் தெரிந்தவர்களாகவும், மெய்ஞானியோ மிகுந்த பிரயத்தனத்தினூடே பிரமத்தைத் தெளிந்து அனுபவிப்பவராகவும் காணப்படுகின்றனர்.

ஆக, ஏணி வைத்து ஏறுபவர் மெய்ஞானி, ஆச்சாரப் போர்வையைப் போர்த்துக்கொண்டு ஒரே பாய்ச்சலிற் தாவுபவர் புலவர். இதனையே பாரதி,

ஏறத் தெரியாமல் ஏணிவைத்துச் சென்றாலும்

என்ற வரிகள் மூலம் விளக்க முற்படுகிறார். இதன் மூலம், பாரதியின் புலன் அவரது கவித்துவ சித்தத்தில் ஒருமுகப்பட்டுவிடுவதால் ஏற்படுகின்ற ஆனந்தமயமான அபேதநிலைக்கும் அவரது மனக்குரங்கு கவித்துவத் துடன் சேர்வதால் ஏற்படும் தற்காலிக கிளர்ச்சி நிலைக்கு மிடையேயான வித்தியாசம் கோடிட்டுக் காட்டப்படுகின்றது.

**சைவ சுத்த போசனமும் சாதூரியப் பார்வைகளும்
வானரர் போற் சாதியொன்று மண்ணுலகின் மீதுளதோ?
வானரர் தம்முள்ளே மணிபோல் உமையடைந்தேன் (15)**

என்ற வரிகள் மூலம், அரண்மனையிலிருந்த ஏனைய சில கவிராயர்களின் ஆச்சாரப் போர்வையையும், அவர்களின் ஆத்ம ஈடுபாடற்ற இலக்கண வரம்புக்குட்பட்ட புலமையையும் (சாதூரியப் பார்வை) தன் பண்டிதத் தன்மை கொண்ட குரங்கு மனத்துடன் ஒப்பிடுகிறார். இங்கு புலமையும், கவித்துவமும் சொல்லால் ஒத்தனவாக இருந்தாலும் உள்ளுணர்வால் வேறுபட்டன என்பதை வாசகர்கள் சற்றுத் தெளியுமாறு வேண்டப்படுகின்றனர்.

கவித்துவத்திற்கும் மனக்குரங்கிற்குமிடையிலான காதல்

பாரதியின் மனக்குரங்கிற்குக் குயிலின் மீது ஏற்பட்ட காதலும் இயற்கையானதே. ஆனால் அவர் தாகமாம் (புலன்) சத்திரியதர்மத்திற்கும், சித்தமாம் (குயில்) கவித்துவத்திற்கும் இடைப்பட்ட தெய்வீகபந்தம் (தர்மபந்தம் - ஜன்மபந்தம்) போலல்லாது இது கர்மபந்தமாகும்.

**நிச்சயமா முன் புரிந்த நேமத் தவங்களினால்
தேவரீர் காதல் பெறும் சீர்த்தி கொண்டேன் (16)**

என்று, குயில் குரங்கிடம் கூறுவதிற் காணப்படும் பரிகாசத்தொனி இதனையே குறிக்கின்றது.

தன் மனத்துக்கும், கவித்துவத்துக்கும் இடைப்பட்ட தொடர்பு வெறும் ஜன்மபந்தமற்ற கன்மபந்தத்தின் வசப்பட்டதென்பதை,

**கர்ம வசத்தினால் மாடன், குரங்கன் இருவருமே
வன்பேயாய்க்
காடு மலை சுற்றி வருகையிலேகண்டு கொண்டார்
நின்னையங்கே... (17)**

என்ற முனிவர் கூற்றின் மூலம் பாரதி மேலும் உணர்த்துகிறார்.

கர்மமே ஒருவனைப் பிறவிப் பிணியுள் ஆழ்த்துகின்றது, அதன் பயனாக ஆழ்ந்து சலனமற்றுச் சாந்தியுடன் இருக்கவேண்டிய மனித மனம் லௌகீகத் தாக்கங்களினால்

குரங்குருவைப் பெறுகின்றது. கவித்துவத்திற்கும் (சித்தத்திற்கும்), மனக்குரங்கிற்குமிடையே ஏற்படக்கூடிய காதல் நிலையானதல்ல. அது ஒரு மாயையே. பாரதி தனது விவேக வாள் கொண்டு மனக்குரங்கை வீச, அப்பொய்க்காட்சி நொடியில் மறைந்துவிட, மறுபடியும் அவரது ஆத்மார்த்தமான கற்பனைப் பூஞ்சோலை தோற்றம் பெறுகின்றது. விவேக வாள் வீசப்படுமுன், மனக்குரங்கு குயிலின் காதல் காதல் பாட்டைத் தன் நோக்கில் மேலெழுந்த வாரியாக நோக்கி:

**ஆவியுருகுதடி ஆஹா ஹா என்பதுவும், கண்ணைச் சிமிட்டுவதும், காலாலும், கையாலும்
மண்ணைப் பிறாண்டி எங்கும் வாரியிறைப்பதுவுமாக, (18)**

வெறுஞ் சொல்லின்பத்தில் லயித்துக் கவித்துவத்தின் மேல் பொருளற்ற காதல் கொள்கின்றது.

இந்நிகழ்ச்சி, சமஸ்தானத்திலிருந்த கவிராயர்கள் (குரங்கு - பண்டித மனம்), அவரது ஆத்மவெறி கொண்ட, கும்மி, கூத்து, சிந்துப்பண்களியைந்த நவயுகக் கவிதைகளைப் பாராட்டியபோதிலும், அங்கே எதுகை பிழைக்கிறது, இங்கே மோனை பிழைக்கிறது என்று இலக்கணச் சேற்றை வாரியிறைத்து அவரைத் தாழ்த்த முற்பட்டதையும் குறிக்கின்றது. பண்டிதர்களின் இத்தகைய விமர்சனங்களுக்குப் பயந்து அவர்கள் வழியிற் கவிக்கோலம் (குரங்குரு) தாங்கிவிட்ட அவர் மனம், குறுக்கே வந்து தடுத்ததாற் கூடி மதியிற் குவிந்த செய்திகளாம் அவரது புரட்சிக் கருத்துக்களை அழகிய நவயுகக் கவிதைகளாக எழுதமுடியாமல், சொற்கள் இலக்கண வரம்புகளுக்குட்பட்டு ஓடித் தவறி உடைந்தமையை அவர் குயில் பாட்டில் தெரிவிக்கிறார்.

பாரதியின் புத்தி (அறிவு) மாடு, மாடன் அதே வேளை அவருக்கு விண்டுரைக்கும் பண்டிதனாய் வேலை வழங்கிய அரசன்

மனிதனின் அறிவு (புத்தி) மனத்திலும் மேம் பட்டது. எனினும் அவன் ஆத்மதாகத்திற்கும் (புலன்), கவித்துவத்திற்கும் (சித்தம்) இடையேயுள்ள ஒன்றிப்பின் முன்னே கவித்துவத்தின் மீதான அறிவின் லயிப்பு ஒரு போதும் எடுபடுவதில்லை.

எவ்வாறு மனத்திலே புரட்சிகரமான எண்ணங்களையும் அழகுணர்ச்சியையும் கொண்டிருப்போர் எல்லோரும் கவிஞர் களாவதில்லையோ, அவ்வாறே புத்திஜீவிகள் (அறிஞர்கள்) எல்லோரும் கவிஞர்களாவதில்லை. ஒரு ரசிகனுக்கும் அல்லது ஒரு விமர்சகனுக்கும், ஒரு சிருஷ்டிகர்த்தாவுக்கும் இடையேயுள்ள வேறுபாட்டால் இது தெளிவுறும். இதனாலேயே ஆத்மனின் தாகத்திற்கும் (புலன்), அதனது கவித்துவம் நிரம்பிய சித்தத்திற்கும் இடையேயுள்ள குக்கும் ஒன்றிணைப்பு, சூழ்நிலைத் தாக்கங்களினால் ஏற்படும் தற்காலிக இணைப்பல்ல, ஜன்மாந்திரங்களாகத் தொடரும் திருவருளின் பாற்பட்ட தெய்வீக பந்தம் என்று கூறக் கூடியதாயுள்ளது. அல்லாவிடில் அழகுணர்ச்சியும், புரட்சிகர எண்ணங்களுமுடையோர் எல்லோரும் விரிந்த உலகஞான மும் எழுத்தறிவுமுள்ள நிலையிற் கவிஞர்களாகிவிட முடியும்.

உதாரணமாக ஓர் ஓவியன் நல்ல சொல்லறிவும் எழுத்தறிவும் உள்ள நிலையிற் கவிஞனாகிவிட முடியும். ஆனால் சாதாரண நிலைமைகளில் இது ஏற்படுவதில்லை. ஓவியன் ஓவியனாகவே இருந்து விடுகிறான். அவரவருக்குரிய கலைத்துவத்திற்கும் (சித்தம்), ஆத்ம தாகத்துக்குமுரிய சூக்கும ஒன்றிணைப்பே இதற்குக் காரணமாகும். அவ்வகையில், கவிப்புலனிற்கும், கவித்துவத்திற்கு மிடையேயுள்ள தொடர்பிற்கு, அறிவு ஒரு ஊன்றுகோலாக மட்டுமே செயலாற்ற முடியும். அதற்குமேல் அறிவுக்கு அதிக முக்கியத்துவமில்லை.

ஓதியறியாத உம்மிநபி பெருமானார் அவர்கள் திருவருட்கொடையால் உலகிற்களித்த திருக்குர் ஆன், இன்றுவரை ஒரு வேதநூலாக மட்டுமன்றி, அரபுமொழியில் இணைதுணையற்றவோர் இலக்கியப் பெட்டகமாகவும் காணப்படுகின்றது. இத்தனைக்கும் அதுவோர் கவிதை நூலுமன்று, அவர்கள் ஒரு கவிஞருமல்லர். அழகிய கவிதை நடையிலமைந்த வசன நூலே திருக்குர் ஆன் ஆகும். ஆடு மேய்த்த இடையன் அருட்கொடையால் அமரகவியான காளிதாசன் கதையும் அதன் உண்மை பொய் விட்டுப் பாரதியின் உள்நோக்கறிய இங்கு சற்றே சிந்திக் கற்பாலதாம்.

யாதொரு ஆத்மனின் சித்தத்திற் துலங்கும் அழகு ணர்ச்சியுடன் கூடிய கலைத்துவமானது, அதனது தாகத்துடன் (புலன்) ஒன்றிணைந்து செயலாற்ற முனையும்போது, அவ்வாழ்ந்த ஈடுபாட்டின் பயனாய் அதனுக்கேற்படும் ஞானவெளிப்பு (அபேத நிலை), அதன் ஆளுமையை விருத்தி செய்வதோடு பிறர் ஈனநிலை கண்டு துள்ளும் முழுலோக சேமத்திற்குமான அவாவை நோக்கி அதனை வழிநடத்துகின்றது. இந்த உள்ள (அக) ஈடுபாடற்ற நிலையில், ஆத்மன் மன, புத்தி விகாரங்களால் மறைக்கப்பட்டுத் தாழ்ந்து விடுகின்றது.

பாரதி அறிவே தெய்வமென்று போற்றியவர். ஆனாலும், தன்னளவில் லௌகீக அறிவை அவர் பெரிதுபடுத்தவில்லை. முற்றிய ஆத்ம ஞானத்திலேயே அவர் உள்ளம் இருந்தது.

**கணிதம் பன்னிரண்டாண்டு பயில்வர் - பின் கார்பொள்
வானிலோர் மீனிலை தேர்கிலார்
அணிசெய் காவியம் ஆயிரம் கற்பினும் ஆழ்ந்திருக்கும்
கவியுளம் காண்கிலார். (19)**

என்று, உண்மையான கவியுள்ளத்தை ஆழ உணராத வெற்று விமர்சகராகவே, அவர் அறிவியற் கல்வியின் வல்லுனரை விமர்சிக்கிறார்.

பாரதி, எட்டயபுர சமஸ்தானாதிபதியைத் திருப்திப் படுத்தும் புன்தொழிலைத் தன் மிடிமையாற் கைக்கொண்டாற் போலவே மனவிருப்பின்றிச் சிலகாலம் தமிழாசிரியராகவும் (பண்டிதர்-கவி-குரங்கு-குரங்கன்) தொழில் புரிந்தவர். மூன்றே மாதங்களில் அதையும் தூக்கியெறிந்துவிட்டு,

**நமக்குத் தொழில் கவிதை நாட்டுக்குழைத்தல் இமைப்
பொழுதும் சோராதிருத்தல் (20)**

என்று துடித்தெழுந்தவர். இத்தகைய அவரது வாழ்வு நிகழ்ச்சிகளைக் கொண்டே அவரது இயல்புகளைச் சற்றே ஊகிக்கமுடியும். வெற்றறிவு வயிற்றுக்குச் சோறிடவன்றி, ஆத்மத் தேட்டத்திற்கு ஒருபோதும் பயன்படாது என்பதை உணர்ந்து கொண்ட பாரதி,

**சூதிலாத உளத்தினன் எந்தைதான் சூழந்தெனக்கு
நலஞ்செயல் நாடியே
ஏதிலார் தரும் கல்விப் படுங்குழி ஏறியுய்தற் கரிய
கொடும்பிலம்**

**தீதியன்ற மயக்கமும் ஐயமும் செய்கை யாவினுமேய
சிரத்தையும்
வாதும் பொய்மையும் என்ற விலங்கினம் வாழும் வெங்குகைக்
கென்னை வழங்கினன் (21)**

என்று, தனது சுயசரிதையில், தன் தந்தை தன்னை உயர் கல்வி கற்பான் பொருட்டு அனுப்பியதைக் குறிப்பிடுகிறார்.

இவற்றைக் கருத்திற்கொண்டு கதையை மேலும் நோக்குவோம்.

குயில், குரங்கு, மாடு, பாரதியின் தன்னுணர்வுடன் கூடிய கற்பனையுரு (விவேக வாள் கொண்ட சத்திரிய குமாரன்) ஆகியோரின் பூர்வ ஜன்மத்தில், மாடனுக்கும், குயிலிக்கும் (பாரதியின் புத்திக்கும், சித்தத்திற்கும்) இடையே ஏற்பட்ட காதலும் உறுதியற்றுக் காணப்படுகின்றது. இதைக் குயில் தன் பூர்வ ஜன்மக் கதையுரைக்கையில்,

**சித்தம் வருந்துகையில் தேமொழியே நீ அவனை
மாலையிட வாக்களித்தாய் மையலினாலில்லை - அவன்
சால வருந்தல் சகிக்காமற் சொல்லிவிட்டாய் (22)**

என்று, குயிலி மாடனோடு கொண்ட வழக்கலான காதலைப்பற்றிக் கூறும்போது பாரதி உணர்த்துகிறார். பாரதியின் கவித்துவ சித்தம் வருந்தினாலும் மன்னனின் கீழ் பணியாற்றச் சம்மதித்த நிலை இங்கே காட்டப்படுகின்றது.

பாரதியின் பாத்திரப் படைப்புகளாகிய மாடனும் மாடும் அவரது புத்தியையும் (அறிவு) எட்டயபுர மன்னன் (கோ-எருது - மாடன் - அரசன்) வெங்கடேசரெட்டப்ப பூபதியையும் சங்கேதமாய்க் (symbolic) குறிப்பனவாகும். மன்னனின் வற்புறுத்தலினால் அவனிடத்தில் தொழில் புரிய நேர்ந்த

மையையே மேற்கூறிய நிகழ்ச்சி சூசகமாய் உணர்த்தி நிற்கின்றது.

மன்னனின் வற்புறுத்தலுக்குப் பணிய நேர்ந்த பாரதியின் கடந்த கால அவல நிலை, மறுஜன்மத்தில் (பிற்கால வாழ்க்கையில் - புதுவையில் அஞ்ஞாத வாசத்தின்போது) நினைவு கூரப்படுகின்றது.

மானுடராம் பேய்கள் வயிற்றுக்குச் சோறிடவும், கூனர்தமை ஊர்களிலே கொண்டு விடுவதற்கும், தெய்வமென நீருதவி செய்த பின்னர் மேனிவிடாய் எய்தியிருக்கும் இடையினிலே பாவியேன் வந்துமது காதில் மதுரவிசை பாடுவேன்.
(23)

என்று, குயில் மாட்டிடம் கூறுவதிலிருந்து தொழில் (உத்தியோகம்) மூலம் வயிற்றுக்குச் சோறிடவும், கூனனான மனக்குரங்கை எங்கும் இழுத்துச் செல்லவும் மாடான புத்தி உதவுகின்றது என்பது உணர்த்தப்படுகின்றது. “கூனியிருக்கும் கொலுநேர்த்தி தன்னிலுமே” என்று குயில், குரங்கை முன்பொரு தடவை புகழ்ந்துள்ளமையையும் இங்கு ஒப்பு நோக்குக. மேலும் குரங்கு-கொழுக்கி, கோணல், வளைவு எனப் பொருள்படுவதாலும் இதையறிக.

புத்தி (அறிவு) என்னும் மாடு இல்லாவிடில். கூனனான மனக்குரங்கு இயங்க முடியாது. ஆசை, கோபம், காமம் போன்ற பல்வேறு குணங்களிலும் ஒன்றிலிருந்து ஒன்றுக்குத் தாவுமேயொழிய, புத்தியே மனதைச் சிந்திக்கத் தூண்டுவதோடு எல்லாத் திசைகளிலும் அதனை இயைபாக இழுத்துச் செல்லுகின்றது. சித்தாகாசத்திற் காணப்படும் மனமேகங்களைப் பல திசைக்கும் இழுத்துச் செல்லும் காற்றாக நாம் புத்தியைக் கொள்ளலாம்.

இதைவிட, மானுடராம் பேய்கள்... என்ற வரிகள் மூலம் சத்திரியப் புலன் மிகுந்த பாரதியைக் குறைத்து மதிப்பிட்டு வயிற்றுக்குச் சோறளித்து, ஏனைய கூனக்குரங்குகளாம் கவிராயர்களை ஊரிலே உயர்த்திப் பல பரிசுகளாற் கௌரவித்தும் கூட, இலக்கியத்தாகம் (மேனிவிடாய்) கொண்டிருந்த எட்டயபுர மன்னனைத் தன் சிருங்காரக் கவிகள் மூலம் திருப்தி செய்த பாரதியின் பரிதாப நிலை இங்கு மறைமுகமாகக் காட்டப்படுகின்றது. இங்கு மறு ஜன்மத்தில் நடந்த மாயக் காட்சியில், மன்னன் மாடாகவும், கவிராயர்கள் குரங்குகளாகவும், பாரதி மானிடனாகவும் காட்டப்படுவதாலேயே, “மானுடராம் பேய்கள்” என்ற சொல் கையாளப்பட்டுள்ளதென்பதை அறிக.

மேலும், மனக்குரங்கைச் சுமந்து கொண்டு ஓடித்திரியும் புத்தி என்னும் மாடானது, பல துறைகளிலும் சென்று (ஊர்களிலே கொண்டு சென்று), களைத்துப் போய் இருக்கும்போது அறிவுக்கு ஏற்படும் கவிதா தாகமானது (மேனிவிடாய்) தீர, நான் மதுரவிசை பாடுவேன் என்று, கவித்துவமாகிய குயில், தான் அரைகுறைக் காதல் கொண்ட புத்தியிடம் (அறிவிடம்) கூறுகின்றது.

புத்திக்குப் பாரதி மறுஜன்மத்தில் கொடுத்த மாட்டு மேனி அதன் பலமற்ற தன்மையைக் காட்டவேயாம். அல்லா விடில் அதற்கொரு மானிடவுருவைப் பின்னும் கொடுத்திருக்க முடியும். அவ்வாறே புத்தியையும், மனத்தையும் வேறுபடுத்துவதற்காக, மனம் வழமைபோலக் குரங்காக்கப் படுகின்றது. பூர்வ ஜன்மத்தில் மானிடவுருவை அவ்விரண்டிற்கும் கொடுத்தது, அவற்றை வென்று, தான் இறவாமற் தப்பிவிடக் கூடிய ஆத்மபலம், அவரது தாகமாம் (புலன்) சத்திரிய தர்மத்திற்கு அப்போது இல்லாமலிருந்ததைக் குறிக்கவே.

கானிடையே சுற்றிக் களானியெல்லாம் மேய்ந்து நீர்
மிக்கவுணவுண்டு வாய் மென்றசைதான் போடுகையில்
பக்கத்திருந்து பல கதைகள் சொல்லிடுவேன் (24)

என்ற வரிகளும், பல துறைகளிலும் சென்று தன் வயிற்றை நிரப்பிக் கொள்ளும் மாடான புத்திக்கு (அறிவுக்கு) கவித்துவம் தரும் தற்காலிக இன்பத்தைக் குறிப்பிடுகின்றன.

மேலும், மூக்கு முட்ட உண்டு குடித்துவிட்டுச் சாவ காசமாக இருந்து தனது ஆஸ்தானப் பண்டிதர்களுடன் இலக்கிய விதண்டாவாதத்தில் ஈடுபடும் மன்னனுடன், அவனது திருப்திக்காக இலக்கியச் சர்ச்சையில் ஈடுபட்டுத் தன் பொன்னான காலத்தை வீணாக்கிய பாரதியின் கடந்த கால நினைவுகளும் இதிறு காணப்படுகின்றன.

அறிஞர்களும், விமர்சகர்களும் கவித்துவத்தின்பாற் பெறும் இன்பம் இத்தகையதே. இதற்கு யாரும் விதிவிலக்கில்லை. இலக்கிய ஆராய்ச்சி என்னும் பெயரில் நாம் செய்யும் வெறும் சொல்லாராய்ச்சிகள் நூலகங்களின் புத்தக அலுவலகங்களை நிரப்புவதோடு நின்றுவிடுகின்றன. ஆனால் ஓர் ஆத்ம ஈடுபாடுள்ள சிருஷ்டிகர்த்தாவோ தன் ஆக்கங்களால் மக்கள் மனதில் நிரந்தரமான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும் வல்லமை கொண்டவனாகிறான்.

பாரதியின் கடந்தகால நினைவுகளைக் குறித்து எழுதப்பட்டதாகக் கருதப்படும் சின்னச்சங்கரன் கதையில் (அந்தக் கதை முழுமையாக எழுதி முடிக்கப்படவில்லை) ராமசாமிக் கவுண்டர் என்று சூசகமாகக் குறிப்பிடப்படும் மன்னன் தன் அரண்மனைக்கு வெளியே ஆள்விட்டு பக்கத்து வீடுகளிலிருந்தெல்லாம் பழைய கறிகளைப் பெற்று உண்டு களித்த நிகழ்ச்சி காணப்படுகின்றது.

இதுவே “கானிடையே சுற்றிக் களனியெல்லாம் மேய்ந்து...” என்ற வரிகளில் தொக்கி நிற்கும் நையாண்டியாகும். மேலும் இக்கதையில் அந்த மன்னனைப் “புத்தி” என்ற அடைமொழியால் அவனது அடைப்பைக்காரன் உட்பட வேலையாட்கள் குறிப்பிட்டதாகச் சொல்லப்படுவதையும் இங்கு நாம் நோக்குதல் வேண்டும். பாரதி தனது புத்தியை மாடாக்கியதோடு அந்த மன்னனையும் மாடன் மாடு என்னும் குறியீடுகளாற் குறிப்பிடுவதால் இந்தக் குறியீட்டுத் தொடர்பு மேலும் தெளிவு பெறுகிறது.

குயிலின் குரங்கினதும் மாட்டினதும் பாற்பட்ட புகழ்ச்சியுரைகளில் முறையே ஆஸ்தானப் பண்டிதர்களினதும் (குரங்கு), சமஸ்தானாதிபதி (அரசன் - கோ - எருது) யினதும் புறத்தோற்றங்கள், நடத்தைகள் பற்றிய நையாண்டிகளும் காணப்படுகின்றன.

நீள முகமும் நிமிர்ந்திருக்கும் கொம்புகளும் (25)

என்னும் வரி மன்னனது மீசையைக் குறித்தல் கூடும். மேலும் தனது மன, அறிவு வயப்பட்ட புறத்தோற்றத்தை, உதாரணமாக, தனது மீசையை, தலைப்பாகையைத் தானே நையாண்டி செய்யும் ஒரு நிலையும் இத்தகைய வரிகளிற் காணப்படுகின்றது.

பாரதி தான் ஒரு சமஸ்தானப் புலவராகவும், தமிழாசிரியராகவும் தொழில் புரிந்தபோது அவரது மனத்தினதும், புத்தியினதும் வயப்பட்டு அவரது கவித்துவ சித்தமானது இருந்தமையாலும், அவரது புலனாகிய தேச விடுதலையென்னும் சத்திரிய தர்மத்தின் மீது வறுமை காரணமாக சித்தம் செல்லாதிருந்ததாலும், சித்தத்தின் உருவகமாகிய குயில் (கதையின் முன் ஜன்மத்தில் குயிலி), அவரது அக்காலத்தைய புலவர், தமிழாசிரியப்

புறத்தோற்றங்களை, குரங்கு (மனம்), மாடு (புத்தி - அறிவு) என்பவற்றினூடாக நையாண்டி செய்கின்றது. அதேவேளை, குரங்கு, இடபப் பாத்திரங்களினுள்ளே மறைந்து காணப்படும் கவிராயர்கள் (ஏனைய ஆஸ்தானப் பண்டிதர்கள்), அரசன் ஆகியோரும் ஒருசேர நையாண்டி செய்யப்படுகின்றனர். இது குயில்பாட்டின் மிகச்சிறந்த, அதேவேளை கூர்ந்து கவனித்தாலன்றிப் பொருள்கொள்ள முடியாத அம்சமாகவும் காணப்படுகின்றது.

**அல்லும் பகலுநிதம் அற்ப வயிற்றினுக்கே
காடெல்லாம் சுற்றி வந்து காற்றிலே எற்றுண்டு
முட மனிதர் முடைவயிற்றுக் கோர் உணவாம்
சின்னக்குயிலின் சிறு குலத்திலே தோன்றி
என்ன பயன் பெற்றேன் எனைப்போலோர் பாவிபுண்டோ?
முட மதியாலோ முன்னைத் தவத்தாலோ
ஆவர் தம்முள்ளே அடியாளுமைத் தெரிந்தேன் (26)**

என்ற வரிகள், மன்னனின் அழைப்பின் பேரில் காசியிலிருந்து வந்து முட்டாள்தனமாக அகப்பட்டுக் கொண்டு, அவனை எதிர்பார்த்து அவன் பின்னாற் சுற்றி (காடெல்லாம் சுற்றி - மாடு செல்லும் திசையெல்லாம் சுற்றி), அவனது உதாசீனங்களைப் பொறுத்துக்கொண்டு (காற்றிலே எற்றுண்டு), அவனிட்ட பிச்சையைக் கொண்டு வயிற்றை நிரப்பிக் கொண்டிருந்த பாரதியின் பரிதாப நிலையைக் குறிப்பிடுகின்றன. அவரது கவித்துவத்திற்கும், சத்திரியப் புலனுக்குமிடையேயிருந்த பிரிக்கமுடியாத இணைப்புக்காரணமாக, இங்கு முடமனிதர்... எனக் குயில் மாட்டிடம் கூறுவது பாரதியின் புலனையேயாகும். குயில் பறவை மனிதருக்கு உணவாவது போல, சத்திரியனான பாரதியின் ஏழ்மையாற் தாழ்நிலையடைந்த கவித்துவக்

குயிலும் இழிமைப் பிழைப்பால் அவரது வயிற்றை நிரப்புகின்றது.

அதாவது, சத்திரிய தர்ம நாட்டம் (புலன்) நிறைந்த நிலையிலும், சமூக மேம்பாட்டுக்கு உழைக்க முடியாமல், வயிற்றுக்கு இல்லா நிலையில் மன்னனிடம் (மாடு) சரண்புகுந்து தன் கவித்துவத்தை விற்றுப் பிழைக்க வேண்டிய பரிதாப நிலை ஏற்பட்டுவிட்டதைப் பாரதி சூசகமாக இவ்வாறு உணர்த்துகிறார்.

இங்கும், மூடமதியாலோ முன்னைத் தவத்தாலோ... என்ற வரிகளிற் காணப்படும் பரிகாசத்தொனி புத்திக்கும் (அறிவு), கவித்துவத்திற்கும் இடையேயான ஜன்ம பந்தமற்ற கன்ம பந்தத் தொடர்பை வலியுறுத்துவதை உணர்க.

பூர்வ ஜன்மம்

இனிப் பூர்வ ஜன்மத்தை நோக்கின், அங்கே, மனமென்னும் குரங்களாலும், புத்தி (அறிவு) என்னும் மாடனாலும் நுகர்ந்தனுபவிக்க முடியாத கவித்துவப் பேரழகியாம் (சித்தம்) சின்னக்குயிலியை, நாட்டு விடுதலையே (சுதந்திரம்) தாகமாய்க் கொண்ட பாரதியின் புலன் என்னும் சத்திரிய குமாரன் காண்கிறான். சத்திரிய குமாரன் குயிலியிடம் தன் காதலை வெளியிடுகிறான். ஆனாற் குயிலியோ மறுக்கிறாள்.

**ஐயனே உங்கள் அரண்மனையில் ஐநூறு
தையலருண்டாம் அழகில் தன்னிகரில்லாதவராம்
கல்வி தெரிந்தவராம் கல்லுருகப் பாடுவராம்
அன்னவரைச் சேர்ந்தே நீர் அன்புடனே வாழ்ந்திருப்பீர்...
(27)**

என்று, உயர் கல்வியையும், இசையையும் துணைக் கொள்ளுமாறு வேண்டுகிறாள்.

**மன்னவரை வேண்டேன் மலைக்குறவர் தன் மகள்யான்
கொல்லுமடற் சிங்கம் குழிமுயலை வேட்பதுண்டோ
வெல்லு திறல் மாவேந்தர் வேடருள்ளோ பெண்ணெடுப்
பார்... (28)**

என்று, பாரதியின் புலனாம் உயர்ந்த சத்திரிய தர்மத்திற்குத் தான் உரியவளல்ல, பொன்னையும், பொருளையும் வேண்டி சமஸ்தானாதிபதிகளின் கால் பிடித்து

இழிதொழில் புரியும் பண்டித மனத்திற்கும், புத்திக்குமே (அறிவு) உரியவள் என்று தாழ்வுணர்ச்சியோடு கூறுகிறாள்.

அரசியலிலும், நாட்டு நலனிலும் வீறுகொண்டு செயற்பட்டாலும், தான் ஒரு கவிஞன் என்ற கருத்தற்ற தாழ்வுணர்ச்சி பாரதிக்கு இருந்ததை மறைமுகமாக இங்கு அவதானிக்கக் கூடியதாகவுள்ளது. ஆனாலும்,

**பத்தினியாய் வாழ்வதல்லால் பார்வேந்தர் தாமெனினும்
நத்தி விலை மகளாய் நாங்கள் குடிபோவதில்லை... (29)**

என்று குயிலி கூறுவதன் மூலம், கவித்துவம் ஒரு வனைப் பூரண ஆட்சி கொள்ளும் தரத்ததேயன்றி, எனக்குக் கவிதையெழுதவும் தெரியுமென்று கூறும் அறிவாளிகளிடமோ, பண்டிதர்களிடமோ, அன்றி அரசியல்வாதிகளிடமோ ஒரு போதும் அடிமைப்படுவதில்லை என்பதோடு, மன்னர்களானாலும், ஜமீந்தார்களானாலும், அவர்களிடம் எனது கவித்துவத்தைச் சோரம் போகவிடமாட்டேன் என்ற பாரதியின் இறுமாப்பும் காணப்படுகின்றது.

பாரதி, எட்டயபுர மன்னர் வெங்கடேசரெட்டப்ப பூபதிக்கு எழுதிய சீட்டுக்கவிகளில் (கடிதமூலம் எழுதப்பட்ட கவி) இந்த இறுமாப்புக் காணப்படுகின்றது.

பிரான்ஸ் என்னும் சிறந்த புகழ் நாட்டிலுயர் (30)

புலவோரும் பிறருமாங்கே

விராவு புகழாங்கிலத்தீங் கவியரசர்

தாமுமிக வியந்து கூறிப்

பராவியென்றன் தமிழ்க் கவியை

மொழிபெயர்த்துப் பிாற்றுக்கின்றார்...

எட்டப்ப மன்னா!

காரியங்கருதி நின்னைக் கவிஞர்தாங் காணவேண்டின்
(கவிஞன் நான் எனப் பொருள் கொள்க)
நேரிலப் போதேயெய்தி வழிபட நினைக்கிலாயோ?

என்ற அவரது சீட்டுக்கவி, ஓலைத்தூக்குகளை மேலும் நோக்கும்போது இவ்விறுமாப்பை உணரலாம். அதில்,

எல்லினைக் காணப்பாயும்
இடபம்போல் முற்படாயோ?

என்ற வரியின் மூலம், மன்னனை அவர் இடபமெனக் குறித்துள்ளதால், குயில் பாட்டின் மாடன், இடபப் பாத்திரங்கள் பாரதியின் புத்திக்குப் புறம்பே மறைமுகமாக இம் மன்னனைக் குறிக்கவேயென்பது மேலும் உறுதியாகின்றது.

சீட்டுக்கவிகளும், ஓலைத்தூக்குகளும், சத்திரியனான பாரதியென்னும் கவியரசனால், இறுமாந்த தொனியில் ஒரு புவியரசனுக்கு எழுதப்பட்டனவேயாம். வம்ச வழியிற் தடுக்கி விழுந்து அரசனாகிவிட்ட ஒருவனுக்கு, குணகர் மங்களினாற் சத்திரியனானவன் எவ்வகையிலும் குறைந்தோனல்லன். தற்காலத்திலும் இந்நிலை பிறழ்ந்தேயுள்ளது. பணத்தினாலும், பதவியினாலும், குடும்பச் செல்வாக்காலுமே சமூகத் தலைமை பலருக்குக் கிடைக்கின்றது. வர்ணமென்பது ஒருவரின் அகத்தின் நிறத்தைக்கொண்டே தீர்மானிக்கப் படுகின்றது என்று பண்டைய நூல்கள் கூறும். சத்திரிய உள்ளம் (புலன்) அகங்காரம் கொண்ட ராஜஸ குணத்தைப் பெரிதும் கொண்டிருப்பதால் அச்சித்தாகாசம் சென்னிறமானது என்பர். இதுபற்றி மேலும் அறிய வேண்டுமெனில் வர்ணாச்சிரம தர்ம விளக்கங்களை (உதாரணம் - வர்ணாச்சிரம தர்மம், சுவாமி சித்பவானந்தர், தபோவனப் பிரசுராலயம்) நாடலாம்.

பாரதியென்னும் ஆத்மனது அந்தக்கரணங்களுள் நான்காவதாகிய இந்த அகங்காரமே, அவனது ராஜஸ குணம் நிரம்பிய சத்திரிய தர்ம நாட்டமாக, அதாவது, புலனாகப் பாரதியாற் குயில்பாட்டிற் குறிப்பிடப்படுகின்றது.

பூர்வ ஜன்மத்தில், குயிலி அரசகுமாரனைச் சத்திரியன் என்ற காரணத்தால் மணக்க மறுத்தாலும், அவன் குயிலியைக் குறிஞ்சி நிலத்திற்கேயுரிய வகையிற் பலவந்தமாக இழுத் தணைத்து

நீயேயரசாணி நீயே மனையாட்டி

வேத நெறியில் விவாக முன்னைச் செய்து கொள் வேன்... (31)

என்று, தனக்குக் குயிலியுடனான காதலின் புனிதத் தன்மையை உணர்த்துகிறான். அவ்வளவில், பாரதியின் சித்தமாம் கவித்துவக்குயிலி அவனது ஆத்மதாகமாம் (புலன்) சத்திரிய தர்மத்துடன் இணைந்து விடுகிறாள். எனினும் மிடிமையினாலும், ஏனைய லௌகீகத் தாக்கங்களினாலும், பேதலிப்புற்ற பாரதியின் மனமென்னும் குரங்களும், வெற்றறி வாகிய (அஞ்ஞானம்) புத்தியெனும் மாடனும் ஒருசேரத் தம் விதியென்னும் கொடுவாளை வீசுகின்றனர். அரசகுமாரன் (பாரதியின் சத்திரிய தர்ம நாட்டம் அல்லது புலன்) தன் விவேக வாளினால் அவ்விருவரையும் வீசிக்கொன்று விட்டாலும், கர்ம பலத்தினாற் தானும் இறந்து விடுகிறான். அவ்வளவிற் கவித்துவத்திடமிருந்து அவன் தற்காலிகமாகப் பிரிந்துவிடுகிறான்.

பன்னாள் பன்மதி ஆண்டுபல் கழிந்தன

நின்னெழில் வதனம் நான் நேருறக் கண்டே. . .(32)

என்று, இப்பிரிவைப் பற்றிக் கவிதைக் காதலியிடம் பிறிதோரிடத்திற் கூறுவதும் இங்கு நோக்கற்பாலது. இங்கு:

**ஆவிக்கலப்பின் அமுத சுகந்தனிலே
மேவியங்கு மூடியிருந்த விழி நான்கு.
ஆங்கவற்றைக் கண்டதனால் ஆவியிலே தீப்பற்றி
ஓங்கும் பொறிகள் உதிர்க்கும் விழி நான்கு... (33)**

என்ற வரிகள், சற்று ஆழ்ந்து நோக்கப்பட வேண்டியனவாகும்.

ஆத்மனின் சித்தத்தில், அழகு, காதலுணர்ச்சிகளுடன் சமீபத் துலங்கும் கவித்துவத்துடன், தூய ஆத்மதாகமாம் சத்திரிய தர்மத்துக்குரிய (புலனுக்குரிய) தொடர்பு, பொறி வயப்படாத சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்ற மென்னும் நான்கு ஞானேந்திரியங்களினதும் வயப்பட்டதாகும். ஆனாற் குரங்கன், மாடன்களாகிய மனோ புத்தி விகாரங்களுடனான கவித்துவத்தின் இணைப்பு பொறி வழிப்பட்ட கன்மேந்திரியங்களாம் வாய், கண், மூக்கு, செவி ஆகிய நான்கினதும் வயப்பட்டதாகும். இதனாலேயே ஓங்கும் பொறிகள் உதிர்க்கும் விழி நான்கு என்ற வரிகையாளப்பட்டுள்ளது. இங்கு பஞ்சேந்திரியங்களது (ஞான, கன்மேந்திரியங்கள்) அடிப்படை மெய்யாய் (உடல்) இருப்பதால் அதனை ஒரு பொறியாகக் கொள்ளாது நான்கு பொறிகளே கூறப்பட்டுள்ளன. இந்நான்கு பொறிகளும் உடலின்றி இயங்காதென்பதறிக.

மேலும், இங்கும், கவித்துவத்துக்கும், புலனுக்குமான பந்தம் ஜன்மபந்தம் (ஞானேந்திரியத் தொடர்பால்) என்பதும், மன புத்தி விகாரங்களுக்கும், கவித்துவத்துக்கு மிடையேயான தொடர்பு கன்ம பந்தத்தின் (கன்மேந்திரியத்தொடர்பால்) வசப்பட்டதென்பதும் பாரதியாற் கோட்பாட்டு ரீதியில் முன்வைக்கப்படுகின்றது.

பாரதியின் ஆத்மதாகமாம் சத்திரிய தர்மத்தின் (புலனின்) இறப்பு அவரது ஆத்மனைப் (உயிரை) பாதிக்காத தற்காலிக சூழ்நிலைத் தாக்கங்களினால் ஏற்பட்டதாகும். சின்னக்குயிலி மீண்டும் விந்திய மலைச்சாரலில் ஒரு வேடன் மகளாகப் பிறந்து (இது தமிழ்நாட்டின் ஓர் எல்லையானதால் தமிழ்நாட்டையும், தமிழையும் குறிக்கவேயெனவுணர்க), பேயான குரங்கனதும், மாடனதும் மாயத்தால் குயிலுருவம் பெறுகிறாள்.

இங்கு லௌகீகத் தாக்கங்களுக்குட்பட்டு வறுமைப் பயங்காட்டும் அவரது மனமும், அஞ்ஞானமாம் புத்தியும் முற்றாக அழித்தொழிக்கப் படவில்லை என்பதைக் காட்டவே அவை பேய்களாக்கப்பட்டுள்ளன. எனினும் அவை பலம் பெற்று விட்ட ஆத்மதாகமாம் சத்திரிய தர்மத்தின் (புலன்) முன்னே நிலை நிற்க முடியாமல், அவர் (அரசகுமாரன்) விவேக வாளை வீசும்போது ஓடி மறைந்து விடுகின்றன. எனினும், மனத்தின் பிரமையாம் ஆசை, அஞ்ஞானமாம் புத்தியின் பிரமையாகிய வறுமை, பட்டம், பதவி செல்வாக்கற்ற நிலை போன்றவற்றின் மாயங்களால், சில காலங்களில் அவரது கவித்துவம் என்னும் பேரழகு கொண்ட பெண்மையுரு, புகழிழந்து, மதிப்பிழந்து, அச்சேறும் வாய்ப்புகளிழந்து, சிறு புன்பறவையாம் குயிலாகித் தமிழ் நாட்டில் வேதனையோடு கீதமிசைக்கின்றது. குயிலின் இன்பமிக்க வேதாந்தப் பாடலில் இழையோடிய சோகம் இதன் வயப்பட்டதே. அந்தக் காதல் காதல்... பாட்டைச் சற்றுப் பின்னர் ஆராய்வோம்.

**மாடனங்கு செய்ததோர் மாயத்தால் இப்பொழுது
பீடையுறு புள் வடிவம் பேதையுனக் கெய்தியது (34)**

என்ற வரிகள், அரசன் தன்னைக் கைவிட்டதனாலேயே, தான் வறுமை நிலை எய்த நேர்ந்தது என்று அரசனைக்

குற்றம் சாட்டுவது போலவும் காணப்படுகின்றன. இது பற்றியும் பின்னர் வருவோம்.

பூர்வ ஜன்மக் கதையுரைத்துவிட்டுத் தன் கையில் விழுந்த குயிலைப் பாரதி இனங்காண்கிறார். பெண்மையுருக்கொண்ட பராசக்தியின் தெய்வீக வடிவமாக அங்கே அவரது கவித்துவம் பேரழகோடு துலங்குகின்றது. இங்கு பாரதியின் சொல்லிற் சொல்வதாயின், பாரதி என்னும் ஆத்மனின் அந்தக்கரணங்களில் ஒன்றான சித்தத்துடன் ஒன்று கலந்து நிற்கும் கவித்துவத்தை, அவரது சத்திரிய தர்மமாம் புலன் இனங்கண்டு அதனுடன் ஒன்று கலந்து விடுகின்றது. அதன் பலனாய் புரட்சிகரமான, சமுதாய விழிப்பையும் சுதந்திர தாகத்தையும் ஏற்படுத்தும் வீறுமிக்க கவிதைகள் பிறப்பெடுக்கின்றன.

ஆசைக்கடலின் அமுதடா... என்ற வரிகள் மூலம், அவர் ஆசையலைகள் நிறைந்த தன் உள்ளக் கடலினுள்ளே பாலிற்படு நெய்போல் மறைய நிற்கும் அமுதாம் சித்தத்தை அதன் பேரழகில் மிதந்த கவிதையைக் கோடிட்டுக் காட்டல் இங்கு உணரற்பாலதாகும்.

**ஆன்ற புலவீர் கற்பனையேயானாலும் வேதாந்தமாக
விரித்துப் பொருளுரைக்க**

யாதானுஞ் சற்றே இடமிருந்தாற் கூறீரோ? (35)

என்று பாரதி தன் குயில் பாட்டை முடிப்பது இத்தத்துவச் சிக்கலை அவிழ்க்கும்படி கூறியேயாம். இங்கு அவரது வாழ்க்கை வரலாற்றுப் பின்னணிக்குப் புறம்பே சமயத்தின் பாற்பட்ட வேதவேதாந்தங்கள் எதுவுமில்லை. கவித்துவம் என்கின்ற நுண்மையான அழகுணர்ச்சியின் இன்பக்களியில் ஈடுபடல் மூலம் பெறும் அபேத நிலைக்கும், அதன் பயனான சாந்திக்கும் மேலாக வேறெதையும் காணாத,

வேண்டாத பாரதி, அதுவே பராசக்தி, அதுவே சத் என்று கூறுவதில் வியப்பில்லை. சத்திரியனான அக் கர்மயோகி, தர்மத்தை நிலைநாட்ட அதையே துணையெனத் தேர்கிறார். மொத்தத்தில் கவித்துவமே பராசக்தி. அதுவே அவர் தெய்வம்.

கண்ணிலே நீர் ததும்பக் காணக் குயிலங்கே
காதற் கதையுரைத்து நெஞ்சங் கரைத்ததையும்
பேதை நானங்கு பெரிய மையல் கொண்டதையும்
இன்பக் கதையின் இடையே தடையாகப்
புன் புறவையெல்லாம் புகுந்த வியப்பினையும்
ஒன்றைப் பொருள் செய்யா உள்ளத்தைக் காமவனால்
தின்றெனது சித்தம் திகைப்புறவே செய்ததையும்
சொற்றைக் குரங்கும் தொழுமாடும் வந்தெனக்கு
முற்றும் வயிரிகளாய் மூண்ட கொடுமையையும்
இத்தனை கோலத்தினுக்கும் யான் வேட்கை தீராமல்
பித்தம் பிடித்த பெரிய கொடுமையையும்... (36)

என்ற வரிகள், சற்று ஆழ்ந்து நோக்கப்பட வேண்டியவை. கவித்துவத்தின்பால் அவர் புலன் ஒன்றும் போதெல்லாம் அவரது மனமாகிய குரங்கும், புத்தியாகிய மாடும் ஒன்றி லொன்று ஏறிக்கொண்டு வறுமைப் பயங்காட்டி மன்னனிடம் சரண்புகச் செய்தபோது, அங்கிருந்த கவிராயர்கள் (குரங்கு) அவர் கவிகளில் இலக்கணப் பிழை காண முற்பட்ட மையையும், தொழுமாடாகிய சமஸ்தானாதிபதியும் (அரசன்-கோ-எருது) அவர்கள் கருத்துக்கு உடன்பட்டமையால், அவர் வேதனையடைந்ததையும் இரு பொருளில் உரைக்கிறார். ஆனாலும் அவரால் தனது புதிய பாணியிலமைந்த கவித்துவ ஆர்வத்தை விடமுடியவில்லை. சத்திரிய தர்மத்தின் மீதான காதலையும் விடமுடியவில்லை. எனினும் மன்னனதும் பண்டிதர் களினதும் ஆதிக்கத்தினால் (Influence), அவரெழுதிய

கவிதைகள் இன்பமற்று துயர்தரும் புன்பறவைகளாய் ஒலி செய்கின்றன.

முன்பும் குறிப்பிட்டதுபோல, அவரது சுயசரிதை போன்ற சின்னச் சங்கரன் கதையில், அவர் பண்டிதர்களோடும், அரசனோடும் கூடி விடுதலையுணர்வு மழுங்கடிக்கப்பட்ட நிலையில் சிருங்கார ரசமிக்க கவிதைகளை எழுதி வீணாக்கிய நிகழ்ச்சி காணப்படுகின்றது. நண்பர்கள் வற்புறுத்தியும் அவர் அக்கதையைத் தொடர்ந்து எழுத விருப்பின்மையால் எழுதி முடிக்கவில்லை. இக்கதையில் வரும் சின்னச்சங்கரன் என்ற பாத்திரத்திற்கும், சின்னக் குயிலிக்கும் இடையிலான பெயரொற்றுமை சற்று நோக்கற் பாலதாகும்.

மேற்கண்ட வரிகளில் யாப்பிலக்கணமென்ற குரங்கும் (அது பண்டிதத்தன்மை கொண்டதால்), சொல்லறிவு என்ற மாடும், கவி இயற்றுகையிற் தடுத்துக் கொண்டு நிற்குமோர் மூன்றாம் அர்த்தமும் தொனிக்கின்றது. அவற்றிற்கு வளைந்து கொடுக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்தினால் அவர் கவிகள் புன்பறவைகளாய் ஒலி செய்கின்றன. மேலும், கவித்துவத்தின் பால் அவர் ஒன்றும்போதெல்லாம் குயில் மட்டும் தெரியச் சுற்றுப்புறச் சூழ்நிலைகள் மறப்பதும், மீண்டும் புலன் வேறு திசையிற் செல்ல, கவலை, மிடிமை, துயர் போன்ற புன்பறவைகள் தெரிவதும் இங்கு நுணுக்கமாகக் கூறப்படுகின்றது.

இக் கற்பனை நிகழ்ச்சி நடந்த இடமாகிய புதுவையை:

**நாற்கோணத்துள்ள பல நத்தத்து வேடர்களும் (37)
வந்து பறவை சுட வாய்த்த பெருஞ்சோலை...**

என்று குறிப்பதன் மூலம், புதுவை (புதுச்சேரி) அக்காலத்தில் அரசியற் குற்றவாளிகளுக்குப் புகலிடமளித்து,

அவர்களின் துயர் போக்க (பறவை சுட) உதவியது என்னும் கருத்துக் காணப்படுகின்றது. இங்கும் பறவை என்பது துயருக்குக் கையாளப்பட்டுள்ளதை ஒப்பு நோக்குக.

இதுவரையில் புத்தி, மனம், சித்தம், புலன் என்னும் பாரதியின் ஆத்மனின் அந்தக் கரணங்களோடு குயில் பாட்டினைத் தொடர்புறுத்திச் செய்த ஆய்வுகளுடன், அவரது நிஜ வாழ்வில் நடந்த நிகழ்வுகளையும் சற்று உன்னிப்பாய் நோக்குவோம்.

எட்டயபுர மன்னனின் சமஸ்தானத்தில், அவன் வேண்டுகோளின் பேரிற சமஸ்தானக் கவிஞனாக இருக்கச் சம்மதித்த நிகழ்ச்சி,

மாமன் மகனொருவன்

மாடனெனும் பேர் கொண்டான்

நின்னை மணக்க நெடுநாள் விரும்பி...

தேமொழியே நீ அவனை

மாலையிட வாக்களித்தாய்

மையலினாலில்லை அவன்

சாலவருந்தல் சகிக்காமற் சொல்லி விட்டாய்... (38)

என்ற வரிகளில் மறைமுகமாகக் காணப்படுகின்றது. இங்கு, மாமன் மகன் என அரசனை விழித்தமைக்குக் காரணம் அவன் பாரதி பிறந்த சொந்த ஊரைச் சேர்ந்ததாலேயே என்பது உணரற்பாலது.

மொட்டைப்புலியனின் மகனான
 நெட்டைக் குரங்கன் இராமநாதபுரம்
 சமஸ்தானத்தின் மதுரைச் சேதுபதி
 உயர்நிலைப் பள்ளியில் தமிழாசிரியர்
 (பண்டிதக் கவிராயர்) வேலை

ஆயிழையே நின்றன் அழகின் பெருங்கீர்த்தி
 தேயமெங்கும் தான்பரவத் தேன் மலையின் சார்பினிலோர்
 வேடர் கோன் செல்வமும் நல் வீரமுமே தானுடையான்...
 மொட்டைப் புலியனும் தன் முத்த மகனான
 நெட்டைக் குரங்கனுக்கு நேரான பெண் வேண்டி
 நின்னை மணம் புரிய நிச்சயித்து நின்னப்பன்
 தன்னையணுகி நின் தையலை என் பிள்ளைக்கு
 கண்ணாலம் செய்யும் கருத்துடையேன் என்றிடலும்
 எண்ணப் பெருமகிழ்ச்சி எய்தியே நின் தந்தை
 ஆங்கேயுடம் பட்டான்.. (39).

என்ற வரிகள், பாரதியின் கவித்துவத்தின் கீர்த்தி
 எங்கும் பரவியதால், அவரை மதுரை சேதுபதி கலாசாலை
 யில் தமிழாசிரியராக (குரங்கன் - பண்டிதன்) வேலை பார்க்க
 சேதுபதி மன்னர் அழைத்தபோது செல்வம் நாடிப் போனதைக்
 குறிக்கின்றது. இங்கு தேன்மலையென்று குறிப்பிட்டது
 மதுரையையேயாகும் (விளக்கம்: தேன்மலை - மது வரை
 - மதுவரை திரிந்து மதுரையானமையால் தேன்மலை
 மதுரையைக் குறிக்கவேயென்க. தேனீ மாவட்டத்தினருகே
 மதுரை யுள்ளதையும் இங்கு கருத்திலெடுக்கலாம். மேலும்,
 “தேன் மலையின் சார்பினிலோர்” என்பதன் மூலம் மதுரைக்குச்
 சமீபமான இராமநாதபுரப்பகுதியெனவும் கொள்ளலாம்.

சேதுபதி - இராமன் - சீதாபதி. சீதா என்பது வடமொழியில் ஒருவகைப் புலியையும் குறிக்குமாதலால் மொட்டைப் புலியன் என்பது மன்னர் சேதுபதியைக் குறித்தல் கூடும். அத்துடன் மன்னர் வழுக்கைத் தலையராய் இருந்திருத்தலும் கூடும்.

இந்த அரசர் ராஜா பாஸ்கர சேதுபதியின் (1989-1903) வாரிசாகவந்த ராமநாதபுர அரசர் என்றழைக்கப்பட்ட ராஜ ராஜேஸ்வர சேதுபதி (ஆண்ட காலம்: 1903-1929) யாக இருத்தல் வேண்டும். ஏனெனில் மதுரைச் சேதுபதி உயர் நிலைப் பள்ளியில் பாரதி தமிழாசிரியராக மூன்று மாதங்களும் பத்து நாட்களும் பதவி வகித்த காலம் 1904 ஆகும்.

இதை விட, பாரதி தமிழாசிரியராகப் பதவியேற்றுப் போனபோது, எட்டயபுர மன்னன் இதையறிந்து சினந்ததுவும், பாரதி,

மாதமொரு மூன்றில் மருமம் சில செய்து வந்திடுவேன்... (40)
..மற்றிதனை நம்பிடுவாய் மாடப்பா..

என்று மன்னரைச் சமாதானம் செய்ததுவும், பின்னர் தமிழாசிரியர் பதவியும் அவரது அரசியல் ஈடுபாடு காரணமாக மூன்றே மாதங்களில் விடுபட்டுப் போனதுவும், மேலும், எட்டயபுர மன்னனும் அவரது அரசியல் ஈடுபாட்டை விரும்பாமையால் அவருடனும் தொடர்புகளை முறித்துக் கொண்டு முழுநேர அரசியலில் ஈடுபடும் பொருட்டாகச் சென்றதுவும் பாடலில் மறைமுகமாகத் தெரிவிக்கப் படுகின்றது. குயிலி, மாடன், குரங்கன் இருவரையுமே மறந்த நிலையில் சத்திரியனான அரசகுமாரனுடன் இணைந்திருந்த நிகழ்ச்சியே இதுவாகும். (இங்கு மாடப்பா - எட்டப்பா என மறைமுகமாய் அரசனை விளிக்கும் நிலை காண்க).

ஆயினும், மன்னனையும், தமிழாசிரியர் பதவியையும் இழந்து விட்ட நிலையில் ஏற்பட்ட வறுமையுட்பட்ட லௌகீகத் தாக்கங்களினால் பாரதியின் சத்திரிய உணர்வு குன்றி விட்டதோடு, அவரது கவித்துவத்தையும், புத்தி, மனச்சஞ்சலங்களுற்ற நிலையில் முற்றாக உபயோகிக்க முடியாமற் போய்விடுகின்றது.

அரசுகுமாரனும், குயிலியும் காதல் கொண்டு நின்றபோது அங்கு வந்த மாடனும், குரங்கனும் தமது கொடுவாளை வீசிய நிகழ்ச்சியினுள் மறைந்து காணப்படும் விடயம் இதுவே.

நெட்டைக்குரங்கன் வந்து இக் காதல்காட்சியைக் கண்டு: கண்ணாலங்கூட இன்னுங் கட்டி முடியவில்லை.... நிச்சயதாம்பூலம் நிலையாய் நடந்திருக்கப் பிச்சைச் சிறுக்கி செய்த பேதகத்தைப் பார்த்தாயா.... என்று பொருமும் நிலை பாரதி தமிழாசிரியர் பதவியில் நிரந்தரமாக்கப் பட்டிருக்கவில்லை என்பதைக் காட்டுகின்றது.

இது தவிர, இரு மன்னர்களது நேரடித் தலையீடுகளும், பாரதியின் அரசியல் வாழ்வையும், அவர் பத்திரிகைத் தொழிலில் ஈடுபட்டமையையும் பாதித்திருக்கக் கூடும். இதுபற்றிய ஆய்வை வரலாறு தெரிந்த அதற்குரிய அறிஞர்களிடமே விட்டு மேற்செல்வோம்.

மன்னனும், தமிழாசிரியர் பதவியுமாகிய மாடும், குரங்கும் பின்னரும் பேயாக வந்து, அவரைப் பின் தொடர்கின்ற மறுஜன்ம நிகழ்ச்சியானது பாரதியின் புத்தியும், மனமும் முறையே அவ்வடிவங்களில் வந்து அவரைத் தனது கடந்த கால வாழ்க்கை பற்றிய அங்கலாய்ப்புகளில், அதாவது, அரண்மனைச் சுகபோகங்கள், தமிழாசிரியர்

பதவியிலும் ஆஸ்தானப் புலவனாக இருந்தபோதும் கிடைத்த வேதனம் போன்றவற்றைப் பற்றிய நினைவுகளில் அவரைப் பெரிதும் ஆழ்த்துவதையே குறிக்கின்றது. ஆயினும், அவர் கடந்த காலங்களில் மன்னனிடம் அடிபணிந்து வாழ்ந்த இழிந்த வாழ்வைப் பெரிதுபடுத்தும் அவரது மனத்திற்கும், புத்திக்கும் (அதே வேளை பண்டிதர்களுக்கும், மன்னனுக்கும்) முன்னே சிறு குயிலாய்த் தாழ்ந்து நிற்கும் சித்தம் (கவித்துவம்), தான் எய்தியிருந்த இழிநிலையை ஹாஸ்யமாக அவரது அகங்காரமிக்க புலனுக்குத் (சத்திரிய தர்மத்திற்கு) தெரிவிக்கின்றது.

குயிலின் குரங்கினதும், மாட்டினதும் பாற்பட்ட நையாண்டிகள் இதைக் குறிப்பனவே. இறுதியில் அவர் புலனாம் சத்திரிய தர்மத்தின் முன்னே மாயை நீங்கி, அச்சிறு குயிலின் தெய்வீகமான பராசக்தியின் பெண்மையுரு வெளிப்படுகின்றது. குயில் பாட்டின் இறுதி நிகழ்ச்சி இதுவே யாகும்.

லௌகீக போகங்களைப் பற்றிச் சிந்திக்காமல், சத்திரிய தர்மத்தை (அரசியலை) முதற்றொழிலாய்க் கொண்டு விட்ட பாரதிக்கு ஏற்பட்ட வறுமையுட்பட்ட தாக்கங்களினால், அவர் பாடல்களை அச்சேற்றிப் புகழ் பெற முடியாமற் போனதனால், அவரது கவித்துவம் என்னும் பராசக்தியே வடிவான பெண்மையுரு, சிறு புன்பறவையாம் குயிலாகி, தமிழ் நாட்டில் வேதனையோடு கீதமிசைக்கின்றது. குயிலின் இன்பமயமான வேதாந்தப் பாடலிற் (காதல், காதல், காதல் - குயிலின்பாட்டில்) தொனித்த துயரமிக்க தொனி இதுவே. இனி அதை நோக்குவோம்:

குயிலின் காதல் காதல் காதல்... பாட்டு விளக்கம்

நாட்டு விடுதலை, சமூக மேம்பாடு ஆகியவற்றை அடிப்படையாகக்கொண்ட சத்திரிய தர்மத்தின் மீதான கவித்துவத்தின் காதல் போயிற் சாதல், கவியின்பம் பேரருட்கொடை, அதுவே பேரொளி, ஒளி போமாயின் இருளே, கவியின்பத்திற்கு ஓர் எல்லை கண்டு இலக்கணம் வகுக்க முற்பட்டால் துன்பம், துள்ளு கவிதையின் நாத்தத்திற்கோர் நலிவுண்டாயின் சேதம், தாளத்திற்கோர் தடையுண்டாயின் கூளம், பண்ணிற்கேயோர் பழுதுண்டாயின் மண்ணே என்று தன் ஆத்ம வெறி கொண்ட கூத்து, கும்மி, சிந்துப் பண்களியைந்த பாடல்களில் பண்டிதர்கள் பிழை காண முற்பட்டதை வேதனையோடு கூறுகிறார். இவ் இசை வடிவங்கள் பண்டைக் காலத்திற் பெற்றிருந்த புகழைப் பாரதி, முந்து மழகினிலே மூன்று தமிழ்நாட்டில், யாரும் நினக்கோர் இணையில்லை என்றிடவே சீருயர நின்றாய், என்ற வரிகள் மூலம் குறிப்பிட்டுக் காட்டியமையை முன்பே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. புகழே, புகழுக்கேயோர் புரையுண்டாயின் இகழே என்று, தானடைந்த புகழைப் பண்டிதர்களுக்காகவும், மன்னனுக்காகவும், நெஞ்சைத் தொடாத பாடல்களைப் பாடி இழக்க முடியாதென்கிறார். ஆனாற் பண்டிதர்களோ, அவரது கவிதைகளை வாயாரப் புகழ்வதுபோல் நையாண்டி செய்து மண்ணை வாரியிறைக் கிறார்கள் (ஆவியுருகுதடி ஆஹா, ஆஹா என்பதுவும், கண்ணைச் சிமிட்டுவதும், காலாலும், கையாலும் மண்ணைப்

பிறாண்டி எங்கும் வாரியிறைப்பதுவும்). மன்னனும் பண்டிதர் களின் ஆதிக்கத்துக்குட்பட்டு பாரதியைத் தாழ்த்தி பண்டிதர்களைத் தூக்கிக் கொண்டாடுகிறான். ஆனால் உறுதியுடையப் போவதில்லை. அதற்கேயோர் உடைவுண்டாயின் இறுதி. கூடிச்செல்லும் குமரனாம் இளமையழகு என் பாட்டிற் போய்விட்டால் வாடல். வேயங்குமுலின் நாதத்தையொத்துப் பண்ணியைந்த என் பாடல்களில் இலக்கண வரம்பு என்ற கீறல் விழுந்தால் விழலன்றோ என்று மிக ஆழமான குரலிற் பாடுகிறார்.

பாரதியின் மறைமுகமான இக்கருத்துக்கள் அவரது தனிப்பட்ட வாழ்க்கையின் சில நிகழ்வுகளைப் பின்னிப் பிணைந்து செல்வதால் வெளிப்படையாகக் கூற முடியாதனவாகவுள்ளன.

**குக்குக்கு வென்று குயில் பாடும் பாட்டினிலே
தொக்க பொருளெல்லாம் தோன்றியதென் சிந்தைக்கே
அந்தப் பொருளை அவனிக்குரைத்திடுவேன்
விந்தைக் குரலுக்கு மேதினியீர் என் செய்கேன்... (41)**

என்று, குயில் பாட்டில் உட்பொதிந்துள்ள விந்தைக் குரலையிட்டு அவர் மேதினியிடம் (உலகிடம்) மன்னிப்புக் கேட்பதையும் இங்கு காண்க. மேலும்,

**வேதனையும் நாணும் மிகுந்த குரலினிலே...
மாணக் குலைவும் வருத்தமும் நான் பார்க்காமல்
உண்மை முழுதும் உரைத்திடுவேன் மேற்குலத்தீர்
பெண்மைக்கிரங்கிப் பிழை பொறுத்தல் கேட்கின்றேன்...(42)**

என்று, அவர் துயரம் தோய்ந்த குரலில் வெட்கத்தோடும், வேதனையோடும் குயில் பாட்டை எழுதியுள்ள விதம், பாரதி மீது தாக்கங்கொண்டு அதை ஆழ்ந்து படிக்கும்போதே நன்கு

புலனாகும். மேலோட்டமான நோக்கில் அது ஒரு சிக்கல் நிறைந்த உருவகக் கதை போற் தோன்றும்.

ஆன்ற புலவீ! என அவர் அழைப்பது தனக்கு ஏற்பட்ட இத்துயரத்தை விளங்கிப் பொருள் கொள்ளும் படிக்கே. தனியே வேதாந்தக் கருத்துரைக்க மட்டுமல்ல. அப்படியாயின் அவர் தத்துவ ஆசிரியரை அழைத்திருப்பார்.

பாரதியின் சோகமயமான வாழ்க்கைப் பகுதிகளை மட்டும் எடுத்துக் கூறி இவ் ஆய்வை முடிப்பது ஒரு யுகக் கவிஞனுக்கு நாம் செய்யும் துரோகமாதலால், அவரது குயிலின் பாட்டின் (காதல், காதல், காதல்...) இன்பமிக்க வேதாந்தக் கருத்தையும் சற்று நோக்குவோம்.

காதலே சத், காதலே தெய்வம், அன்புதான் இன்ப ஊற்று, அன்பே சிவம். தூய காதலில் அபேத நிலை தோன்றுகிறது. அங்கு முடிவிலா இன்பம் இன்பமே. எப்போது காதலைக் கட்டுப்படுத்துகிறோமோ அப்போது இன்பம் துன்பமாகிறது. காதல் பேரருளின் கொடை, பேரொளி, அவ்வொளி போமாயின் இருளே. ஆக, இன்பத்தில் மூழ்குவோம். எல்லை காண வெளியே நில்லாதீர்.

பெண்மையெனும் பிரகிருதிப் பேரெழிலில், ஆதி சக்தியில் உடலின் ஐம்புலன்களும் ஒடுங்கி முயங்குவதால் அபேத நிலை தோன்றுகிறது. மனம் இறக்கின்றது. தெய்வீகவுணர்வு பிறக்கின்றது. பேரின்பம் கரைபுரண்டு ஒடுகின்றது. சக்தியும் சிவமும் இணைந்த நிலையே சிவலிங்கமாம். அது சத்.

எவ்வாறு ஒரு மீன் தான் வாழும் சூழ்நிலையையே சுற்றும் நோக்கி அதுவே உலகம் என எண்ணுகின்றதோ, அவ்வாறே பிரகிருதியாம் பெண்மையின் அழகை நுகர்ந்து

நுகர்ந்து இன்புறுவோம். நீருக்கு வெளியே எதையுமறியாமல் போல் ஞானத்தை விடுவோம் மோனத்திலிருப்போம் - பாரதியின் இத்தகைய கோட்பாடுகள் மகரிஷி ஆச்சார்ய ரஜனீஸ் போன்ற தாந்திரீக வேதாந்திகளாலும் முன்வைக்கப்பட்டவை, பின்னர் கடும் விமர்சனத்துக்குள்ளானவை என்பதறிக.

பாரதியின் ஞானரதத்தில், கந்தர்வ லோக யாத்திரையில் இவ்வேதாந்தக் கருத்துக்கள் தொனிக்கின்றன. “முற்றிய ஞானத்திலே எவ்வாறு அபேத நிலை தோன்றுகின்றதோ அவ்வாறே பரிபூரணமான போகத்திலேயும் அபேத நிலை தோன்றுகின்றது. போக நிலை நன்றாக உணர்ந்தவர்களுக்கு அத்வைத ஞானம் இயற்கையிலேயே உண்டாகும். கந்தர்வ லோகத்திலிருந்து உபசாந்திலோகம் மிகச் சமீபமானது. போக மூர்த்தியாகிய விஷ்ணுவும், யோகநாதனாகிய சிவனும் ஒருவரே. சௌந்தர்யத்தைத் தாகத்துடன் தேடுவோருக்குச் சத்தியமும் அகப்பட்டு விடும். உண்மையே வனப்பு, வனப்பே உண்மை” என்கிறார்.

மதனின் சிலையருகே ரதியைக் காணாமெயன்ற கேள்விக்குப் பர்வதகுமாரி அது கந்தர்வலோக ரகசிய மென்று மழுப்புவதன் மூலம், ரதிக்கு மதன் மதனுக்கு ரதியென்ற கட்டுப்பாடுகளெல்லாம் போக ஞானத்தில் இல்லையென்பதைப் பாரதி கூறாமற் கூறுவதையும் இங்கு காண்க. இனித் தொடர்வோம்:

நாதமும், தாளமும், பண்ணும் இன்பம் தருவன. அவையே சத். எங்கே உள்ளம் தன் லயிப்பை நிறுத்துகின்றதோ அங்கே மாயை தன் இடத்தைப் பிடிக்கின்றது. நாதம் சேதமாகிறது. தாளம் கூளமாகிறது. பண் மண்ணாய்விடுகிறது- பக்திப் பஜன்களிலும் இத் தத்துவமே முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது.

புகழ் இன்பம் தருவது, அது நமக்கு வேண்டியது. புகழை நாடுமின், புகழைத் தேடுமின். மனத்தின் கோணலான அற்ப ஆசைகளுக்கு வயப்படாமல் எல்லோர்க்கும் நல்லவனாய், இனியவனாய் வாழக் கொள்ளும் ஆத்மார்த்த ஆசை தூயது. அதுவும் சத்தேயெனின், புகழுக்கேயோர் புரையுண்டாயின் இகழே.

கொண்ட கொள்கையில் உறுதி கொள். யார்க்கும் பயப்படேல். உறுதிக்கேயோர் உடைவுண்டாயின் இறுதி. எச்சரிக்கை!

கூடுங்கள், இன்புறுங்கள், கூடிமுயங்கல் பேரின்பம். கூடிப்பின் பிரிந்தால் வாடலன்றோ. பிரியாதீர்! மனமே கூடலைப் பிரிக்கிறது. மனம் இறந்த கூடலில் முடிவேது?

இவ்வுலக வாழ்க்கை நமக்களிக்கப்பட்டவோர் இனிய குழல். பின் கவலையேன்? எல்லோரும் இரைந்து ஊதுவோம். எங்கும் இன்பம், எல்லாம் இன்பம். இன்பத்தை மனம் என்னும் பொய்ப் பொருளே மறைக்கிறது. சென்ற கணம் வருவதில்லை, வருங்கணமோ தெரிவதில்லை. இன்று புதிதாய்ப் பிறந்தோம். இக்கணமே உண்மையாம்.

சென்றதின் மீளாது முடிகே நீர்
எப்போதும் சென்றதையே சிந்தை செய்து
கொன்றொழிக்கும் கவலையெனும் குழியில் வீழ்ந்து
குமையாதீர் சென்றதனைக் குறித்தல் வேண்டா
இன்று புதிதாய்ப் பிறந்தோம் என்று நீவிர்
எண்ணமதைத் திண்ணமுற இசைத்துக் கொண்டு
தின்று விளையாடி இன்புற்றிருந்து வாழ்வீர்
தீமையெல்லாம் அழிந்து போம் திரும்பி வாரா. (43)

என்ற பாரதியின் சித்தமாம் கவித்துவக் குயிலியின் தீங்குரற் பண் அனுபவித்தாலொழிய வார்த்தைகளினாலோ அறிவினாலோ உணரக் கூடியதொன்றன்று.

இனி, மீண்டும் வேதாந்தத்திலிருந்து பாரதியின் சித்தத்தின் அந்தத்தை (சித்தாந்தம்) நோக்குவோம்.

**கண்ணும் முகமும் களியேறக் காமனார்
அம்பு நுனிகள் அகத்தே அமிழ்ந்திருக்க
கொம்புக் குயிலுருவம் கோடி பல கோடியாய்
ஒன்றேயதுவாய் உலகமெலாம் தோற்றமுற... (44)**

என்ற குயில்பாட்டின் வரிகளில், பாரதி காதல் அழகுணர்ச்சிகள் நிறைந்த சித்தத்திற் கலந்து நிற்கும் கவித்துவத்தின்பாற் பெறப்படும் பேரின்பத்தையும், அதன் பயனான அபேத நிலையையும் கோடிட்டுக் காட்டுகிறார்.

இங்கு:

**...நானுமெனதுயிரும், நீளச்சிலை கொண்டு நின்றதொரு
மன்மதனும்,**

மாயக்குயிலுமதன் மாமாயத் தீம்பாட்டும்

**சாயைபோலிந்திர மாசாலம்போல் வையமுமாய் மிஞ்சி
நின்றோம்...**

**...(வஞ்சனை நான் கூறவில்லை) மன்மதனார் விந்தையால்,
புத்தி, மனம், சித்தம், புலனென்றறியாமல்
வித்தைசெயுஞ் சூத்திரத்தின் மேவுமொரு பொம்மை
யென... (45)**

என்ற வரிகள் சற்று ஆழ்ந்து நோக்கப்பட வேண்டியனவாகின்றன.

இந்திரன் மாயாஜாலம் (இந்திரஜால வித்தை) காட்டினால், இந்திரனின் தோற்றம் (சாயை) உண்மையாகவும்,

அவன் காட்டும் மாயாஜாலம் (மாசாலம்) பிரமையாகவும் (வேடிக்கை - மாயை) தெரியும். அதுபோன்று, பாரதிக்கும் மனதினதும், புத்தியினதும் பிரமையாகிய இவ் வையகமும் அதன் லௌகீக இயக்கங்களும் மாயாஜாலம் போன்ற வேடிக்கையாகத் (மாயை - அசத்) தெரிகின்றன. அதேவேளையில், நான் என்னும் அகங்காரத்துடன் (ஆணவம்) கூடிய புலனும், ஆத்மனும் (நானுமெனதுயிரும்), அப்புலனிலே நீளச்சிலை (கரும்பு வில் அத்தோடு தர்மத்தை நிலை நாட்டும் சத்திரியனின் வில்) கொண்டு நிற்கும் மன்மதனாகிய காதல், அழகுணர்ச்சிகளும், மாயக் குயிலுமதன் மாமாயத் தீம்பாட்டுமாகிய கவித்துவ சித்தமும், கவிதையும் இந்திரனின் சாயை போன்று (சாயை போலிந்திர), அதாவது, உண்மையாகத் (சத்தாக) தென்படுகின்றன. ஆக, இவ் அசத்தும், சத்தும் சேர்ந்து மன்மதனார் விந்தையால் (உயிர், உடற்கலப்பால்) சதசத்தாகிய, புத்தி, மனம் (அசத்து), சித்தம், புலன் (சத்) என்று அறியாமல் வித்தை செய்யும் சூத்திரம் உள்ளே இருக்க, அதை மேவியவோர் பொம்மையுருவாய் ஆட்டுவித்தால் ஆடும் தன் மனிதவுரு இயங்குகின்றது என்பதையே, பாரதி கோட்பாட்டு ரீதியில் மேற்கண்ட வரிகள் மூலம் முன்வைக்கிறார். அவ்வகையில் குயிலின் பாட்டின் மூன்றாவது தொனி சத்துப் பொருளான (உண்மைப் பொருள்) கவிதையே தெய்வம் என்னும் அவரது கொள்கையாம். நவ கவிதை, வேதாந்தம் ஆகிய இரண்டிற்கும் புறம்பே குயிலின் பாட்டில் (காதல்,காதல்) இழையோடும் இச் சித்தாந்தக் கருத்தினையும் சற்று இங்கு நோக்க வேண்டியது அவசியமாகின்றது.

சாந்தி தெய்வம், அன்பு தெய்வம், சத்தியம் தெய்வம், தர்மம் தெய்வம். தர்மமாவது யாது? சத்கர்மமே தர்மமாம். அவ்வகையிற் சத்திரிய தர்மம் தெய்வம். அதற்குத் துணை

போகும் அவர் கவித்துவம் தெய்வம். கவித்துவத்திற் கலந்து நிற்கும் காதல் தெய்வம். கவிதையின் பண் பேரின்பம் பயப்பது. அது தெய்வம். அவ்வாறே தாளம் தெய்வம், நாதம் தெய்வம். கவிதையில், அதன் கொள்கையில் உள்ள உறுதியே சத்தியம். அதற்கோர் உடைவுண்டாயின் அசத்தியம். மொத்தத்தில் எழுதுகோல் தெய்வம் அந்த எழுத்தும் தெய்வம். கவித்துவம் நிறைந்த சித்தத்தில் ஷத்திரிய தாமதம் புலனை இணைக்கையில் அங்கு பேரின்பம் தோன்றுகின்றது. அதுவே பேரொளி, அதுவே சாந்தி என்பதுவே அக் கொள்கையின் சுருக்கமாம்.

வேதத்தின் அந்தத்தை மனிதன் தனக்குப் புறம்பே, தத்துவங்களிடமும், அறிஞர்களிடமும் தேடிக் கொண்டிருக்கிறான். ஆனாற் பாரதியோ, அது தன் சித்தத்தின் அந்தத்திலே காதல் அழகுணர்ச்சிகளுடன் கூடிய கவித்துவமாகப் பேரழகுடன் துலங்குவதைக் கண்டு தெளிகிறார்.

பாரதியின் இத்தகைய ஆத்மீக முதிர்ச்சியே அவரது பழைய வாழ்க்கையைச் சற்று வருத்தத்துடன் நினைவு கூரச் செய்திருத்தல் வேண்டும். அவர் எட்டயபுர அரச னுடன் தொடர்புகளை வைத்திருந்தபோது யோகமறியாத போகியாய் வாழ்ந்து விட்ட துரதிர்ஷ்டவசமான காலங்களை, மாடன் (அரசன்),

**பொன்னை மலரைப் புதுத்தேனைக் கொண்டுனக்கு (46)
நித்தம் கொடுத்து நினைவெல்லாம் நீயாக...**

என்ற வரிகள் மூலம் மறைமுகமாக உணர்த்துகிறார். இங்கு பொன் - பணம், மலர் - ஆடல் மகளிர், புதுத்தேன் - மது எனப் பொருள்படுமென அறிக.

காளிதாசனும், உமர்கையாமும் வாழ்ந்த இத்தகைய போக வாழ்வை, ஒரு யுகக் கவிஞனான பாரதியும் சில

காலம் வாழ்ந்தமையைத் தற்கால அறிஞர் பலர் விமர்சனக் கண் கொண்டு நோக்குவதும் உண்டு. ஆயினும் யோகமும், போகமும் மிகச் சமீபமானவையே. போகமறி யாதவனின் ஞானத்திலும், போகமறிந்தவனின் யோகமும், ஞானமும் கூடிய பெறுமதியுடையன. பாரதியே இதைப் பல தடவைகளில் வற்புறுத்தியுள்ளார். ஆக, மனத்தின் லயிப்பு, சலனமற்ற அபேத நிலை எவ்வகையிற் கிடைக்கப் பெறிலும் அதன் பயனான சாந்தி பெறுமதி மிக்கதே.

பாரதியின் இவ் வாழ்க்கைப் பின்னணி, அவரது செல்வாக்கையும், அரசியல் வாழ்வையும் சற்றுப் பாதித்திருக்கக் கூடுமென்றே எண்ணத் தோன்றுகின்றது. அவரது புலனாகிய சத்திரிய தர்மம், கவித்துவமாம் குயிலினை நோக்கி,

காதலர் நீ எய்துகிலாக் காரணம் தான் யாது? (47)

என்று, இச் செல்வாக்கற்ற (ஆதரவற்ற) நிலையையிட்டுக் குற்றம் சாட்டுவது போல் வினவுவதையும்,

**...நாவும் மொழிய நடுக்கமுறும் வார்த்தைகளைப்
பாவி மனம் தானிறுகப் பற்றி நிற்ப தென்னேயோ?
நெஞ்சத்தே தைக்க நெடு நோக்கு நோக்கிடுவீர்
மஞ்சரே என்றன் மனநெகிழ்ச்சி காணீரோ... (48)**

என்று கவித்துவம் தன் நிலையை விபரித்துப் பதிலிறுப்பதையும் சற்று ஆழ்ந்து நோக்கும்போது இது புலனாகின்றது. இங்கு, புத்தி எனும் மாடானது (மஞ்ச - காளை) சத்திரிய தர்மத்தின் மீதான கவித்துவ சித்தத்தினது காதலின் உறுதியைத் தளரச் செய்தமையை ஒரு பொருளாகவும், “...நோக்கிடுவீர் மஞ்சரே என்றன் மனநெகிழ்ச்சி...” என்ற வரியின் மூலம், பாரதியின் புரட்சிக் கருத்துக்களை (அவை முடியாட்சிக்கு எதிரானவையான

தால்) வெறுப்போடு நோக்கிய இரு அரசர்களே (ஈரமஞ்சரே - இரு காளை - கோ - இரு அரசர்களே) தனது மனவறுதி தளரக் காரணம், அதைச் சத்திரிய தர்மமே அறியாயோ? என்பதை மறு பொருளாகவும் கொள்ளக் கூடியதாயுள்ளது. இவ்விடத்திற் பாரதி, தனது கடந்த கால வாழ்க்கை குறித்துத் தன்னைத்தானே குற்றஞ் சாட்டுவதோடு சமாதான மும் கூறுகின்ற ஒரு நிலை காணப்படுகின்றது.

ஆங்கிலேயரை எதிர்த்த கட்டபொம்மனைக் காட்டிக் கொடுத்த பரம்பரையில் வந்த வெங்கடேசரெட்டப்ப பூபதியுட் பட வெள்ளையரின் தயவால் கோலோச்சிக் கொண்டிருந்த ஏனைய சமஸ்தானங்களும் பாரதி போன்ற விடுதலை வேட்கைகொண்ட சமூகப் புரட்சியாளனை ஆதரித்து தம்மோடு வைத்திருந்திருக்க மாட்டார்கள் என்பது வெளிச்சம். பாரதி தான் வேலைபார்த்த சமஸ்தானத்திலிருந்த பண்டிதர்கள் தன்னைப்பற்றி மன்னனிடம் கூறிய கோள்களாலும் அவரின் விடுதலையுணர்வுமிக்க கவிதைகளாலும் செல்வாக்கிழந்தது வியப்பன்று.

இச் செல்வாக்கற்ற நிலையிலும், தொடர்ச்சியான அரசியல் ஈடுபாட்டாற் பாதிப்புக்குள்ளாகிப் புதுவைக்குத் தப்பியோடியபோது, அங்கு அவரை ஆதரித்து உதவிய ஏழைப் பெண்மணியை,

...நைந்து நின்ற தாயார் தான் உண்பதற்குப் பண்டம் (49)
உதவி நல்ல பால் கொணர்ந்தார்.

என்ற வரிகள் மூலம், குயில்பாட்டில் பாரதி நினைவு கூருகிறார்.

பாரதியின் கூத்து, கும்மி, சிந்து போன்றவற்றைத் தழுவிய பண்களியைந்த அழகுணர்ச்சியாம் கவித்துவத்தின் விரிந்த பொருளை, ஆழ்ந்த கண்ணோட்டத்துடன் நோக்காது

குயில் பாட்டின் உட்பொருளை உணர்தல் சற்றுக்கடினமாம். அதனைத் தமிழிலக்கியத்தின் ஓர் இயற்றுறையென மட்டும் குறித்தல் வேண்டா.

அறிவும் வடிவும் குறுகி அவனியிலே
 சிறியதொரு புள்ளாய்ச் சிறியேன் பிறந்திடினும்
 தேவர் கருணையிலோ, தெய்வச் சினத்தாலோ
 யாவர் மொழியும் எழிதுணரும் பேறு பெற்றேன்.
 மானுடவர் நெஞ்ச வழக்கெல்லாம் தேர்ந்திட்டேன்
 காண்பற்றவை கலகலெனும் ஓசையிலும்
 காட்டு மரங்களிடைக் காட்டுமிசைகளிலும்
 ஆற்று நீரோசை அருவி யொலியினிலும்
 பண்ணை மடவார் பழகுபல் பாட்டினிலும்...
 வேயின் குழலோடு வீணை முதலா மனிதர்
 வாயினிலும் கையாலும் வாசிக்கும் பல்கருவி
 நாட்டினிலும், காட்டினிலும் நாளெல்லாம் நன்றொலிக்கும்
 பாட்டினிலும் நெஞ்சைப் புறிகொடுத்தேன் பாவிபேன். (50)

என்ற குயிலின் வரிகள் மூலம், ஒப்பற்ற பிரகிருதிப் பேரெழிலின் மீதான, இன, மத வேறுபாடுகளைக் கடந்த கவித்துவத்தின் விரிவை அறிக. மேலும் அது, திருவருட்கொடையினாற் கிடைக்கப்பெறும் (தேவர் கருணையாலோ தெய்வச்சினத்தாலோ) ஜன்ம பந்தம் என்பதைப் பாரதி வலியுறுத்துவதையும் உணர்க.

குயிலின் இசையிற் பாரதி கொண்ட ஆற்றொணா ஈடுபாட்டை,

...காலம் படைத்தாய் கடப்பதிலாத் திக்கமைத்தாய்
 ஞாலம் பலவினிலும் நாள்தோறும் தாம்பிறந்து
 தோன்றி மறையும் தொடர்பாற் பல அனந்தம்
 சான்ற உயிர்கள் சமைத்து விட்டாய் நான்முகனே! ஆனாலும்

கானாமுதம் படைத்த காட்சி மிக விந்தையடா...
காட்டு நெடுவானம் கடலெல்லாம் விந்தையெனில்
பாட்டினைப் போலாச்சரியம் பாரின் மிசைஇல்லையடா

பூதங்கொத்துப் புதுமைதரல் விந்தையெனில்
நாதங்கள் சேரும் நயத்தினுக்கு நேராமோ?
ஆசைதருங் கோடி அதிசயங்கள் கண்டதிலே
ஓசை தருமின்பம் உவமையிலா இன்பமன்றோ (51)

என்று குயிலின் இனிய கானத்திற்கு அவர் அடிமையாகி விடுவதைக் கொண்டு கவித்துவம் என்னும் சொல் குயிலுக்கு இங்கு கொடுக்கப்பட்டிருப்பினும் அதன் விரிந்த பொருளையும், ஆழ்ந்த கண்ணோட்டத்தையும், பாரதியின் சித்தத்துடன் தொடர்புபடுத்தி நோக்குமாறு வேண்டப்படுகின்றனர். அன்றேல் குயில்பாட்டின் உட்பொருளைச் சரியாகப் புரிந்துகொள்ளல் சற்றுக் கடினமாம்.

இங்கு, சூனியமாம் ஆகாயத்திலிருந்து, பஞ்சபூதச் சேர்க்கையினால் பிரமன் உருவாக்கும் படைப்பின் விந்தையிலும், சூக்குமமாம் சித்தாகாசத்திலிருந்து நாதங்களின் சேர்க்கையினால் த்வீதியப் பிரம்மாவாம் (இரண்டாம் பிரம்மா) கவிஞன் உருவாக்கும் கவிதை நயம் எவ்வகையிற் தோற்றுவிடும் என்று பாரதி தன் கவித்துவத்தை உயர்த்துவதையும், பிரமனின் படைப்பான ஆத்மனின் (உயிரின்) அகத்தில் மிளிரும் கோடி கோடியான ஆசைகளின் அதிசயங்களிலும் இரண்டாம் பிரம்மாவான கவி ஞனின் சித்தத்தில் மிளிரும் கவித்துவத்தினாற் கிடைக்கும் ஓசையின்பம் உவமையிலாததன்றோ என்பதையும் சற்று நோக்குக.

மனமாகிய குரங்கள், புத்தியாகிய மாடன், அகங்காரமிக்க புலனாம் சத்திரிய தர்மமாகிய அரசகுமாரன்,

கவித்துவம் நிரம்பிய சித்தமாம் குயிலி, தமிழாகிய அகத்தியன் ஆகிய பாத்திரப் படைப்புக்களை வைத்து, வேதாந்தத்தினூடே கவிராயர்களாகிய பண்டிதர்களையும், கோமகன் என்னும் மாடாகிய அரசனையும் தன் வாழ்க்கை வரலாற்றுப் பின்னணியிற் சாடும் பாரதி, யாப்பிலக்கணம் என்னும் குரங்கும், சொல்லறிவு என்னும் மாடும் தன் கவித்துவம் என்னும் பராசக்தியே வடிவான பேரழகியை, அக்கால சமூகத்திற் சிறுபுள்ளாக்கிய - அல்ல அல்ல ஆக்க முற்பட்ட - கதையைக் கூறும் குயில்பாட்டை, மூன்று பொருட் தொனியில், அ.து, வேதாந்தம், லௌகீகம், கவிதை ஆகியவற்றை உள்ளடக்கிப் பாடியிருக்கும் நுட்பம் இதுவரை தமிழில் எவரும் செய்யாதவோர் பெரு முயற்சியாகும். ஏன்? எந்த மொழியிலும் இப்படியொரு நுண்ணாற்றலோடு இத்தகையதோர் கவிப்படைப்பை யாரும் செய்திரார்.

இறுதியாக, ஒரு யுகக் கவிஞனின் நுண்மையான சிந்தனைகளை நாமறிந்த வார்த்தைப் பிரயோகங்களினால் அளவிடல் என்பது நாம் முன்பே சொன்னவாறு சற்றுக் கடினமாம். பேரருட் சக்தியின் அனுக்கிரகமான அவரது கவித்துவமும், தூய ஆத்மதாகமும் இணைந்து உருவாக்கப்பட்ட அவர் படைப்புக்கள் அழியாதவற்றினால் ஆக்கப்பட்ட அழியாத காவியங்களாகும். அவை புத்தகத்தில் அச்சேற்றப்பட்ட வெறும் சொற்கோவைகூடல்ல. அங்கே ஓர் ஆன்ம அதிர்வு எப்போதும் இருந்துகொண்டேயிருக்கும்.

கண்ணனின் கீதையும், குர்ஆனும், பைபிளும் இன்னும் பல திவ்ய நூல்களும், எத்தனை மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டாலும் ஏன் தமது புனிதத்தை இழந்து விடுவதில்லையோ, அவ்வாறே, ஆத்மவெறிகொண்ட கலைஞர்களின் கலைப்படைப்புக்களும் தம் புனிதத்தை

இழந்து விடுவதில்லை. அதனாற்றான் பாரதியின் பாஞ்சாலி சபதத்தை எத்தனை முறை படித்தாலும் அது நம்மை உலுக்குகின்றது, கரும்புத்தோட்டத்திலே கவிதை நெஞ்சைக் கரைக்கின்றது.

டாவின்சியின் மோனாலீசா, ரவிவர்மாவின் ஓவியங்கள், கிரேக்கத்தின் வீனஸ், இனந்தெரியாத ஓவியனின் அழும் சிறுவன் ஆகிய கலைப்படைப்புக்களும் இன்னும் நம் வீடுகளிற் காணப்படுவதற்கான காரணமும் இதுவே.

ஆங்கொரு கல்லை வாயிற்படியென்றமைத்த அதே சிற்பியால் மற்றொன்று ஓங்கிய பெருமைக் கடவுளின் வடிவென்று உயர்ந்ததைப் போன்று, வெறும் பேனாவினாலும், கடதாசியாலும், கவிஞன் என்னும் தவீதியப் பிரம்மாவினால் சூக்குமப் பரிமாணம் கொண்டவோர் ஆன்ம அதிர்வு பதிக்கப்படுகின்றது. சரியான வார்த்தை சரியான இடத்தை அடையும்போது, அவ்வகை ஆத்ம அதிர்வுகளுடன் பரிவொலிக்கின்றது. சாதாரண ஓவியியற் தத்துவமும் இதுவே.

இன்பம், இன்பம், இன்பம் என்னும் பாரதியின் ஆத்ம அதிர்வு நம் அறிவுக் கண்களுக்கு வெறும் வார்த்தைக் கோவையே. அனுபவித்தாலொழிய அதனை நாம் முற்றாக உணரப்போவதில்லை. நம் மனமோ எதையாயினும் போலிக் கற்பனை பண்ணிக்கொண்டு ஆஹா, ஓஹோவென்று சிறிதுநேரம் கூத்தாடும். பிறகு எல்லாமே துன்பமாகிவிடும். உள்ளார்ந்த ஆன்ம ஒன்றிப்பு ஒன்றே ஓர் வார்த்தையின் உண்மைத் தாக்கத்தைப் பெறும்.

ஒரு கவிஞன் லௌகீகத் தாக்கங்களினால், அவனுக் கேற்படும் மன, அறிவு ரீதியான போராட்டங்களுக்கு வளைந்து கொடுத்து, வெறும் பொன்னுக்காகவும் பொருளுக்காகவும்,

தன்னாற் சற்றும் அனுபவித்தறிய முடியாத சிந்தனைகளை அறிவியல் என்ற வகையிலும், இலக்கியம் என்ற வகையிலும் எழுதுவதால் தனது கவித்துவத்தின் மீதான ஆத்மார்த்த காதலையும் அதன் பயனான இனிய அனுபவத்தையும் இழந்து விடுகிறான்.

திருவருள் ஓர் ஆத்மனின் பெருமுயற்சி கண்டு அதனை ஞானத்தின்பாற் தள்ளுதல் போல், கவியருள், அதையே குறியாக நோக்கிச் செல்லும் கவிஞனைத் தன் சொர்க்கப் பூஞ்சோலைக்குள் இழுத்துச் செல்கின்றது. அவன் எங்கே நிற்கின்றானோ அங்கே அதுவும் நின்று விடுகின்றது (யான் நின்றால் தான் நிற்கும், யான் சென்றால் தான் செல்லும் - குயில் பாட்டு நான்காம் நாள்). பாரதி தன் குயில் பாட்டின் மூலம் நிலைநிறுத்த முயலும் தத்துவ உண்மை இதுவே.

பல தசாப்தங்களாகக் கைப்பற்றப்படாதிருந்த பாரதியின் குயில் பாட்டென்னும் தத்துவக் கோட்டையின் வாயிற் கதவுகள் அவன்மீது கொண்ட ஆர்வமெனும் கோடரியினால் இதோ! முற்றாகக் கொத்திப் பிளக்கப்பட்டுள்ளன.

ஆன்ற புலவீர்! இனி உட்சென்று அவனைக் கைது செய்யுங்கள்; அவன் திரவியங்களைக் கொள்ளையிடுங்கள்.

காளையொருவன் கவிச்சுவையைக்-கரை
காண நினைத்த முழுநினைப்பில் - அம்மை
தோளசைத்தங்கு நடம்புரிவாள் - இவன்
தொல்லறிவாளர் திறம் பெறுவான்.

புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசன்

முற்றும்.

மகாகவி பாரதியின் குயில் பாட்டு

காலை யிளம்பரிதி வீசங் கதிர்களிலே
நீலக் கடலோர் நெருப்பெதிரே சேர்மணிபோல்
மோகனமாஞ் சோதி பொருந்தி முறைதவறா
வேகத் திரைகளினால் வேதப் பொருள்பாடி
வந்துதழுவும் வளஞ்சார் கரையுடைய 5

செந்தமிழ்த் தென்புதுவையென்னும் திருநகரின்
மேற்கே சிறுதொலைவில் மேவுமொரு மாஞ்சோலை
நாற்கோணத் துள்ள பல நத்தத்து வேட்களும்
வந்து பறவைசுட வாய்த்த பெருஞ்சோலை :-
அந்தமாஞ் சோலை யதனிலோர் காலையிலே, 10

வேடர் வராத விருந்துத் திருநாளில்
பேடைக் குயிலொன்று பெட்புற வோர் வான்கிளையில்
வீற்றிருந்தே ஆண்குயில்கள் மேனி புளகமுற
ஆற்ற லழிவுபெற, உள்ளத் தனல் பெருக,
சோலைப் பறவையெலாஞ் சூழ்ந்து பரவசமாய்க் 15

காலைக் கடனிற் கருத்தின்றிக் கேட்டிருக்க,
இன்னமுதைக் காற்றினிடை எங்குங் கலந்ததுபோல்
மின்னற் சுவைதான் மெலிதாய் மிகவினிதாய்
வந்து பரவுதல்போல், வானத்து மோகினியாள்
இந்தவுரு வெய்தித்தன் ஏற்றம் விளங்குதல்போல், 20

இன்னிசைத் தீம்பாடல் இசைத்திருக்கும் விந்தைதனை-
முன்னிக் கவிதைவெறி மூண்டே நனவழியப்
பட்டப் பகலிலே பாவலர்க்குத் தோன்றுவதாம்

நெட்டைக் கனவின் நிகழ்ச்சியிலே - கண்டேன் யான்
கன்னிக் குயிலொன்று காவிடத்தே பாடியதோர் 25

இன்னிசைப் பாட்டினிலே யானும் பரவசமாய்
“மனிதவுரு நீங்கிக் குயிலுருவம் வாராதோ?
இனிதிற் குயிற் பேட்டை என்றும் பிரியாமல்
காதலித்துக் கூடிக் களிப்புடனே வாழோமோ?
நாதக் கனலிலே நம்முயிரைப் போக்கோமோ?” 30

என்றுபல வெண்ணி ஏக்கமுறப் பாடிற்றால்
அன்றுநான் கேட்டது அமரர்தாங் கேட்பாரோ?
குக்குக்கூ வென்று குயில் பாடும் பாட்டினிலே
தொக்க பொருளெல்லாம் தோன்றியதென் சிந்தைக்கே:
அந்தப் பொருளை அவனிக் குரைத்திடுவேன்:
விந்தைக் குரலுக்கு மேதினியீர், என்செய்கேன்! 35

2. குயிலின் பாட்டு

ராகம்:-சங்கராபரணம்

தாளம்:-ஏகம்

ஸ்வரம்:-

“ஸகா- ரிமா- கா ரீ

பாபாபாபா- மாமாமாமா

ரீகா-ரிகமா-மாமா

(சந்த பேதங்களுக்குத் தக்க மாற்றிக்கொள்க)

காதல், காதல், காதல்

காதல் போயிற், காதல் போயிற்

சாதல், சாதல், சாதல்

1. அருளே யாநல் லொளியே
ஒளிபோமாயின், ஒளிபோமாயின்,
இருளே, இருளே, இருளே. (காதல்)
2. இன்பம், இன்பம், இன்பம்,
இன்பத் திற்கோ ரெல்லை காணில்,
துன்பம், துன்பம், துன்பம். (காதல்)
3. நாதம், நாதம், நாதம்,
நாதத் தேயோர் நலிவுண்டாயின்,
சேதம், சேதம், சேதம். (காதல்)
4. தாளம், தாளம், தாளம்,
தாளத்திற்கோர் தடையுண்டாயின்,
கூளம், கூளம், கூளம். (காதல்)

5. பண்ணே, பண்ணே, பண்ணே,
பண்ணிற் கேயோர் பழுதுண்டாயின்,
மண்ணே, மண்ணே, மண்ணே. (காதல்)
6. புகழே, புகழே, புகழே,
புகழுக் கேயோர் புரையுண்டாயின்
இகழே, இகழே, இகழே. (காதல்)
7. உறுதி, உறுதி, உறுதி,
உறுதிக்கேயோர் உடைவுண்டாயின்,
இறுதி, இறுதி, இறுதி. (காதல்)
8. கூடல், கூடல், கூடல்,
கூடிப் பின்னே குமரன் போயின்,
வாடல், வாடல், வாடல். (காதல்)
9. குழலே, குழலே, குழலே,
குழலிற் கீறல் கூடுங்காலை
விழலே, விழலே, விழலே. (காதல்)

3. குயிலின் காதற் கதை

மோகனப் பாட்டு முடிவுறப் பாரெங்கும்
ஏக மவுன மியன்றதுகாண்: மற்றதிலோர்
இன்ப வெறியும் துயரும் இணைந்தனவால்
பின்புநான் பார்க்கப் பெடைக்குயில். தொன்றல்லால்
மற்றைப் புறவை மறைந்தெங்கோ போகவுமீவ்

வொற்றைக் குயில் சோக முற்றுத் தலைகுனிந்து
 வாடுவது கண்டேன் மரத்தருகே போய்நின்று
 பேடே! திரவியமே! பேரீன்பப் பாட்டுடையாய்!
 ஏழுலகும் இன்பத் தீ ஏற்றுந் திறனுடையாய்
 பீழையுனக் கெய்தியதென்? பேசாய் எனக்கேட்டேன் 10

மாயக் குயிலதுதான் மானுடவர் பேச்சினிலோர்
 மாயச்சொல் கூற மனந் தீயுற நின்றேன்.
 “காதலை வேண்டிக் கரைகின்றேன். இல்லையெனில்
 சாதலை வேண்டித் தவிக்கின்றேன்” என்றதுவால்
 வானத்துப் புள்ளெல்லாம் மையலுறப் பாடுகிறாய். 15

ஞானத்திற் புட்களிலும் நன்கு சிறந்துள்ளாய்
 காதலர் நீ யெய்துகிலாக் காரணம்தான் யாதென்றேன்.
 வேதனையும் நாணும் மிகுந்த குரலினிலே
 கானக் குயிலி கதை சொல்லலாயிற்று:
 மானக் குலைவும் வருத்தமும் நான் பார்க்காமல 20

உண்மை முழுதும் உரைத்திடுவேன் மேற்குலத்தீ!
 பெண்மைக் கிரங்கிப் பிழைபொறுத்தல் கேட்கின்றேன்.
 அறிவும் வடிவும் குறுகி அவனியிலே
 சிறியதொரு புள்ளாய்ச் சிறியேன் பிறந்திடினும்
 தேவர் கருணையிலோ தெய்வச் சினத்தாலோ 25

யாவர் மொழியும் எழிதுணரும் பேறுபெற்றேன்,
 மானுடவர் நெஞ்ச வழக்கெல்லாம் தேர்ந்திட்டேன்.
 கானப் பறவை கலகலெனும் ஓசையிலும்,
 காட்டு மரங்களிடைக் காட்டும் இசையினிலும்,
 ஆற்று நீரோசை அருவி யொலியினிலும், 30

நீலப் பெருங்கடல் எந்நேரமுமே தானிசைக்கும்
 ஓலத்திடையே உதிக்கும் இசையினிலும்,
 மானுடப் பெண்கள் வளருமொரு காதலினால்
 ஊனுருகப் பாடுவதில் ஊறிடுந் தேன் வாரியிலும்,
 ஏற்ற நீப்பாட்டின் இசையினிலும், நெல்லிடிக்குங் 35

கோற்றொடியார் குக்குவெனக் கொஞ்சம் ஓலியினிலும்,
 சுண்ணமிடிப் பார்தஞ் சுவைமிகுந்த பண்களிலும்,
 பண்ணை மடவார் பழகு பல பாட்டினிலும்,
 வட்டமிட்டுப் பெண்கள் வளைக்கரங்கள் தாமொலிக்கக்
 கொட்டி யிசைத்திடுமோர் கூட்டமுதப் பாட்டினிலும், 40

வேயின் குழலோடு வீணைமுதலா மனிதர்
 வாயினிலுங் கையாலும் வாசிக்கும் பல்கருவி
 நாட்டினிலுங் காட்டினிலும் நாளெல்லாம் நன்றொலிக்கும்
 பாட்டினிலும் நெஞ்சைப் பறிகொடுத்தேன் பாவியேன்
 நாவும் மொழிய நடுக்கமுறும் வார்த்தைகளைப் 45

பாவிமனம் தானிறுகப் பற்றிநிற்ப தென்னேயோ?
 நெஞ்சத்தே தைக்க நெடுநோக்கு நோக்கிடுவீர்
 மஞ்சரே என்றன் மனநெகிழ்ச்சி காணீரோ?
 காதலை வேண்டிக் கரைகின்றேன் இல்லையெனில்
 சாதலை வேண்டித் தவிக்கின்றேன் என்றதுவே. 50

சின்னக் குயிலிதனைச் செப்பியவப் போழ்தினிலே
 என்னைப் புதியதோர் இன்பச் சுரங்கவர,
 உள்ளத்திடையும் உயிரிடையும் ஆங்கநதப்
 பிள்ளைக் குயிலினதோர் பேச்சன்றி வேற்றறேன்,
 “காதலோ காதலினிக் காதல் கிடைத்திலதேல் 55

சாதலோ சாதலெனச் சாற்றுமொரு பல்லவியென்
 உள்ளமாம் வீணைதனில் உள்ளவீடத்தனையும்
 விள்ள ஒலிப்பதல்லால் வேறோர் ஒலியில்லை
 சித்தம் மயங்கித் திகைப்பொடு நான் நின்றிடவும்,
 அத்தருணத்தே பறவையத்தனையும் தாந்திரும்பிச் 60

சோலைக் கிளையிலெலாந் தோன்றி யொலித்தனவால்
 நீலக் குயிலும் நெடிதுயிர்த் தாங்கி: துரைக்கும்:
 “காதல் வழிதான் கரடுமுரடாமென்பர்,
 சோதித் திருவிழியீ! துன்பக் கடலினிலே
 நல்லுறுதி கொண்டதோர் நாவாய்போல் வந்திட்டீர் 65

அல்லலற நும்மோ டளவளவாய் நான் பெறுமிவ்
 வின்பத்தினுக்கும் இடையூறு மூண்டதுவே
 அன்பொடு நீரிங்கே அடுத்த நான்கா நாளில்
 வந்தருள வேண்டும் மறவாதீர் மேற்குலத்தீர்
 சிந்தை பறிகொண்டு செல்கின்றீர் வாரீரேல், 70

ஆவி தரியேன் அறிந்திடுவீர் நான்காநாள்
 பாவியிந்த நான்குநாள் பத்துயுகமாக் கழிப்பேன்,
 சென்று வருவீர் என் சிந்தை கொடு போகின்றீர்,
 சென்று வருவீர்” எனத் தேறாப் பெருந்துயரங்
 கொண்டு சிறுகுயிலுங் கூறி மறைந்ததுகாண். 75

4. காதலோ காதல்!

கண்டதொரு காட்சி கனவு நன வென்றறியேன்
எண்ணுதலுஞ் செய்யேன் இருபது பேய் கொண்டவன்
போல்

கண்ணும் முகமும் களியேறக் காமனார்
அம்பு நுனிகள் அகத்தே நிறைந்திருக்க
கொம்புக் குயிலுருவம் கோடி பல கோடியாய் 5

ஒன்றே யதுவாய் உலகமெலாந் தோற்றமுற
சென்றே மனைபோந்து சித்தந் தனதின்றி,
நாளொன்று போவதற்கு நான்பட்ட பாடனைத்தும்
தாளம் படுமோ? தறிபடுமோ? யார் படுவார்?
நாளொன்று போயினது, நானு மெனதுயிரும், 10

நீளச் சிலை கொண்டு நின்றதொரு மன்மதனும்,
மாயக் குயிலுமதன் மாமாயத் தீம்பாட்டும்,
சாயை போலிந்திர மாசாலம்போல் வையமுமா
மிஞ்சி நின்றோம் ஆங்கு மறுநாள் விடிந்தவுடன்
(வஞ்சனை நான் கூறவில்லை) மன்மதனார்
விந்தையால் 15

புத்திமனஞ் சித்தம் புலனென் றறியாமல்
வித்தை செயுஞ் சூத்திரத்தின் மேவுமொரு பொம்மையென
காலிரண்டுங் கொண்டு கடுகவு நான் சோலையிலே
நீலிதனைக் காணவந்தேன் நீண்ட வழியினிலே
நின்ற பொருள் கண்ட நினைவில்லை சோலையிடைச்

சென்று நான் பார்க்கையிலே செஞ்ஞாயிற் றொண்கதிரால்
பச்சை மரமெல்லாம் பளபளென என்னுளத்தின்
இச்சை யுணர்ந்தனபோல் ஈண்டும் பறவையெல்லாம்
வேறெங்கோ போயிருப்ப, வெம்மைக் கொடுங்காதல்
மீறவெனைத் தான்புரிந்த விந்தைச் சிறுகுயிலைக் 25
காண நான் வேண்டிக் கரைகடந்த வேட்கையுடன்
கோணமெலாஞ் சுற்றி மரக் கொம்பையெலாம் நோக்கி
வந்தேன்.

5. குயிலும் குரங்கும்

மற்றைநாட் கண்ட மரத்தே குயிலில்லை
சுற்றுமுற்றும் பார்த்துத் துடித்து வருகையிலே
வஞ்சனையே! பெண்மையே! மன்மதனாம் பொய்த்தேவே!
நெஞ்சகமே! தொல்விதியின் நீதியே! பாமுலகே!-
கண்ணாலே நான் கண்ட காட்சிதனை என்னுரைப்பேன்!5

பெண்ணால் அறிவிழக்கும் பித்தரெலாங் கேண்மினோ!
காதலினைப் போற்றுங் கவிஞரெலாங் கேண்மினோ!
மாதரெலாங் கேண்மினோ! வல்விதியே கேளாய் நீ!
மாயக் குயிலோ மரக்கிளையில் வீற்றிருந்தே
பாயும் விழிநீர் பதைக்குஞ் சிறியவுடல் 10

விம்மிப் பரிந்து சொலும் வெந்துயர்ச் சொல் கொண்டதுவாய்
அம்மாவோ! மற்றாங்கோர் ஆண்குரங்கு தன்னுடனே
ஏதேதோ கூறி இரங்கும் நிலை கண்டேன்.
தீதேது? நன்றேது? செய்கைத் தெளிவேது?
அந்தக் கண்மெ அதையுங் குரங்கிணையும் 15

சிந்தக் கருதி உடைவாளிற் கைசேர்த்தேன்
கொன்றுவிடு முன்னே குயிலுரைக்கும் வார்த்தைகளை
நின்று சற்றே கேட்பதற்கென் நெஞ்சம் விரும்பிடவும்
ஆங்கவற்றின் கண்ணில் அகப்படா வாறருகே
ஓங்கு மரத்தின்பால் ஒளிந்து நின்று கேட்கையிலே 20

பேடைக் குயிலிதனைப் பேசியது:- வானரே
ஈடறியா மேன்மையழ கேய்ந்தவரே: பெண்மைதான்
எப்பிறப்புக் கொண்டாலும் ஏந்தலே! நின்னழகைத்
தப்புமோ? மையல் தடுக்குந் தரமாமோ?
மண்ணிலுயிர்க் கெல்லாந் தலைவரென மானுடரே 25

எண்ணி நின்றார் தம்மை,
எனிலொருகால் ஊர்வகுத்தல்,
கோயில், அரசு, குடிவகுப்புப் போன்ற சில
வாயிலிலே அந்த மனிதர் உயர்வெனலாம்
மேனி யழகினிலும் விண்டுரைக்கும் வார்த்தையிலும்
கூனியிருக்குங் கொலுநேர்த்தி தன்னிலுமே 30

வானரர் தஞ்சாதிக்கு மாந்தர் நிகராவாரோ?
ஆனவரையும் அவர் முயன்று பார்த்தாலும்
பட்டுமயிர் மூடப்படாத தமதுடலை
எட்டுடையால் மூடி எதிருமக்கு வந்தாலும்
மீசையையும் தாடியையும் விந்தை செய்து வானராதம் 35

ஆசை முகத்தினைப் போலாக்க முயன்றிடினும்
ஆடிக் குதிக்கும் அழகிலுமை நேர்வதற்கே
கூடிக் குடித்துக் குதித்தாலும் கோபுரத்தில்
ஏறத்தெரியாமல் ஏணவைத்துச் சென்றாலும்

வேறெத்தைச் செய்தாலும் வேகமுறப் பாய்வதிலே 40
 வானரர் போலாவரோ? வாலுக்குப் போவதெங்கே?
 ஈனமுறுங் கச்சை இதற்கு நிகராமோ?
 பாகையிலே வாலிருக்கப் பார்த்ததுண்டு, கந்தைபோல்,
 வேகமுறத் தாவுகையில் வீசி எழுவதற்கே
 தெய்வங் கொடுத்த திருவாலைப் போலாமோ? 45

சைவ சுத்த போசனமும் சாதூரியப் பார்வைகளும்
 வானரர் போற் சாதியொன்று மண்ணுலகின் மீதுளதோ?
 வானரர்தம்முள்ளே மணிபோல் உமையடைந்தேன்.
 பிச்சைப் பறவைப் பிறப்பிலே தோன்றிடினும்
 நிச்சயமா முன்புரிந்த நேமத் தவங்களினால் 50

தேவரீர் காதல்பெறுஞ் சீர்த்தி கொண்டேன், தம்மிடத்தே
 ஆவலினாற் பாடுகின்றேன் ஆரியரே கேட்டருள்வர்.
 (வானரப் பேச்சினிலே மைக்குயிலி பேசியதை
 யானறிந்து கொண்டுவிட்டேன் யாதோ ஒரு திறத்தால்)
 நீசக் குயிலும் நெருப்புச் சுவைக் குரலில் 55

ஆசை ததும்பி அமுதாறப் பாடியதே:-

காதல், காதல், காதல்
 காதல் போயிற், காதல் போயிற்
 சாதல், சாதல், சாதல்

காட்டில் விலங்கறியும் கைக்குழந்தை தானறியும்
 பாட்டின் சுவையதனைப் பாம்பறியும் என்றுரைப்பார்.
 வற்றற் குரங்கு மதிமயங்கிக் கள்ளினிலே
 முற்றும் வெறிபோல் முழுவெறி கொண்டாங்ஙனே 60

தாவிக்க குதிப்பதுவுந் தாளங்கள் போடுவதும்
 “ஆவியுருகுதடி, ஆஹா ஹா!” என்பதுவும்,
 கண்ணைச் சிமிட்டுவதும் காலாலுங் கையாலும்
 மண்ணைப் பிறாண்டி யெங்கும் வாரியிறைப்பதுவும்,
 “ஆசைக் குயிலே! அரும்பொருளே! தெய்வதமே! 65

பேச முடியாப் பெருங்காதல் கொண்டு விட்டேன்.
 காதலில்லை யானாற் கணத்திலே சாதலென்றாய்:
 காதலினாற் சாகுங் கதியினிலே என்னை வைத்தாய்
 எப்பொழுது நின்னை இனிப்பிரிவ தாற்றுகிலேன்
 இப்பொழுதே நின்னை முத்தமிட்டுக் களியுறுவேன 70

என்று பல பேசுவதும் என்னுயிரைப் புண்செயவே
 கொன்றுவிட எண்ணிக் குரங்கின்மேல் வீசினேன்
 கைவாளையங்கே! கனவோ? நனவுகொலோ?
 தெய்வ வலியோ? சிறு குரங்கென் வாளுக்குத்
 தப்பி தப்பி முகஞ்சுளித்துத் தாவி யொளிந்திடவும், 75

ஒப்பிலா மாயத் தொருகுயிலுந் தான் மறைய
 சோலைப் பறவை தொகை தொகையாப்த் தாமொலிக்க
 மேலைச் செயலறியா வெள்ளறிவிற் பேதையேன்
 தட்டுத் தடுமாறிச் சார்பனைத்தாந் தேடியுமே
 குட்டிப் பிசாசக் குயிலையெங்கும் காணவில்லை. 80

6. இருளும் ஒளியும்

வான நடுவினிலே மாட்சியுறு ஞாயிறுதான்
மோனவொளி சூழ்ந்திடவும் மொய்ம்பிற் கொலுவிருந்தான்
மெய்யெலாஞ் சோர்வு விழியில் மயக்கமுற
உய்யும் வழியுணரா துள்ளம் பதைபதைக்க,
நாணுந் துயரும் நலிவுறுத்த நான் மீண்டு 5

பேணுமனை வந்தேன் பிரக்கினை போய் வீழ்ந்துவிட்டேன்,
மாலையிலே மூர்ச்சை நிலை மாறித் தெளிவடைந்தேன்,
நாலு புறமுமென்னை நண்பர் வந்து சூழ்ந்து நின்றார்.
“ஏனடா மூர்ச்சையுற்றாய்? எங்கு சென்றாய் ஏது செய்தாய்
வானம் வெளிறுமுன்னே வைகறையிலே தனித்துச் 10

சென்றனை என்கின்றாரச் செய்தி என்னே? ஊணின்றி
நின்றதென்ன?” என்று நெரித்து விட்டார் கேள்விகளை.
இன்னார்க்கிது சொல்வ தென்று தெரியாமல்,
என்னாற் பலவுரைத்தல் இப்பொழுது கூடாதாம்,
நாளை வருவீரேல் நடந்ததெலாஞ் சொல்வேன் இவ் 15

வேளை எனைத் தனியே விட்டகல்வீர் என்றுரைத்தேன்.
நண்பரெலாஞ் சென்றுவிட்டார், நைந்து நின்ற தாயார்தாம்
உண்பதற்குப் பண்டம் உதவி நல்ல பால் கொணர்ந்தார்
சற்று விடாய் தீர்ந்து தனியே படுத்திருந்தேன்
முற்றும் மறந்து முழுத்துயிலில் ஆழ்ந்துவிட்டேன். 20

பண்டு நடந்ததனைப் பாடுகின்ற இப்பொழுதும்
மண்டுதுயர் எனது மாற்பையெல்லாம் கவ்வுதே!
ஒடித்தவறி உடைவனவாம் சொற்களெல்லாம்

கூடி மதியிற் குவிந்திடுமாம் செய்தியெல்லாம்.
நாசக் கதையின் நடுவே நிறுத்தி விட்டுப் 25

பேசுமிடைப் பொருளின் பின்னே மதி போக்கி
கற்பனையும் வர்ணனையும் காட்டிக் கதை வளர்க்கும்
விற்பனர்தம் செய்கை விதமும் தெரிகிலன் யான்.
மேலைக் கதையுரைக்க வெள்கிக் குலையுமனம்
காலைக் கதிரவனின் கற்பனைகள் பாடுகிறேன் 30

தங்க முருக்கித் தழல் குறைத்துத் தேனாக்கி
எங்கும் பரப்பியதோர் இங்கிதமோ? வான்வெளியைச்
சோதி கவர்ந்து சுடர்மயமாம் விந்தையினை
ஓதிப் புகழ்வார் உவமையொன்றும் காண்பாரோ?
கண்ணையினி தென்றுரைப்பார் கண்ணுக்குக் கண்ணாகி 35

விண்ணை அளக்குமொளி மேம்படுமோர் இன்பமன்றோ?
மூலத் தனிப்பொருளை மோனத்தே சிந்தை செய்யும்
மேலவரும் அ.தோர் விரியுமொளி என்பாரேல்
நல்லொளிக்கு வேறுபொருள் ஞாலமிசை யொப்புளதோ?
புல்லை நகையறுத்திப் பூவை வியப்பாக்கி 40

மண்ணைத் தெளிவாக்கி நீரில் மலர்ச்சி தந்து
விண்ணை வெளியாக்கி விந்தைசெயுஞ் சோதிதனை
காலைப் பொழுதினிலே கண்விழித்து நான் தொழுதேன்
நாலுபுறத்து முயிர் நாதங்களோங்கிடவும்
இன்பக் களியில் இயங்கும் புவிகண்டேன். 45
துன்பக் கதையின் தொடருரைப்பேன் கேளீரோ

7. குயிலும் மாடும்

காலைத் துயிலெழுந்து காலிரண்டு முன்போலே
சோலைக் கிழுத்திட, நான் சொந்தவுணர் வில்லாமே
சோலையினில் வந்து நின்று சுற்றுமுற்றும் தேடினேன்.
கோலப் பறவைகளின் கூட்டமெல்லாங் காணவில்லை
மூலையிலோர் மாமரத்தின் மோட்டுக் கிளையினிலே 5

நீலக் குயிலிருந்து நீண்டகதை சொல்லுவதும்,
கீழே யிருந்தோர் கிழக்காளை மாடதனை
ஆழ மதியுடனே ஆவலுறக் கேட்பதுவும்
கண்டேன், வெகுண்டேன் கலக்கமுற்றேன், நெஞ்சிலனல்
கொண்டேன், குமைந்தேன், குமுறினேன், மெய்வெயர்த்
தேன். 10

கொல்லவாள் வீசல் குறித்தேன், இப் பொய்ப்பறவை
சொல்லுமொழி கேட்டதன்பின் கொல்லுதலே சூழ்ச்சியென
முன்போல் மறைந்து நின்றேன், மோகப் பழங்கதையைப்
பொன்போற் குரலும் புதுமின்போல் வார்த்தைகளும்
கொண்டு குயிலாங்கே கூறுவதாம் - 'நந்தியே! 15

பெண்டிர் மனத்தைப் பிடித்திழுக்கும் காந்தமே!
காமனே! மாடாகக் காட்சி தரும் மூர்த்தியே!
பூமியிலே மாடுபோற் பொற்புடைய சாதியுண்டோ?
மானிடருந் தம்முள் வலிமிகுந்த மைந்தர்தமை
மேனியுறுங் காளையென்று மேம்பாடுறப் புகழ்வார் 20

காளையர்தம் முள்ளே கனமிகுந்தீர் ஆரியரே!
 நீளமுகமும் நிமிர்ந்திருக்கும் கொம்புகளும்
 பஞ்சுப் பொதிபோல் படர்ந்த திருவடிவும்
 மிஞ்சுப் புறச்சுமையும் வீரத்திருவாலும்
 வானத்திடிபோல் 'மா' வென்றுறுமுவதும். 25

ஈனப்பறவை முதுகின்மிசை ஏறிவிட்டால்
 வாலைக் குழைத்து வளைத்தடிக்கும் நேர்மையும், பல்
 காலம் நான் கண்டு கடுமோக மெய்திவிட்டேன்.
 பார வடிவும் பயிலும் உடல் வலியும்
 தீர நடையும் சிறப்புமே இல்லாத 30

சல்லித் துளிப்பறவைச் சாதியிலே நான் பிறந்தேன்.
 அல்லும் பகலு நிதம் அற்ப வயிற்றினுக்கே
 காடெல்லாஞ் சுற்றிவந்து காற்றிலே எற்றுண்டு,
 மூடமனிதர் முடைவயிற்றுக் கோருணவாம்
 சின்னக் குயிலின் சிறுகுலத்திலே தோன்றி 35

என்ன பயன் பெற்றேன்? எனைப்போலோர் பாவியுண்டோ?
 சேற்றிலே தாமரையும் சீமுடைய மீன் வயிற்றில்
 போற்றுமொளி முத்தும் புறப்படுதல் கேட்டிலிரோ?
 நீசப் பிறப்பொருவர் நெஞ்சிலே தோன்றிவரும்
 ஆசை தடுக்க வல்ல தகுமோ? காமனுக்கே 40

சாதிப் பிறப்புத் தராதரங்கள் தோன்றிடுமோ?
 வாதித்துப் பேச்சை வளர்த்தோர் பயனுமில்லை.
 மூட மதியாலோ, முன்னைத் தவத்தாலோ,
 ஆடவர்தம் முள்ளே அடியாளுமைத் தெரிந்தேன்.
 மானுடராம் பேய்கள் வயிற்றுக்குச் சோறிடவும், 45

சூனர்தமை ஊர்களிலே கொண்டு விடுவதற்கும்,
தெய்வமென நீருதவி செய்தபின்னர், மேனிவிடாய்
எய்தி யிருக்கு மிடையினிலே பாவியேன்,
வந்துமது காதில் மதுரவிசை பாடுவேன்.
வந்து முதுகில் ஒதுங்கிப் படுத்திருப்பேன். 50

வாலிலடி பட்டு மன மகிழ்வேன். 'மா' வென்றே
ஓலிடுநும் பேரொலியோ டொன்றுபடக் கத்துவேன்
மேனியிலே உண்ணிகளை மெவாது கொன்றிடுவேன்.
கானிடையே சுற்றிக் களனியெலாம் மேய்ந்து நீர்
மிக்கவுணவுண்டு வாய் மென்றசைதான் போடுகையில் 55

பக்கத் திருந்து பலகதைகள் சொல்லிடுவேன்,
காளை யெருதரே! காட்டிலுயர் வீரரே!
தாளைச் சரணடைந்தேன், தையலெனைக் காத்தருள்வீர்
காதலுற்று வாடுகிறேன் காதலுற்ற செய்தியினை
மாதருரைத்தல் வழக்கமில்லை என்றறிவேன். 60

ஆனாலும் என்போல் அபூர்வமாய்க் காதல் கொண்டால்,
தானா வுரைத்தலின்றிச் சாரும் வழியுளதோ?
ஓத்த குலத்தவர் பால் உண்டாகும் வெட்கமெல்லாம்
இத்தரையில் மேலோர்முன் ஏழையர்க்கு நாணமுண்டோ?
தேவர் முன்னே அன்புரைக்கச் சிந்தை வெட்கம் கொள்வ
துண்டோ? 65

காவலர்க்குத் தங்குறைகள் காட்டாரோ கீழடியார்?
"ஆசைதான் வெட்கம் அறியுமோ?" என்று பல
நேசவுரை கூறி நெடிதுயிர்த்துப் பொய்க்குயிலி

பண்டுபோலே தனது பாழடைந்த பொய்ப்பாட்டை
எண்டிசையும் இன்பக் களியேறப் பாடியதே. 70

காதல், காதல், காதல்
காதல் போயிற், காதல் போயிற்
சாதல், சாதல், சாதல்

பாட்டு முடியும்வரை பாரறியேன் விண்ணறியேன்,
கோட்டுப் பெருமரங்கள் கூடிநின்ற காவறியேன்!
தன்னையறியேன் தனைப்போல் எருதறியேன்!
பொன்னை நிகர்த்த குரல் பொங்கிவரும் இன்பமொன்றே
கண்டேன் படைப்புக் கடவுளே! நான்முகனே! 75

பண்டேயுலகு படைத்தனை நீ என்கின்றார்
நீரைப் படைத்து நிலத்தைத் திரட்டி வைத்தாய்.
நீரைப் பழைய நெருப்பிற் குளிர்வித்தாய்.
காற்றை முன்னே ஊதினாய் காணரிய வானவெளி
தோற்றுவித்தாய், நின்றன் தொழில் வலிமையாரறிவார். 80

உள்ளந்தான் கவ்வ ஒரு சிறிதுங் கூடாத
கொள்ளைப் பெரியவருக் கொண்ட பலகோடி
வட்டவருளைகள் போல் வானத்தில் அண்டங்கள்
எட்ட நிரப்பியவை எப்போதும் ஓட்டுகிறாய்.
எல்லா மசைவில் இருப்பதற்கே சக்திகளைப் 85

பொல்லாப் பிரம்மா புகுத்தி விட்டாய் அம்மாவோ!
காலம் படைத்தாய், கடப்பதிலாத் திக்கதைத்தாய்,
ஞாலம் பலவினிலும் நாடோறும் தாம் பிறந்து,
தோன்றி மறையும் தொடர்பாற் பல அனந்தம்
சான்ற உயிர்கள் சமைத்துவிட்டாய் நான்முகனே 90

சாலமிகப் பெரிய சாதனைகாண் இ. தெல்லாம்!
 தாலமிசை நின்றன் சமர்த்துரைக்க வல்லார் யார்?
 ஆனாலும் நின்றன் அதிசயங்கள் யாவினுமே
 கானாமுதம் படைத்த காட்சி மிக விந்தையடா! காட்டு
 நெடுவானம் கடலெல்லாம் விந்தையெனில் 95

பாட்டினைப் போல் ஆச்சரியம் பாரின்மிசை இல்லையடா!
 பூதங்களொத்துப் புதுமைதரல் விந்தையெனில்
 நாதங்கள் சேரும் நயத்தினுக்கு நேராமோ?
 ஆசைதருங் கோடி அதிசயங்கள் கண்டதிலே,
 ஓசைதருமின்பம் உவமையிலா இன்பமன்றோ! 100

செத்தைக் குயில்புரிந்த தெய்விகத் தீம்பாட்டெனுமோர்
 வித்தை முடிந்தவுடன் மீட்டுமறி வெய்திநான்
 கையில் வாளெடுத்துக் காளையின் மேல் வீசினேன்,
 மெய்யிற் படுமுன் விரைந்ததுதான் ஓடிவிட.
 வன்னக் குயில் மறைய, மற்றைப் பறவையெலாம் 105

முன்னைப்போற் கொம்பு முனைகளிலே வந்தொலிக்க,
 நாணமில்லாக் காதல்கொண்ட நானுஞ் சிறுகுயிலை
 வீணிலே தேடியபின், வீடு வந்து சேர்ந்துவிட்டேன்.
 எண்ணியெண்ணிப் பார்த்தேன் எதுவும் விளங்கவில்லை
 கண்ணிலே நீர் ததும்பக் கானக்குயிலங்கே 110

காதற் கதையுரைத்து நெஞ்சங் கரைத்ததையும்,
 பேதை நானங்கு பெரியமையல் கொண்டதையும்,
 இன்பக் கதையின் இடையே தடையாகப்
 புன் பறவையெல்லாம் புகுந்த வியப்பினையும்,
 ஒன்றைப் பொருள்செய்யா உள்ளத்தைக் காமவனல் 115

தின்றெனது சித்தம் திகைப்புறவே செய்ததையும்,
 சொற்றைக் குரங்கும் தொழுமாடும் வந்தெனக்கு
 முற்றும் வயிரிகளாய் மூண்ட கொடுமையையும்,
 இத்தனை கோலத்தினுக்கும் யான் வேட்கை தீராமல்
 பித்தம் பிடித்த பெரிய கொடுமையையும், 120

எண்ணியெண்ணிப் பார்த்தேன் எதுவும் விளங்கவில்லை
 கண்ணிரண்டும் மூடக் கடுந்துயிலில் ஆழ்ந்துவிட்டேன்.

8. நான்காம் நாள்

நான்காம் நாள் என்னை நயவஞ்சனை புரிந்து
 வான்காதல் காட்டி மயக்கிச் சதிசெய்த
 பொய்மைக் குயிலென்னைப் போந்திடவே கூறியநாள்
 மெய்மையறி விழந்தேன் வீட்டிலே மாடமிசை
 சித்தத் திகைப்புற்றோர் செய்கையறியாமல் 5

எத்துக் குயிலென்னை எய்துவித்த தாழ்ச்சியெலாம்
 மீட்டும் நினைத்தங்கு வீற்றிருக்கும் போழ்தினிலே
 காட்டுத் திசையினிலென் கண்ணிரண்டும் நாடியவால்
 வானத்தே ஆங்கோர் கரும்பறவை வந்திடவும்
 யானதனைக் கண்டே இது நமது பொய்க்குயிலோ? 10

என்று திகைத்தேன், இருந்தொலைக்கே நின்றதனால்
 நன்று வடிவம் துலங்கவில்லை நாடும்னம்
 ஆங்கதனை விட்டுப் பிரிவதற்கு மாகவில்லை.
 ஓங்குந் திகைப்பில் உயர்மாடம் விட்டுநான்
 வீதியிலே வந்துநின்றேன், மேற்றிசையில் அவ்வுருவம் 15
 சோதிக் கடலிலே தோன்றுகரும் புள்ளியெனக்

காணுதலும் சற்றே கடுகியருகே போய்
 'நாணமிலாப் பொய்க்குயிலோ?' என்பதனை நன்கறிவோம்
 என்ற கருத்துடனே யான் விரைந்து சென்றிடுங்கால்
 நின்ற பறவையும்தான் நேராகப் போனதனால் 20

யான் நின்றால், தான் நிற்கும். யான் சென்றால்
 தான் செல்லும்.

மேனிநன்கு தோன்ற அருகினிலே மேவாது
 வானிலதுதான் வழிகாட்டிச் சென்றிடவும்
 யான் நிலத்தே சென்றேன் இறுதியிலே முன்பு நாம்
 கூறியுள்ள மாஞ்சோலை தன்னைக் குறுகியந்த 25

ஊறிலாப் புள்ளுமத னுள்ளே மறைந்ததுவால்
 மாஞ்சோலைக் குள்ளே மதியிலி நான் சென்றாங்கே
 ஆஞ்சோதி வெள்ளம் அலையுமொரு கொம்பரின்மேல்
 சின்னக் கருங்குயிலி செவ்வனே வீற்றிருந்து
 பொன்னங் குழலின் புதிய ஒலிதனிலே 30

பண்டைப் பொய்க்காதற் பழம்பாட்டைத் தான்பாடிக்
 கொண்டிருத்தல் கண்டேன், குமைந்தேன், எதிரேபோய்,
 "நீசக் குயிலே நிலையறியாப் பொய்மையே,
 ஆசைக் குரங்கினையும் அன்பார் எருதினையும்
 எண்ணி நீ பாடும் இழிந்த புலைப்பாட்டை 35

நண்ணியிங்கு கேட்க நடத்தி வந்தாய் போலுமெனை?"
 என்று சினம்பெருகி ஏதேதோ சொல்லுரைத்தேன்
 கொன்றுவிட நெஞ்சிற் குறித்தேன் மறுபடியும்
 நெஞ்ச மிளகி நிறுத்திவிட்டேன். ஈங்கிதற்குள்
 வஞ்சக் குயிலி மனத்தை இரும்பாக்கிக் 40
 கண்ணிலே பொய்நீர் கடகடெனத் தானூற்றப்

பண்ணிசை போலின்குரலாற் பாவியது கூறிடுமால்:
ஐயனே, என்னுயிரின் ஆசையே! ஏழையெனை
வையமிசை வைக்கத் திருவுளமோ? மற்றெனையே
கொன்றுவிடச் சித்தமோ? கூறீர் ஒரு மொழியில் 45

அன்றிற் சிறுபறவை ஆண்பிரிய வாழாது
ஞாயிறுதான் வெம்மைசெயின் நாண்மலர்க்கு வாழ்வுளதோ?
தாயிருந்து கொன்றால் சரண்மதலைக் கொன்றுளதோ?
தேவர் சினந்து விட்டால், சிற்றுயிர்கள் என்னாகும்?
ஆவற் பொருளே! அரசே! என் ஆரியரே! 50

சிந்தையில் நீர் என்மேற் சினங்கொண்டால் மாய்ந்திடுவேன்.
வெந்தழலில் வீழ்வேன் விலங்குகளின் வாய்ப்படுவேன்.
குற்றம் நீர் என்மேற் கொணர்ந்ததனை யானறிவேன்.
குற்ற நுமைக் கூறுகிலேன் குற்றமிலேன் யானம்ம!
புன்மைக் குரங்கைப் பொதிமாட்டை நான்கண்டு
மென்மையுறக் காதல் விளையாடினேன் என்றீர்:
என் சொல்கேன் எங்கனும்வேன்! ஏது செய்கேன் ஐயனே,
நின்சொல் மறுக்க நெறியில்லை, ஆயிடினும்
என்மேற் பிழையில்லை, யாரிதனை நம்பிடுவார்?
நின்மேற் சுமைமுழுதும் நேராகப் போட்டுவிட்டேன்
எக்கதிக்கும் ஆளாவேன் என்செய்கேன்? வெவ்விதியே!

9. குயில் தனது பூர்வஜன்மக் கதையுரைத்தல்

தேவனே! என்னருமைச் செல்வமே! என்னுயிரே!
 போவதன் முன்னொன்று புகல்வதனைக் கேட்டருள்வீர்!
 முன்னம் ஒருநாள் முடிநீள் பொதியமலை
 தன்னருகே நானும் தனியேயோர் சோலைதனில்
 மாங்கிளையி லேதோ மனதிலெண்ணி வீற்றிருந்தேன 5

ஆங்குவந்தார் ஓர் முனிவர். ஆரோ பெரியரென்று
 பாதத்தில் வீழ்ந்து பரவினேன்: ஐயரெனை
 ஆதரித்து வாழ்த்தி அருளிணார் மற்றதன்பின்
 வேதமுனிவரே மேதினியில் கீழ்ப்பறவைச்
 சாதியிலே நான் பிறந்தேன், சாதிக் குயில்களைப்
 போல் 10

இல்லாமல் என்றன் இயற்கை பிரிவாகி
 எல்லார் மொழியும் எனக்கு விளங்குவதேன்?
 மானுடர்போல் சித்தநிலை வாய்த்திருக்குஞ் செய்தியேன்?
 யானுணரச் சொல்வீர், என வணங்கிக் கேட்கையிலே
 கூறுகின்றார் ஐயர்: குயிலே! கேள், முற்பிறப்பில் 15

வீறுடைய வெந்தொழிலார் வேடர் குலத்தலைவன்
 வீரமுருகன் எனும் வேந்தன் மகளாகச்
 சேர வளநாட்டில் தென்புறத்தே ஓர் மலையில்
 வந்து பிறந்து வளர்ந்தாய் நீ, நல்லிளமை
 முந்து மழ்கினிலே மூன்று தமிழ் நாட்டில் 20

யாரும் நினக்கோர் இணையில்லை என்றிடவே
 சீருயர நின்றாய், செழுங்கான வேடரிலுன்
 மாமன் மகனொருவன் மாடன் எனும் போர்கொண்டான்

காமன் கணைக்கீரையால் நின்னழகைக் கண்டுருகி,
நின்னை மணக்க நெடுநாள் விரும்பி, அவன் 25

பொன்னை மலரைப் புதுத்தேனைக் கொண்டுனக்கு
நித்தம் கொடுத்து நினைவெல்லாம் நீயாகச்
சித்தம் வருந்துகையில் தேமொழியே நீயவனை
மாலையிட வாக்களித்தாய் மையலினாலில்லை, அவன்
சால வருந்தல் சகிக்காமற் சொல்லிவிட்டாய். 30

ஆயிழையே நின்றன் அழகின் பெருங்கீர்த்தி
தேயமெங்கும் தான் பரவத் தேன்மலையின் சாப்பினிலோர்
வேடர்கோன், செவ்வமும் நல் வீரமுமே தானுடையான்
நாடனைத்தும் அஞ்சி நடுங்குஞ் செயலுடையான்
மொட்டைப் புலியனும் தன் மூத்த மகனான 35

நெட்டைக் குரங்கனுக்கு நேரான பெண்வேண்டி
நின்னை மணம்புரிய நிச்சயித்து, நின்னப்பன்
தன்னை யணுகி, நின்னோர் தையலை என் பிள்ளைக்குக்
கண்ணாலஞ் செய்யும் கருத்துடையேன் என்றிடலும்
எண்ணாப் பெருமகிழ்ச்சி எய்தியே நின் தந்தை 40

ஆங்கே உடம்பட்டான், ஆறிரண்டு நாட்களிலே
பாங்கா மணம்புரியத் தாமுறுதி பண்ணிவிட்டார்.
பன்னிரண்டு நாட்களிலே பாவையுனைத் தேன்மலையில்
அன்னியன் கொண்டேகிடுவான் என்னும் அது கேட்டு
மாடன் மனம் புகைந்து மற்றைநாள் உன்னைவந்து 45

நாடிச் சினத்துடனே நானா மொழி கூற
நீயும் அவனிடத்தே நீண்ட கருணையினால்
காயுஞ் சினந் தவிர்ப்பாய் மாடா கடுமையினால்

நெட்டைக் குரங்கனுக்குப் பெண்டாக நேர்ந்தாலும்
கட்டுப்படி அவர்தங் காவலிற் போய் வாழ்ந்தாலும் 50

மாதமொரு மூன்றில் மருமம் சில செய்து
பேதம் விளைவித்துப் பின்னிங்கே வந்திடுவேன்,
தாலிதனை மீட்டுமவர் தங்களிடமே கொடுத்து
நாலிரண்டு மாதத்தே நாயகனா நின்றனையே
பெற்றிடுவேன், நின்னிடத்தே பேச்சுத் தவறுவனோ? 55

மற்றிதனை நம்பிடுவாய் மாடப்பா என்றுரைத்தாய்.
காதலினாலில்லை கருணையினால் இ. துரைத்தாய்.
மாதரசாய், வேடன் மகளான முற்பிறப்பில்
சின்னக் குயிலியென்று செப்பிடுவார் நின் நாமம்.
பின்னர் சிலதினங்கள் சென்றதன்பின் பெண்குயிலி 60

நின்னொத்த தோழியரும் நீயுமொரு மாலையிலே
மின்னற் கொடிகள் விளையாடுதல் போலே
காட்டி னிடையே களித்தாடி நிற்கையிலே,
வேட்டைக் கென வந்தான் வெல்வேந்தன் சேரமான்
தன்னருமை மைந்தன், தனியே துணைபிரிந்து 65

மன்னவன்றன் மைந்தனொரு மானைத் தொடர்ந்துவரத்
தோழியரும் நீயும் தொகுத்து நின்றே ஆடுவதை
வாழியவன் கண்டுவிட்டான் மையல் கரைகடந்து
நின்னைத் தனதாக்க நிச்சயித்தான், மாது நீ
மன்னவனைக் கண்டவுடன் மாமோகங் கொண்டு
விட்டாய். 70

நின்னையவன் நோக்கினான், நீயவனை நோக்கி நின்றாய்.
அன்னதொரு நோக்கினில ஆயி கலந்தவியிடம்.

தோழியரும் வேந்தன் சுடர்க்கோலம் தான்கண்டே
ஆழியரசன் அரும்புதல்வன் போலுமென்றே
அஞ்சி மறைந்துவிட்டார். ஆங்கவனும் நின்னிடத்தே 75

வஞ்சித் தலைவன் மகன்யான் எனவுரைத்து,
வேடர் தவமகளே! விந்தை யழகுடையாய்!
ஆடவனாத் தோன்றி யதன்பயனை இன்று பெற்றேன்.
கண்டதுமே நின்மிசைநான் காதல் கொண்டேன் என்றுரைக்க,
மண்டு பெருங்காதல் மனத்தடக்கி நீ மொழிவாய் 80

ஐயனே! உங்கள் அரமனையில் ஐநூறு
தையலருண்டாம், அழகில் தன்னிகரில்லாதவராம்,
கல்வி தெரிந்தவராம், கல்லுருகப் பாடுவராம்,
அன்னவரைச் சேர்ந்தே நீர் அன்புடனே வாழ்ந்திருப்பீர்.
மன்னவரை வேண்டேன் மலைக்குறவர் தன்மகன்யான் 85

கொல்லு மடற்சிங்கம் குழிமுயலை வேட்பதுண்டோ?
வெல்லுதிறல் மாவேந்தர் வேடருள்ளோ பெண்ணெடுப்பார்?
பத்தினியாய் வாழ்வதல்லால் பார்வேந்தர் தாமெனினும்
நத்தி விலைமகளா நாங்கள் குடி போவதில்லை,
பொன்னடியைப் போற்றுகிறேன் போய்வருவீர்,
(தோழியரும்) 90

என்னை விட்டுப் போயினரே, என்செய்கேன்? என்று நீ
நெஞ்சங் கலக்கமெய்தி நிற்கையிலே வேந்தன் மகன்
மிஞ்சு நின்றன் காதல் விழிக்குறிப்பினா லறிந்தே,
பக்கத்தில் வந்து பளிச்சென்றுனது கன்னஞ்
செக்கச் சிவக்க முத்தமிட்டான். சினங்காட்டி 95

நீ விலகிச் சென்றாய்-நெறியேது காமியார்க்கே?
தாவி நின்னை வந்து தழுவினான் மார்பிறுக

நின்னையன்றி ஓர் பெண் நிலத்திலுண்டோ? என்றனுக்கே
பொன்னே, ஒளிர்மணியே, புத்தமுதே, இன்பமே,
நீயே மனையாட்டி நீயே அரசாணி 100

நீயே துணையெனக்கு, நீயே குலதெய்வம்
நின்னையன்றிப் பெண்ணை நினைப்பேனோ? வீணிலே
என்னை நீ ஐயறுதல் ஏதுக்காம்? இப்பொழுதே
நின்மனைக்குச் சென்றிடுவோம், நின்வீட்டிலுள்ளோர்பால்
என்மனத்தைச் சொல்வேன், எனது நிலையுரைப்பேன். 105

வேத நெறியில் விவாகமுனைச் செய்துகொள்வேன்,
மாதரசே! என்று வலக்கைதட்டி வாக்களித்தான்.
பூரிப்புக் கொண்டாய், புளகம் நீ எய்திவிட்டாய்,
வாரிப் பெருந்திரைபோல் வந்த மகிழ்ச்சியிலே
நாணந் தவிர்த்தாய், நனவே தவிர்ந்தவளாய் 110

காணத் தெவிட்டாதோர் இன்பக் கனவினிலே
சேர்ந்துவிட்டாய் மன்னவன்றன் திண்டோளை நீயுவகை
ஆர்ந்து தழுவி அவனிதழில் தேன்பருகச்
சிந்தை கொண்டாய் வேந்தன் மகன்
தேனில் விழும் வண்டினைப்போல்
விந்தையறு காந்தமிசை வீழும் இரும்பினைப்போல 115

ஆவலுடன் நின்னை யநத்தழுவி ஆங்குனது
கோவையிதழ் பருகிக் கொண்டிருக்கும் வேளையிலே-
சற்றுமுன்னே ஊரினின்று தான்வந்திறங்கியவன்
மற்று நீ வீட்டைவிட்டு மாதருடன் காட்டினிலே
கூத்தினுக்குச் சென்றதனைக் கேட்டுக் குதூகலமாய் 120

ஆத்திரந்தான் மிஞ்சி நின்னை ஆங்கெய்திக் காணவந்
தோன்

நெட்டைக் குரங்கன் நெருங்கி வந்து பார்த்துவிட்டான்.
பட்டப் பகலிலே! பாவியவள் செய்தியைப்பார்!
கண்ணாலங் கூட இன்னுங் கட்டி முடியவில்லை
மண்ணாக்கிவிட்டாள் என்மானந் தொலைத்து
விட்டாள் 125

நிச்சய தாம்பூலம் நிலையா நடந்திருக்கப்
பிச்சைச் சிறுக்கி செய்த பேதகத்தைப் பார்த்தாயோ?
என்று மனதில் எழுகின்ற தீயுடனே
நின்று கலங்கினான் நெட்டைக் குரங்கனங்கே.
மாப்பிளைதான் ஊருக்கு வந்ததையும் பெண்குயிலி 130

தோப்பிலே தானுந்தன் தோழிகளுமாச் சென்று
பாடி விளையாடும் பண்புகேட்டே குரங்கன்
ஓடியிருப்பதோர் உண்மையையும் மாடனிடம்
யாரோ உரைத்து விட்டார், ஈரிரண்டு பாய்ச்சலிலே
நீரோடும் மேனி நெருப்போடுங் கண்ணுடனே 135

மாடனங்கு வந்து நின்றான், மற்றிதனைத் தேன்மலையின்
வேடர்கோன் மைந்தன் விழிகொண்டு பார்க்கவில்லை.
நெட்டைக் குரங்கனங்கு நீண்ட மரம்போலே
எட்டி நிற்குஞ் செய்தி இவன்பார்க்க நேரமில்லை
அன்னியனைப் பெண்குயிலி ஆர்த்திருக்குஞ் செய்தி
யொன்று 140

தன்னையே இவ்விருவர் தாங்கண்டார், வேறறியார்
மாடனதைத் தான் கண்டான், மற்றவனும் அங்ஙனமே
மாடன் வெறிகொண்டான், மற்றவனும் அவ்வாறே

காவலன்தன் மைந்தனுமக் கன்னிகையும் தானுமங்கு
தேவசுகங் கொண்டு விழியே திறக்கவில்லை. 145

ஆவிக்கலப்பின் அமுத சுகந்தனிலே
மேவியங்கு மூடியிருந்த விழி நான்கு.
ஆங்கவற்றைக் கண்டமையால் ஆவியிலே தீப்பற்றி
ஓங்கும் பொறிகள் உதிர்க்கும் விழிநான்கு.
மாடனுந்தன் வாளுருவி மன்னவனைக் கொன்றிடவே 150

ஓடிவந்தான் நெட்டைக் குரங்கனும் வாளேந்தி வந்தான்,
வெட்டிரண்டு வீழ்ந்தன காண் வேந்தன் முதுகினிலே,
சட்டெனவே மன்னவனும் தான் திரும்பி வாளுருவி
வீச்சிரண்டில் ஆங்கவரை வீழ்த்தினான், வீழ்ந்தவர்தாம்
பேச்சிழந்தே அங்கு பிணமாக் கிடந்து விட்டார். 155

மன்னவனும் சோர்வெய்தி மண்மேல் விழுந்துவிட்டான்
பின்னவனை நீயும் பெருந்துயர் கொண்டே மடியில்
வாரியெடுத்து வைத்து வாய்புலம்பக் கண்ணிரண்டும்
மாரிபொழிய மனமிழந்து நிற்கையிலே
கண்ணை விழித்துனது காவலனுங் கூறுகின்றான், 160

பெண்ணே இனிநான் பிழைத்திடேன், சில கணத்தே
ஆவி துறப்பேன் அழுதோர் பயனில்லை,
சாவிலே துன்பமில்லை, தையலே இன்னமும் நாம்
பூமியிலே தோன்றிடுவோம். பொன்னே நினைக்கண்டு
காமுறுவேன்! நின்னைக் கலந்தினிது வாழ்ந்திடுவேன்,

165

இன்னும் பிறவியுண்டு மாதரசே இன்பமுண்டு
நின்னுடனே வாழ்விலினி நேரும் பிறப்பினிலே!

என்று சொல்லிக் கண்முடி, இன்பமுறு புன்னகைத்தான்
நின்று முகத்தே நிலவுதர மாண்டனன் காண்.
மாடனிங்கு செய்ததோர் மாயத்தால் இப்பொழுது 170

பீடையுறு புள்வடிவம் பேதையுனக் கெய்தியது.
வாழி நின்றன் மன்னவனும் தொண்டை வளநாட்டில்
ஆழிக்கரையின் அருகேயோர் பட்டினத்தில்
மானிடனாத் தோன்றி வளருகிறான் நின்னையொரு
காண்டித்தே காண்பான், கனிந்து நீ பாடுநல்ல 175

பாட்டினைத்தான் கேட்பான், பழவினையின் கட்டினால்
மீட்டு நின்மேற் காதல் கொள்வான் மென்குயிலே! என்றந்தத்
தென் பொதியை மாமுனிவர் செப்பினார், சாமீ,
குயிலுருவம் கொண்டேன்யான், கோமானோ மேன்மை
பயிலு மனிதவுருப் பற்றிநின்றான் எம்முள்ளே. 180

காதலிசைத்தாலுங் கடிமணந்தான் கூடாதாம்.
சாதற் பொழுதிலே தார்வேந்தன் கூறிய சொல்
பொய்யா முடியாதோ? என்றிசைத்தேன், புன்னகையில்
ஐயர் உரைப்பார், அடிபேதாய், இப்பிறவி
தன்னிலும் நீ விந்தகிரிச் சார்பினிலோர் வேடனுக்குக்
185

கன்னியெனத் தான் பிறந்தாய் கர்ம வசத்தினால்
மாடன் குரங்கள் இருவருமே வன்பேயாக்
காடுமலை சுற்றி வருகையிலே கண்டுகொண்டார்
நின்னையங்கே இப்பிறப்பில் நீயும் பழமைபோல்
மன்னனையே சேர்வையென்று தாஞ்சூழ்ந்து மற்றவரும்
190

நினைக்க குயிலாக்கி நீ செல்லும் திக்கிலெல்லாம்
நின்னுடனே சுற்றுகின்றார் நீயிதனைத் தேர்கிலையோ?

என்றார் விதியே, இறந்தவர்தாம் வாழ்வாரை
நின்று துயருறுத்தல் நீதியோ? பேய்களெனைப்
பேதைப் படுத்தி பிறப்பை மறுப்புறுத்தி 195

வாதைப் படுத்தி வருமாயில் யானெனது
காதலனைக் காணுங்கால், காய்சினத்தால் ஏதேனும்
தீதிழைத்தால் என்செய்வேன்? தேவரே மற்றிதற்கோர்
மாற்றிலையோ? என்று மறுகி நான் கேட்கையிலே
தேற்றமுறு மாமுனிவர் செப்புகின்றார்,- பெண்குயிலே 200

தொண்டைவள நாட்டிலோர் சோலையிலே வேந்தன் மகன்
கண்டுனது பாட்டில் கருத்திளகிக் காதல் கொண்டு
நேசம் மிகுதியற்று நிற்கையிலே, பேயிரண்டும்
மோசம் மிகுந்த முழுமாயச் செய்கை பல
செய்துபல பொய்த்தோற்றங் காட்டித் திறல்வேந்தன் 205

ஐயமுறச் செய்துவிடும், ஆங்கவனும் நின்றனையே
வஞ்சகியென் றெண்ணி மதிமருண்டு நின்மீது
வெஞ்சினந்தான் எய்திநினை விட்டுவிட நிச்சயிப்பான்
பிந்தி விளைவதெல்லாம் பின்னே நீ கண்டு கொள்வாய்
சந்தி ஜபம் செய்யும் சமயமாய் விட்டதென்றே 210

காற்றில் மறைந்து சென்றார், மாமுனிவர். காதலரே!
மாற்றி உரைக்கவில்லை, மாமுனிவர் சொன்னதெல்லாம்
அப்படியே சொல்லிவிட்டேன் ஐயோ! திருவுளத்தில்
எப்படி நீர் கொள்வீரோ, யானறியேன், ஆரியரே!
காதலருள் புரிவீர், காதலில்லை யென்றிடிலோ, 215

சாதலருளித் தமது கையாற் கொன்றிடுவீர்!
என்று குயிலும் எனது கையில் வீழ்ந்தது காண்.

கொன்றுவிட மனந்தான் கொள்ளுமோ? பெண்ணென்றால்
 பேயுமிரங்காதோ? பேய்கள் இரக்கமின்றி
 மாயமிழைத் தாலதனை மானிடனுங் கொள்ளுவதோ?
 220

காதலிலே ஐயம் கலந்தாலும் நிற்பதுண்டோ?
 மாதரன்பு கூறில் மனமிளகார் இங்குளரோ?
 அன்புடனே யானும் அருங்குயிலைக் கைக்கொண்டு
 முன்பு வைத்து நோக்கியபின் மூண்டு வரும் இன்பவெறி
 கொண்டதனை முத்தமிட்டேன் கோசிலத்தைக் காண
 வில்லை. 225

விண்டுரைக்க மாட்டாத விந்தையடா! விந்தையடா!
 ஆசைக் கடலின் அமுதடா! அற்புதத்தின்
 தேசமடா! பெண்மைதான் தெய்விகமாம் காட்சியடா!
 பெண்ணொருத்தி அங்கு நின்றாள், பேருவகை கொண்டுதான்
 கண்ணெடுக்கா தென்னைகைக் கணப்பொழுது
 நோக்கினாள், 230

சற்றே தலைகுனிந்தாள் சாமீ இவளழகை
 எற்றே தமிழில் இசைத்திடுவேன்? கண்ணிரண்டும்
 ஆளை விழுங்கும் அதிசயத்தைக் கூறுவனோ?
 மீள விழியில் மிதந்த கவிதையெலாம்
 சொல்லில் அகப்படுமோ? தூய சுடர் முத்தையொப்பாம்
 235

பல்லில் கனியிதழில் பாய்ந்த நிலவினை யான்
 என்றும் மறத்தல் இயலுமோ? பாரின் மிசை
 நின்றதொரு மின்கொடி போல் நேர்ந்தமணிப் பெண்ணரசின்
 மேனி நலத்தினையும் வெட்டினையுங் கட்டினையும்
 தேனி னினியாள் திருத்த நிலையினையும் 240

மற்றவர்க்குச் சொல்ல வசமாமோ? ஓர் வார்த்தை
கற்றவர்க்குச் சொல்வேன்: கவிதைக் கனி பிழிந்து
சாற்றினிலே, பண் கூத் தெனுமிவற்றின் சாரமெலாம்
ஏற்றி அதனோடே இன்னமுதைத் தான் கலந்து,
காதல் வெயிலிலே காயவைத்த கட்டியினால் 245

மாதவளின் மேனி வகுத்தான் பிரமனென்பேன்.
பெண்ணவளைக் கண்டு பெருங்களி கொண்டாங்ஙனே
நண்ணித் தழுவி நறுங்கள் ளிதழினையே
முத்தமிட்டு முத்தமிட்டு மோகப் பெரு மயக்கில்
சித்தம் மயங்கிச் சில போழ்திருந்த பின்னே 250

பக்கத் திருந்த மணிப் பாவையுடன் சோலையெலாம்
ஒக்க மறைந்திடலும் ஓஹோ! எனக் கதறி
வீழ்ந்தேன் பிறகு விழி திறந்து பார்க்கையிலே
சூழ்ந்திருக்கும் பண்டைச் சுவடி, எழுதுகோல்,
பத்திரிகைக் கூடம், பழம்பாய - வரிசையெலாம் 255

ஓத்திருக்க நாம் வீட்டில் உள்ளோம் எனவுணர்ந்தேன்
சோலை, குயில், காதல் சொன்னகதை யத்தனையும்
மாலைப் பொழுதின் மயக்கத்தால் உள்ளத்தே
தோன்றியதோர் கற்பனையின் சூழ்ச்சியென்றே கண்டு
கொண்டேன்.

ஆன்ற தமிழ்ப் புலவீ! கற்பனையேயானாலும், 260
வேதாந்தமாக விரித்துப் பொருளுரைக்க
யாதானுஞ் சற்றே இடமிருந்தாற் கூறீரோ?

பாரதியின் குயில்பாட்டு முற்றும்

பாரதி வாழ்க்கைக் குறிப்புகள்

தமிழ்நாட்டில் திருநெல்வேலி மாவட்டம் வ. உ. சிதம்பரனார், சுப்பிரமணியசிவா, வாஞ்சிநாத ஐயர் போன்ற தேசியத்தலைவர்கள் பிறந்த பெருநிலம். அங்குதான் எட்டயபுரத்தில் 1882 டிசம்பர் 10ம் திகதி பாரதி பிறந்தார். தந்தை சின்னச்சாமி ஐயர், தாய் லட்சுமி அம்மாள். பாரதியின் இளமைப் பெயர் சுப்பிரமணியன், ஆயினும் சுப்பையா என்ற செல்லப் பெயராலேயே அழைக்கப்பட்டார். பாரதிக்கு ஐந்து வயதாகும்போதே அன்னையை இழந்துவிட்டார்.

இளமையிலேயே கவி பாடத் தொடங்கிவிட்ட பாரதி, எட்டயபுர மன்னனின் சமஸ்தானப் புலவர்கள் பலரின் ஏளனங்களுக்கும், விமர்சனங்களுக்கும் ஆளானார். ஆயினும் பாரதிக்கும் அவரது சமகாலத்தவரான நாவலர் சோம சுந்தர பாரதியாருக்கும் பாரதியென்னும் பட்டப்பெயர் அக்காலத்தில் வழங்கப்பட்டது. பாரதிக்கு அப் பட்டப்பெயர் 1893இல் அவருக்குப் பதினொரு வயதாயிருந்தபோதே கொடுக்கப்பட்டது. எட்டயபுர சமஸ்தானத்தின் தமிழ்ப் புலவர்கள் நிறைந்த பெருஞ்சபையில் பல சோதனைகளின் பின்னரே அப்பட்டம் கொடுக்கப்பட்டதாகக் கூறப்படுகின்றது.

1894-1897 வரை திருநெல்வேலி ஹிந்து உயர்நிலைப்பள்ளியில் ஐந்தாம் வகுப்புவரை கற்ற பாரதி படிக்கும்போதே தமிழ்ப் பண்டிதர்களுடன் ஏற்பட்ட வாக்குவாதத்தினால் படிப்பை இடைநடுவில் நிறுத்தவேண்டிய சூழ்நிலையும் ஏற்பட்டது.

பாரதிக்குப் பதினாலரை வயதாகும்போதே கடையத்தைச் சேர்ந்த செல்லப்பா ஐயரின் மூன்றாவது புதல்வியான ஏழு வயதுடைய செல்லம்மாவைத் திருமணம் செய்து கொடுத்துவிட்டனர். திருமணம் நிகழ்ந்த நாள் 1897 ஆனி 27ம் திகதி என்பர். திருமணம் முடிந்த மறு வருடமே தந்தையும் காலமாகிவிட்டார். 1898-1902 வரை அத்தை குப்பம்மாளுடன் காசியில் பாரதி தங்கியிருந்தார். அங்கு ஜெயநாராயண கலாசாலை என்ற ஆங்கிலப் பள்ளியில் கல்வியைத் தொடர்ந்த பாரதி காசி இந்து சர்வகலாசாலையில் ஹரிந்தி, வடமொழி ஆகியவற்றையும் பயின்றார். அத்துடன் அலகாபாத் சர்வகலாசாலைக்குப் பிரவேசத் தேர்வு எழுதி சிறந்த முறையில் சித்தியடைந்தார்.

1902 இல் எட்டயபுரம் திரும்பிய பாரதி எட்டயபுர மன்னனின் தோழனாகவும், சமஸ்தானக் கவிஞராகவும் இரண்டாண்டுகள் இருந்தார். இக்காலப் பகுதியிலேயே தலைப்பாகை கட்டி, மீசை வைத்து, கோட்டும் போடும் பழக்கம் பாரதிக்கு ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும் என்று தோன்றுகின்றது. மேலும், பாரதிக்கும், மன்னனுக்கும் இருந்த தொடர்பால் அரண்மனைச் சுகபோகங்களிலும் பாரதி ஈடுபட்ட காலம் இதுவாகும். இதே காலப்பகுதியில் மதுரையிலிருந்து வெளிவந்த விவேகபானு என்ற பத்திரிகையில் தனிமை இரக்கம் என்னும் பாரதியின் முதற் பாடல் அச்சாகி வெளியிடப்பட்டது. பாரதிக்கு ஆங்கிலக்கவி ஷெல்லி மீது மோகமதிகம். ஆதனால் “ஷெல்லிதாசன்” என்ற புனை பெயரையும் பாரதி பயன்படுத்தினார். ஸரஸ்வதீ, காளிதாசன், நித்யதீரர், உத்தமதேசாபிமானி என்னும் புனைபெயர்களிலும் பாரதி எழுதிவந்தார் என்று தெரியவருகின்றது.

1904 இல் பாரதியின் அறிவாற்றலை உணர்ந்துகொண்ட ராமநாதபுரம் ராஜா சேதுபதி சமஸ்தானம் அவரை மதுரைச்

சேதுபதி உயர்நிலைப் பள்ளியில் தமிழாசிரியர் பதவியை ஏற்குமாறு அழைக்கவே, நிலையான பதவியாலும், மாதாந்த வருமானத்தாலும் ஈர்க்கப்பட்டு எட்டயபுர மன்னனைப் பிரிந்து அப்பதவியைப் பாரதி ஏற்கவேண்டியதாயிற்று. ஆயினும் பாரதி நாட்டின் அந்நிய ஆதிக்கத்துக்குட்பட்ட அடிமைநிலையும், சமூகக்கொடுமைகளும் பாரதியின் புலனை நாட்டின்பாலும், சமூகத்தின்பாலும் எப்போதும் வைத்திருந்ததால் அதேவருடம் நவம்பரில் சென்னையிலிருந்து வெளிவந்த சுதேசமித்திரன் பத்திரிகையின் உதவியாசிரியர் பொறுப்பை ஏற்குமாறு வந்த அழைப்பை பாரதியால் மறுக்கமுடியாமல் போய்விட்டது. அதனால் ஆசிரியத்தொழிலில் பாரதி ஈடுபட்டகாலம் மூன்று மாதங்களும் பத்து நாட்களுமே. அக்காலப் பகுதிக்குள் அவரது பதவி நிரந்தரமாக்கப்பட்டிருக்க ஏதுவில்லை.

ஆசிரியத் தொழிலை நாடிப் பாரதி எட்டயபுர மன்னனைப் பிரிந்தபோது மன்னன் பாரதிக்கு மனமின்றியே விடைகொடுத்துள்ளான் என்பதும், பாரதியும் அத்தொழில் சரிவந்தாற் பார்ப்பது அல்லாவிடில் விட்டுவிட்டு மீண்டும் மன்னனிடமே வந்துவிடுவது என்ற நோக்கிலேயே சென்றிருக்கிறார் என்பதும் குயில்பாட்டு தெரிவிக்கும் உண்மைகளாகும். முற்றுமுழுதான அரசியலில் ஈடுபடக்கூடிய வாய்ப்பு பத்திரிகைத் தொழிலில் காணப்பட்டதால் பாரதி இரு மன்னர்களையும் அலட்சியம் செய்துவிட்டுச் சென்னைக்கு வர வேண்டியதாயிற்று. பாரதியைப் பத்திரிகைத் தொழிலில் ஈடுபடுத்தியவர் சுதேசமித்திரன் ஆசிரியர் சுப்பிரமணிய ஐயர் அவர்கள் ஆவார். அவர் மதுரையில் சொற்பொழிவாற்றிய கூட்டங்களில் பாரதியும் கலந்துகொண்டு தனது அனல் கக்கும் கவிதைகளாலும், பேச்சாலும் மக்களை எழுச்சி யூட்டியதால் கவரப்பட்டுப் பாரதியைத் தன்னுடன் இணைந்து செயலாற்றுமாறு வற்புறுத்தினார். மதுரையிற் தமிழ்த்

தொண்டு புரிந்த கோபாலகிருஷ்ண ஐயர் என்பாரும் பாரதி சுதேசமித்திரன் பத்திரிகையில் இணையத் தூண்டுகோலாயிருந்தார் என்பர்.

மிதவாதியான சுப்பிரமணிய ஐயர் பாரதியைத் தன் வசதிக்கும் கொள்கைகளுக்கும் ஏற்ப பாவிக்க முற்பட்டார் ரேயன்றி ஆசிரியத் தலையங்கத்தைக்கூட எழுத விடவில்லை. கைகள் கட்டுப்பட்ட நிலையில் செயலாற்றப் பிடிக்காமல் பாரதி சுதேசமித்திரனில் இருந்துகொண்டே சக்கரவர்த்தினி என்னும் ஓர் தனிப்பத்திரிகை தொடங்கினார். ஆயினும் பாரதியால் தனித்து நின்று அப்பத்திரிகையை நடத்த முடியவில்லை. இக்காலப்பகுதியில் பாரதிக்கு தங்கம் மாள் என்னும் ஒரு குழந்தை பிறந்தது.

1905 இல் பாரதி அரசியலில் தீவிர ஈடுபாடு காட்டி உழைக்கத் தொடங்கினார். 1906 இல் இந்தியா என்ற வாரப் பத்திரிகையைத் தொடங்கி அதன் மூலம் தேசிய எழுச்சியை மக்களுக்கு ஊட்டினார். இக்காலப் பகுதியில் வ. உ. சி., திருமலாச்சாரியார், சர்க்கரைச்செட்டியார் போன்ற சுதேசிகளுடன் நெருங்கிய நட்பு ஏற்பட்டது. இந்தியா பத்திரிகை திருமலாச்சாரியாரின் ஆதரவுடன் ஆரம்பிக்கப்பட்டதாகும். அது சிவப்புத்தாளில் அச்சிடப்பட்டதாகக் கூறப்படுகின்றது (இச்செய்தி கவிஞர் வைரமுத்துவின் பாரதி பற்றிய கவிதை நூலிலிருந்து பெறப்பட்டது. உறுதியாகத் தெரியவில்லை). லோகமான்ய பாலகங்காதர திலகரின் தீவிரவாதப் போக்கை ஆதரித்த தமிழ்நாட்டுச் சுதேசிகளின் கருத்துக்களை இந்தியா பத்திரிகை பிரதிபலித்தது. இந்தியா பத்திரிகையின் இணையேடாக பாலபாரத் என்னுமோர் ஆங்கிலப் பத்திரிகையையும் பாரதியும் நண்பர்களும் தொடங்கி நடத்தினர்.

1906ல் கல்கத்தாவில் நடந்த காங்கிரஸ் மகாநாட்டில் பாரதி பங்குபற்றினார். சுதேசிப் பொருள்களையே கூடிய வரை பயன்படுத்துவது, அந்நிய ஆடம்பரப் பொருட்களைத் தீயிட்டுக் கொளுத்துவது, தாய்மொழிக் கல்வியை ஊக்கு விப்பது என்பன உட்படப் பல முக்கிய தீர்மானங்கள் அம்மகாநாட்டில் நிறைவேற்றப்பட்டன. கல்கத்தாவில் பாரதி சுவாமி விவேகானந்தரின் சிஷ்யை அன்னை நிவேதிதாவைச் சந்தித்து ஆசிபெற்றார். அன்னையின் தரிசனம் பாரதியைப் பெண்ணியம் பற்றிய சிந்தனைகளில் ஈடுபட மேலும் தூண்டியது.

1907ல் சூரத் காங்கிரஸ் மகாநாட்டில் மிதவாதி களுக்கும் தீவிரவாதிகளுக்கும் பிளவு ஏற்பட்டபோது, தீவிர வாதி திலகரின் நெருங்கிய ஆதரவாளராயிருந்த பாரதிக்கு மராட்டியச் சிங்கம் லாலா லஜபதிராய், அரவிந்தர் போன்றோரின் நட்புக் கிடைத்தது. இம் மகாநாட்டிற்குப் பாரதியுடன் வ.உ.சி., சுரேந்திரநாத் ஆர்யா உட்படப் பல தென்னிந்தியத் தேசிய வீரர்கள் சென்றிருந்தனர். மகாநாட்டில் ஏற்பட்ட குழப்பத்தில் மேடையிலிருந்த திலகருக்கு ஏற்படவிருந்த ஆபத்திலிருந்து அவரைக் காப்பாற்ற பாரதியுட்படப் பல தென்னாட்டு வீரர்கள் மேடைக்குள் பாய்ந்தனர். இறுதியில் தீவிரவாதிகளின் தலைவர் திலகரின் கையே ஓங்கியதால் நாடு முழுவதும் திலகர் நாமமே ஒலிக்கலாயிற்று. பாரதியும் நண்பர்களும் மகிழ்ச்சியுடன் தமிழகம் திரும்பினர். சுதேசிக் கொள்கையை நடைமுறைப்படுத்தும் நோக்கில் பாரதத்தின் உற்பத்திகளைச் சந்தைப்படுத்தும் பாரத பந்தர் என்ற கடை பாரதியால் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. தமிழகத்தின் வடக்கில் பாரதி இவ்வாறு தொழிற்பட, தெற்கில் வ.உ.சி., கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியாரின் கப்பல் வர்த்தகத்தை முறியடிக்கும் நோக்கில் சுதேசிக்கப்பல் சேவையைத்

தொடங்கினார். அவரது வலதுகரமாகச் சுப்பிரமணிய சிவா திகழ்ந்தார்.

பாரதி பாடல்களின் வேகத்தையுணர்ந்த கிருஷ்ண சுவாமி ஐயர் என்னும் ஓர் மிதவாதி அவற்றிற் சிலவற்றை அச்சிட்டு சுதேச கீதங்கள் என்ற பெயரில் இலவசமாக விநியோகித்தார்.

1908 இல் சுயராஜ்ய தினம் சென்னையிலும், தூத்துக் குடியிலும் கொண்டாடப்பட்டபோது வ.உ.சி., சுப்பிரமணிய சிவா போன்றோர் கைது செய்யப்பட்டு ஆயுள் தண்டனை விதிக்கப்பட்டனர். திலகருக்கு ஆறாண்டுகள் கடுங்காவற் சிறைத்தண்டனை விதிக்கப்பட்டது. வ.உ.சி வழக்கில் பாரதி சுதேசிகள் தரப்புச் சாட்சியாக இருந்தார். தொடர்ந்து தீவிர வாதச் சுதேசிகள் பிரிட்டிஷாரால் பழிவாங்கப்பட்டனர். அதே ஆண்டில் கிருஷ்ணசாமி ஐயரால் வெளியிடப்பட்ட சுதேச கீதங்கள் கவிதைத்தொகுப்பு மீண்டும் பாரதியாரால் வெளியிடப்பட்டது.

வ.உ.சி. வழக்கின் பின்னர் பிரிட்டிஷ் அரசு பாரதியைக் கண்காணிக்கத் தொடங்கியது. அச்சச் சட்டம் என்னும் மசோதாவை நிறைவேற்றியது. சுதேசமித்திரன் உட்பட அனைத்துப் பத்திரிகைகள் மீதும் நெருக்குதல்கள் கொடுக்கப்பட்டன. இந்தியா பத்திரிகையின் சட்டரீதியான ஆசிரியர் கைது செய்யப்பட்டார். அவர் பெயர் சீனிவாசன் என்று கூறப்படுகின்றது. பாரதியின் மீது பிடியாணை பிறப்பிக்கப்பட்டது. பாரதி தலைமறைவானார். மாறுவேடமிட்டு பிரெஞ்சுக் காலனியான புதுச்சேரிக்குச் சென்றார். கையில் ஓர் அறிமுகக் கடிதத்துடன் மட்டும் சென்ற பாரதி குப்புசாமி ஐயங்கார் என்பவருடைய வீட்டில் இருநாட்கள் தங்கினார் அங்கும் பொலீஸார் அவரைத் தேடிவந்தனர். பொலீஸாரின்

கையில் அகப்படாமல் தப்பி அவ்வீட்டை விட்டு வெளியேறினார். இரவில் தெருவில் இறங்கி எங்கு செல்வது எனத் தெரியாது நடந்த பாரதிக்கு குவளைக்கண்ணன் என்னும் பிரம்மச்சாரி கைகொடுத்தார். அவரே பாரதிக்கு ஞான வெளிச்சமுட்டிய யாழ்ப்பாணத்துச் சாமியை அவருக்கு அறிமுகஞ் செய்தவராவார்.

கர்ப்பிணி மனைவியையும், குழந்தையையும் பிரிந்த உவலையிலும், எந்த நிமிடமும் தான் கைதுசெய்யப்படலாம் என்ற சிந்தனையிலும் இருந்த பாரதியை அவரொரு உந்தேக நபர் என்ற காரணத்தினால் பலரும் விலகியே நடந்தனர். புதுவையின் முற்றிலும் புதிய சூழ்நிலையில் போதிய ஆதரவற்ற நிலையில் பாரதி துன்பப்பட்டார். மனைவி செல்லம்மாவின் அண்ணன் அப்பாத்துரையும் ஓர் விடுதலை வீரர். அவ்வப்போது பாரதியை வந்து சந்தித்து கடையத்தில் வாழ்ந்த பாரதியின் மனைவி, குழந்தைகளைப் பற்றிய செய்திகளை அறிவிப்பதோடு, சோர்வடைந்து விடாது தேசத்தொண்டு புரியுமாறு அவருக்கு ஊக்கமும் ஊட்டினார். அக்காலப்பகுதியில் மண்டையத்து ஆசாரியார் என்பார் இந்தியா பத்திரிகையின் அச்சு இயந்திரங்களைப் புதுவைக்குக் கொண்டுவந்து சேர்த்தார். இந்தியா புதுச்சேரியிலிருந்து வெளிவரத் தொடங்கியது. இக்காலப் பகுதியில் பாரதிக்கு இரண்டாவது குழந்தை சகுந்தலா பிறந்தது. பாரதியின் எரிமலை வெடித்தது போன்ற எழுத்துக்களால் விடுதலை வேட்கை மக்களிடம் பரவுவதைக்கண்ட பிரிட்டிஷ் அரசு இந்தியா பத்திரிகை தமிழ்நாட்டுக்குள் வருவதைத் தடுத்தது. சிறியதோர் யூனியன் பிரதேசமான புதுச்சேரியினுள் இந்தியா இதழின் விற்பனை அதன் செலவுகளைத் தாக்குப்பிடிக்க முடியாமற் போகவே 1910இல் இந்தியா நின்றுபோயிற்று. பாரதியின்

வாழ்வை வறுமை கவ்வத் தொடங்கியது இந்தியா பத்திரிகை நின்ற பின்னர்தான். பாரதியால் புதுவையில் தான் வாழ்ந்த வீட்டின் வாடகையைக் கட்டக்கூட முடியவில்லை. தீவிரவாத அணியைச் சேர்ந்த பாரதி யின் நண்பரான வங்காளத்து விடுதலைவீரர் அரவிந்தர் வெடிகுண்டு தயாரித்த குற்றத்திற்காகச் சிறைவாசம் அனுபவித்துவிட்டு பிரிட்டிஷ் அரசின் தொல்லைகளிலிருந்து தப்புவதற்காக புதுவைக்கு வந்தார். அரசியலிலிருந்து ஒதுங்கிய அவர் ஆத்மஞானத்தில் அக்கறை செலுத்தத் தொடங்கினார். பாரதிக்கும் அவருக்குமிருந்த பழைய நட்பு மீண்டும் துளிர்விட்டது. ஆயினும் கிரகஸ்தரான பாரதியால் உலகைத் துறந்து ஞானப்பாதையில் செல்ல முடியவில்லை.

1911இல் மணியாச்சியில் கலெக்டர் ஆஷ் துரை சுட்டுக் கொல்லப்பட்டபோது புதுச்சேரியிலிருந்த தேசபக்தர்கள் மீது சந்தேகம் ஏற்பட்டது. அவர்களுக்குத் தாங்கொணாத் துன்பத்தை ஆட்சியாளர்கள் கொடுத்தனர். பிரெஞ்சு அரசின்மீது பிரிட்டிஷார் தமது செல்வாக்கைப் பயன்படுத்தி புதுவையிலிருந்த தேசபக்தர்களை வெளியேற்றும் கட்டளைகளைப் பெறமுயன்றனர். ஐந்து நீதிபதிகள் கையெழுத்திட்டால் மட்டுமே ஓர் சுதேசி புதுவையில் வாழும் உரிமையைப் பெறமுடியுமென்று அறிவித்தல் கூறியது. அரவிந்தரின் இல்லத்தில் பாரதியும் நண்பர்களும் கூடி ஆலோசித்தனர். புதுவையில் செல்வாக்கான பேர்வழி சங்கரசெட்டியாரைப் பாரதி அணுகினார். நீதிபதிகளின் கையெழுத்தை அவர் பெற்றுக்கொடுத்தார். பாரதியும், நண்பர்களும் பத்திரங்களைக் காட்டித் தங்களைப் பொலீஸ் நிலையத்திற் பதிவுசெய்துகொண்டு ஆறுதலடைந்தனர். பாரதியைச் சுற்றிலும் நண்பர்கள் அனேகராயினர்.

குவளைக்கண்ணன் எப்போதும் அவர் கூடவேயிருந்தார். சுதேசிகளை வறுமை வாட்டியது.

1912இல் பாரதி கீதையை மொழிபெயர்த்தார். ஞானபானு என்னும் மாதப் பத்திரிகையில் ஸரஸ்வதீ என்ற புனைபெயரில் அது தொடராக வெளிவந்ததாகக் கூறப்படுகின்றது (அதை நூலாகப் பின்னர் சிலர் வெளியிட்ட போது மகாத்மா காந்தி அதற்கு ஒரு சிறு முன்னுரை வழங்கினார். தமிழறியாத காந்திஜீ வார்த்தைகளிற் பலத்த சிக்கனத்தைக் கடைப்பிடித்து வழங்கிய அம் முன்னுரையில் பாரதியைப் பற்றிய ஒரு சிறு வார்த்தை கூட இல்லை. முன்னுரை பெற்றோர் பாரதி பற்றித் தெளிவுற அவரிடம் விளக்கிச் சொல்லாததே அதன் காரணமாகும்). மேலும் கண்ணன் பாட்டு, பாஞ்சாலி சபதம், குயில் பாட்டு ஆகியவை எழுதப்பட்ட காலப்பகுதியும் இதுவேயாகும். ஒரு கல்யாணவீட்டில் பாரதியைச் சுப்புரெத்தினம் என்கின்ற பாரதிதாசன் சந்தித்ததும் இக்காலப் பகுதியில்தான். கிருஷ்ணசாமி செட்டியாரின் மாந்தோட்டத்து இயற்கைச் சூழலில்தான் குயில்பாட்டு பிறந்தது என்று கருதப்படுகின்றது.

1913 இல் ஞானபானு மாதப் பத்திரிகையின் செய்தி ஆசிரியராகப் பாரதி செயற்பட்டார். கனகலிங்கமென்னும் அரிஜன நண்பர் ஒருவருக்குத் தானே ஹோமம் வளர்த்து பூணூல் பூட்டினார். இதனால் உறவினர் இனசனங்களின் வெறுப்புக்கு உள்ளானார். சனங்களின் மடமைத்தனத்தை வெறுத்த பாரதி தனது பூணூலைக் கழற்றி வீசினார். வறுமையின் கோரப்பிடி பாரதியைத் துன்புறுத்தியது. ஆயினும் மீண்டும் சுதேசமித்திரனுக்குக் கட்டுரைகள் தரும்படி அழைப்பு வந்தது. அதனால் வந்த சிறு வருமானத்தால் காலம் ஓடியது.

1914இல் முதலாம் உலகப்போர் துவங்கியது. புதுவையிலிருந்து தேசபக்தர்களுக்குத் தொல்லைகள் மீண்டும் அதிகரித்தன. 1917 இல் பரலி சு. நெல்லையப்பர் அவர்கள் கண்ணன் பாட்டு முதற் பதிப்பைச் சென்னையில் வெளியிட்டார். 1918 இல் சுதேச கீதங்கள், நாட்டுப்பாடல் முதலியன வெளியிடப்பட்டன.

பத்து வருட புதுச்சேரி வாழ்க்கை பாரதிக்குச் சலித்தது. தான் பிறந்த மண்ணை மிதிக்கவேண்டுமென்ற ஆவலில் 1918 நவம்பர் 20ம் திகதி அங்கிருந்து வெளியேறிய பாரதி கடலூருக்கு அருகே கைது செய்யப்பட்டார். கடலூர்ச் சிறையில் 24 நாட்கள் வைக்கப்பட்டுச் சட்டவிரோத நடவடிக்கைகள் தொடர்பாக பாரதிக்கு எதிராகப் போதிய சாட்சியமில்லாததால் விடுதலை செய்யப்பட்டார். அக்காலத்தில் தற்போது உள்ளதுபோல தீவிரவாதச் சந்தேக நபர்களை விசாரணையின்றித் தடுப்புக்காவலில் வைக்கும் பயங்கரவாத தடைச்சட்டம் வழக்கிலிருக்கவில்லை யாதலால் தனியே பாரதியின் பத்திரிகைத் தொடர்புகளை மட்டும் காரணம் காட்டி பிரட்டிஷ் அரசால் அவரைச் சிறைக்கு அனுப்ப முடியவில்லை. பாரதியை அவர் அரசியலில் ஈடுபடக்கூடாது என்ற நிபந்தனையின் பேரிலேயே அரசு விடுவித்ததாகவும், அவரை ரங்கசாமி ஐயங்கார் என்னும் அவரது உறவினரே பிணையில் விடுவித்ததாகவும் தெரியவருகின்றது. பாரதிக்கு மேடையில் பேசும் அனுமதிக்கூட ஜில்லா ஆட்சித் தலைவரால் வழங்கப்படவில்லை. 1918 இலிருந்து 1920 வரை கடையத்தில் பாரதி வாழ்ந்த காலம் அவருக்கு மிகுந்த சோதனைக் காலமாகவே இருந்தது. பத்திரிகைத் தொழிலுமின்றி, போதிய வருமானமுமின்றி வறுமையில் வாடினார். போதாததற்குக் கடையத்துப் பிராமண உறவினர்கள் வேறு பாரதியை அவரது சமதர்மக்

கொள்கைகளுக்காக ஜாதிப் பிரஷ்டம் செய்து ஊரைவிட்டே துரத்த முடிவு செய்தனர். பாரதி எட்டயபுர மன்னனிடம் பழைய தமது நட்பை நினைவூட்டி ஆதரவு தேடினார். ஆயினும் தனது நிலையிற் தாழ்ந்து போகாது சீட்டுக்கவி, ஓலைத்தூக்கு போன்றவற்றையே மன்னனுக்கு எழுதினார். அவை பலன்தரவில்லை.

1920இல் சுதேசமித்திரனின் உதவியாசிரியராக மீண்டும் இணைந்தார். பாரதியின் எழுத்துக்கள் அப்போது நிறைய அதில் இடம்பெற்றன. ஆனாலும் அவற்றில் அரசியல் வாடை குறைவாகவே வீசியது. தாங்க முடியாத நெருக்குதல்களால் விடுதலை வேட்கையை அடக்கிக்கொண்டு வேதாந்தக் கருத்துக்களுக்கே முதலிடமளித்தார். பாரதியின் இசைப் பாடல்கள் கலந்த சுவைமிக்க சொற்பொழிவுக்காக மக்கள் திரண்டதால் பல பொதுக் கூட்டங்களுக்குச் சிறப்புச் சொற்பொழிவாற்றப் பாரதியை அழைத்தனர். அக்காலத்தில் சென்னைக்கு வந்த மகாத்மா காந்தியை கதீட்ரல் சாலையில் இராஜாஜியின் இல்லத்தில் பாரதி சந்தித்தார். காந்திஜியின் அருகில் சென்று அமர்ந்து கொண்ட பாரதி திருவல்லிக்கேணியில் தனது அணியினர் நடத்தும் தேசியக் கூட்டமொன்றில் பேச வருமாறு அவருக்கு அழைப்பு விடுத்தார். காந்தி ஜீயோ உதவியாளரிடம் கேட்டுவிட்டு வேறொரு நாளிலேயே தன்னால் வரமுடியுமென்றார். அந்தநாள் தனக்குச் சௌகரியப்படாது என்று கூறிய பாரதி காந்தி ஜீயையும் அவரது இயக்கத்தையும் வாழ்த்திவிட்டு வெளியேறினார். முதன் முதலாகப் பாரதியை நேரிற்கண்டு அவரையாரென்று விசாரித்து அறிந்துகொண்ட காந்திஜீ, "இவரைப் பத்திரமாக நீங்கள் பாதுகாக்க வேண்டும்" என்று கூறியதாகத் தெரியவருகின்றது.

சென்னையில் பார்த்தசாரதி கோயிலுக்கு தினமும் மாலை நேரங்களில் பிரார்த்தனைக்காகச் செல்லும் பாரதி அங்கிருந்த கோயில் யானைக்குப் பிரசாதம் கொடுத்து அது உண்ணும்போது பார்த்து மகிழ்வது வழக்கம். இயற்கையிலேயே பாரதிக்கு அ. ஹிணை உயிர்களோடு இரக்கமதிகம். அன்றும் வழக்கம்போல யானைக்குப் பிரசாதம் கொடுக்க அருகிற் சென்றபோது நண்பர் குவளைக் கண்ணன் உட்படப் பலர் அதற்கு மதம் பிடித்திருப்பதைக் கூறி அருகிற்செல்ல வேண்டாமென்று தடுத்தனர். அச்சமென்பதே இல்லாத பாரதி யானைக்குப் பிரசாதத்தை நீட்டியபோது யானை அவரைத் தூக்கித் தனது கால்களுக்கிடையில் போட்டுவிட்டது. குவளைக்கண்ணன் ஓடிச்சென்று யானையின் கால்களுக்கிடையில் கிடந்த பாரதியை இழுத்துத் தோளில் போட்டுக்கொண்டு வெளியே சேர்த்தார். பாரதி, "யானை விரும்பியிருந்தால் என்னைக் கொன்றிருக்கலாம். என்னோடு அதற்கிருந்த நட்பினாலேயே என்னைத் தன் கால்களின் கீழ் போட்டுவிட்டு எதுவும் செய்யாமல் விட்டு விட்டது" என்று அந்த வேதனையின் நடுவிலும் கூறினார். என்று கூறப்படுகின்றது. பகைவனுக்கருள்வாய்... நன் நெஞ்சே... தின்ன வரும் புலி தன்னையும் அன்பொடு சிந்தையிற் போற்றிடுவாய் என்று கூறிய பாரதியின் கள்ளமற்ற உள்ளத்தினால் யானை தன்மீது வைத்திருந்த நட்பில் சந்தேகம் காணமுடியவில்லை. பாரதியைக் காயங்களோடு ராயப்பேட்டை மருத்துவமனையில் சீனுவாச்சாரியார் சேர்த்தார். பாரதி காயங்கள் ஆறிக் குணமடைந்தார். ஆனாலும் அந்த அதிர்ச்சியின் பின்னர் அவரால் ஆரோக்கியத்துடன் எழுந்து நடமாட முடியவில்லை.

1921 புரட்டாதி மாத ஆரம்பத்தில் பாரதி நோய்வாய்ப்பட்டார். வயிற்றுக்கடுப்பும், சீதபேதியுமே வந்த நோய்கள்

என்று கூறப்படுகின்றது. புரட்டாதி 11இல் நோய் முற்றியதால் உணவையும் மருந்தையும் மறுத்து, படுத்த படுக்கையாகவே கிடந்த பாரதி அன்று நள்ளிரவு தாண்டி மறுநாள் அதிகாலை 1 மணியளவில் மரணத்தைத் தழுவினார்.

குவளைக்கண்ணன், லட்சுமண ஐயர், ஹரிஹர சர்மா, சுரேந்திரநாத் ஆர்யா, பரலி சு. நெல்லையப்பர் உட்பட்ட பாரதியின் ஆத்ம நண்பர்களோடு இருபதுக்கும் குறைவானோரே இறுதி ஊர்வலத்தில் பங்குபற்றியதாகத் தெரியவருகின்றது. பாரதியைப் பற்றிய இரங்கலுரையைச் சுரேந்திரநாத் ஆர்யா ஆற்றியதும், ஹரிஹர சர்மா கொள்ளி வைத்தார். பாரதியின் புகழும் சிறப்பும் அவர் வாழ்ந்த காலத்தில் பெரிதும் பேசப்படவில்லை. பாரதி யார்? என்பதை அவர் மறைந்த பிறகுதான் தமிழுலகு புரிந்து கொண்டது. தமிழன்னைக்கு அணிசெய்யும் இலக்கிய அணிகலன்களில் ஈடு இணையற்ற பொக்கிஷமாய் அவள் சிரத்து முடியின் சியமந்தக மணியாய் மின்னி ஒளிர்வது பாரதி இலக்கியமே. ஓர் யுகத்தை முடித்து மறு யுகத்தை ஆரம்பித்து வைத்த அந்த மாகவிஞனுக்கு இனி என்றும் இருக்கை அன்னை தமிழின் வலது பாரிசமே.

*பாரதியை நாவிலிருத்திப் பண்சேர் கவிதைப்
பாரதிபனாய் நின்ற பாரதியின்
பாரதியைத் தோற்கும் நடையிற் கவனித்துப்
பாரதிகம் சேர்க்கும் அருள்.*

உசாத்துணை (Reference)

1	பாரதியார் கவிதைகள்	கண்ணன் எனது சற்குரு	10-
2	பாரதியார் கவிதைகள்	கவிதைக் காதலி	5-
3	பாரதியார் கவிதைகள்	நிலாவும் வான்மீனும் காற்றும்	5-
4	பா.க. குயில் பாட்டு	குயில் தன் பூர்வஜன்மக் கதையுரைத்தல்	240-
5	பா.க. குயில் பாட்டு	குயில் தன் பூர்வஜன்மக் கதையுரைத்தல்	15-20-
6	பாரதியார் கவிதைகள்	கவிதைத் தலைவி	20-
7	பா.க. குயில் பாட்டு	காதலோ காதல	15-
8	பா.க. குயில் பாட்டு	இருளும் ஒளியும்	25-
9	பா.க. குயில் பாட்டு	இருளும் ஒளியும்	25-
10	பா.க. குயில் பாட்டு	இருளும் ஒளியும்	40-45
11	பாரதியார் கவிதைகள்	கவிதைக் காதலி	30-
12	பாரதியார் கவிதைகள்	கவிதைக் காதலி	80-

13	பா.க. குயில் பாட்டு	குயிலும் குரங்கும்	25-45
14	பா.க. குயில் பாட்டு	குயிலும் குரங்கும்	40-
15	பா.க. குயில் பாட்டு	குயிலும் குரங்கும்	50-
16	பா.க. குயில் பாட்டு	குயிலும் குரங்கும்	50-
17	பா.க. குயில் பாட்டு	குயில் தன் பூர்வஜன்மக் கதையுரைத்தல்	190-
18	பா.க. குயில் பாட்டு	குயிலும் குரங்கும்	65-
19	பாரதியார் கவிதைகள்	சுயசரிதை - முன்னுரை	23-
20	பாரதியார் கவிதைகள்	வினாயகர் நான்மணி மாலை	25-
21	பாரதியார் கவிதைகள்	சுயசரிதை-முன்னுரை	27-
22	பா.க. குயில் பாட்டு	குயில் தன் பூர்வஜன்மக் கதையுரைத்தல்	30-
23	பா.க. குயில் பாட்டு	குயிலும் மாடும்	45-50
24	பா.க. குயில் பாட்டு	குயிலும் மாடும்	55-
25	பா.க. குயில் பாட்டு	குயிலும் மாடும்	25-

26	பா.க. குயில் பாட்டு	குயிலும் மாடும்	35-45
27	பா.க. குயில் பாட்டு	குயில் தன் பூர்வஜன்மக் கதையுரைத்தல்	80-
28	பா.க. குயில் பாட்டு	குயில் தன் பூர்வஜன்மக் கதையுரைத்தல்	85-
29	பா.க. குயில் பாட்டு	குயில் தன் பூர்வஜன்மக் கதையுரைத்தல்	90-
30	பாரதியார் கவிதைகள்	வெங்கடேசரெட்டப்ப பூபதி - தனிப்பாடல்	
31	பா.க. குயில் பாட்டு	குயில் தன் பூர்வஜன்மக் கதையுரைத்தல்	100-105
32	பாரதியார் கவிதைகள்	கவிதைக் காதலி	5-
33	பா.க. குயில் பாட்டு	குயில் தன் பூர்வஜன்மக் கதையுரைத்தல்	150-
34	பா.க. குயில் பாட்டு	குயில் தன் பூர்வஜன்மக் கதையுரைத்தல்	170-175
35	பா.க. குயில் பாட்டு	குயில் தன் பூர்வஜன்மக் கதையுரைத்தல்	260-
36	பா.க. குயில் பாட்டு	குயிலும் மாடும்	110-120
37	பா.க. குயில் பாட்டு	குயில்	10-
38	பா.க. குயில் பாட்டு	குயில் தன் பூர்வஜன்மக் கதையுரைத்தல்	25-30

39	பா.க. குயில் பாட்டு	குயில் தன் பூர்வஜன்மக் கதையுரைத்தல்	30-35
40	பா.க. குயில் பாட்டு	குயில் தன் பூர்வஜன்மக் கதையுரைத்தல்	50-60
41	பா.க. குயில் பாட்டு	குயில்	35-
42	பா.க. குயில் பாட்டு	குயிலின் காதற்கதை	20-
43	பாரதியார் கவிதைகள்	சென்றது மீளாது - தனிப்பாடல்	
44	பா.க. குயில் பாட்டு	காதலோ காதல்	5-
45	பா.க. குயில் பாட்டு	காதலோ காதல்	10-
46	பா.க. குயில் பாட்டு	குயில் தன் பூர்வஜன்மக் கதையுரைத்தல்	30-
47	பா.க. குயில் பாட்டு	குயிலின் காதற்கதை	20-
48	பா.க. குயில் பாட்டு	குயிலின் காதற்கதை	45-50
49	பா.க. குயில் பாட்டு	இருளும் ஒளியும்	20-
50	பா.க. குயில் பாட்டு	குயிலின் காதற்கதை	25-45
51	பா.க. குயில் பாட்டு	குயிலும் மாடும் 90-100	10-

ஆசிரியரின் பிற நூல்கள்

1. Comparison of KPS - Thailand home garden pattern with Nuwaraeliya - Sri Lankan Pattern. Top / AVRDC Publication - 1989
ISBN - 974552 - 884 - 6
Bangkok Kasetsart university
Thailand - Outreach Programme of Asian Vegetable Research and Development Centre of Thaiwan.
2. பாரதி குயில்பாட்டின் தத்வ மர்மம் - முதல் நூல் - 1999
3. ஈழத்தாய் சபதம் - நூல் - 2004
Century House வெளியீடு, HAI 2JU UK
ISBN - 1 - 873265 - 42 - 5
4. ஈழத்தாய் சபதம் - கவி இசைத்தட்டு - 2004
5. வள்ளுவன் காதல் - நூல் - 2004
Century House வெளியீடு, HAI 2JU UK
ISBN - 1 - 873265 - 47 - 6
6. பூந்துணர் - பிரித்தானிய ஈழவர் இலக்கியச் சங்கம்
Eelavar Literature Association of Britain - ELAB
தொகுப்புநூலில் ஆசிரியரின் பக்கங்கள்

ஆசிரியரின்

புனைபெயர்கள்

1. தமிழாரியன் - 1986 இற்கு முன்
2. யுகசாரதி - 1986 இன்பின் கதை, கவிதை
3. மட்டைக்களப்பான் - கட்டுரை
4. சித்திரன் - நடிப்பு.

ஆசிரியரைப் பற்றி

நூலாசிரியர் எஸ். கருணானந்தராஜா 1951இல் ஈழத்தில் களுவாஞ்சிகுடி கிராமத்தில் பிறந்தவர். கிராமத்திலும், மட்டக்களப்பிலும், யாழ். எந்தவரோதயாக் கல்லூரியிலும் கற்றுபின்னர், இலங்கை பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் உயர்கல்வியையும், தாய்லாந்து, நெதர்லாந்து போன்ற நாடுகளில் பட்டமேற்படிப்பு, பயிற்சி நெறிகளையும் பெற்ற இவர் லண்டனில் தொழில்சார் முகாமைத்துவத்தில் டிப்ளோமா பெற்றதோடு தற்போதும் லண்டன் கிரீன்விச் பல்கலைக் கழகத்தில் தகவல் தொழில் நுட்பத்தில் மின்வர்த்தக முகாமைத்துவத்தில் விஞ்ஞான முதுமாணிப் பட்டம்பெற இறுதிக்கட்ட கற்கைகளில் ஈடுபடுகிறார். இளமையிலிருந்தே கவிதையிலும் இலக்கியத்திலும் ஆர்வங்கொண்டு பல பரிசுகளும் பெற்றவர். கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம் நடாத்திய உடன் கவிதையாக்கற் போட்டியில் பரிசு, 1986 வீரகேசரி சிறுகதைப்போட்டியில் முதற் பரிசு போன்றன இளமைக்காலச் சாதனைகளிற் சிலவாகும். இந்தியா ஸ்ரீராம் நிறுவனத்தினரின் 2006 பாரதி 124 நிகழ்வில் இவருக்கு பாரதி இலக்கியச் செல்வர் என்ற பட்டம் வழங்கப்பட்டது. புதுவைப் பல்கலைக்கழகத்தின் 2007 பாரதி 125 பன்னாட்டுக் கருத்தரங்கத்திற்கு ஒரு பேராளராக அழைக்கப்பட்டார். பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ச் சங்க இதழாசிரியராகவும், கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்க நிர்வாகசபை உறுப்பினராகவும் பணி புரிந்திருக்கிறார். 1987 இல் மலேசியா, கோலாலம்பூரில் நடைபெற்ற 6வது உலகத் தமிழாநாய்ச்சி மகாநாட்டு நிகழ்ச்சி நிரலில் சேர்க்கப்பட்ட இக்கட்டுரை, ஆசிரியர் அங்கு சமூகமளிக்காததால் வாசிக்கப் படவில்லை. இலங்கையின் போர்ச்சூழல் காரணமாக வெகு

காலமாகப் பதிப்பிக்கப் படாமலேயே போய் இறுதியில் 1999 இல் வெளியிடப்பட்டது. இது இரண்டாவது திருத்திய நூலாகும். தற்போது லண்டனில் வசிக்கும் ஆசிரியர், வள்ளுவன் காதல், ஈழத்தாய் சபதம் ஆகிய ஏனைய நூல்களோடு பிரித்தானிய ஈழவர் இலக்கியக் கழகத்தின் (ஈலாப்) தொகுப்பு நூலான பூந்துணரிலும் (2007) தன் ஆக்கங்களைச் சேர்த்துள்ளார். பத்திரிகைகளுக்கு எழுதும் இவரது முதல் வெளியீடு தாய்வான் ஆசிய மரக்கறி அபிவிருத்தி, ஆராய்ச்சி நிலையத்தின் வெளிநாட்டுத் திட்டத்தின் கீழ் பாங்கொக், கசற்சாட் பல்கலைக்கழகத்தில் இயங்கும் கிளை நிலையத்தின் வெளியீடான (1989) ஓர் ஆங்கில ஆய்வுநூலாகும்.

பாரதியின்

குயில் பாட்டின் தத்வ ரகஸ்யம்

எஸ். கருணானந்தராஜா

Interpretative Thesis on Bharathi's Song of the Cuckoo Bird - S. Karunanandarajah

சென்னை வானவில் பண்பாட்டு மையப் பிரசுரம் -- 2010

“ஆன்ற தமிழ்ப் புலவீர்! கற்பனையே ஆனாலும் வேதாந்தமாக விரித்துப் பொருளுரைக்க, யாதானும் சற்றே இடமிருந்தால் கூறுங்கள்” என்ற விண்டுரைக்க முடியாத விடுகதையாகிய குயில்பாட்டின் புதையலுக்குள் பொதிந்து கிடக்கும் பொற்குவியலை அள்ளியிறைக்கின்ற ஆய்வுக்கட்டுரையாகக் கவியரசர் கருணானந்தராஜா எழுதிய நூலைத் தமிழ் கூறும் நல்லுலகம் இருகை நீட்டி ஏற்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

“...The treatise on Bharathiyar, which tries to bring out a lucid light throwing interpretation for kuyil pattu is the result of a highly eminent research study. Many professors attempted to solve the riddle and they were driven into the densely forest of baffling Vedantham. Karunanandarajah’s interpretation is modern, meaningful and exhibits the mission of the great Bharathiyar...”

டாக்டர் ஓளவை நடராசன்
முன்னாள் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகத் துணைவேந்தர், தஞ்சாவூர்

...கவிஞர் கருணானந்த ராஜாவின் கவிதானுபவத்தில் பங்கேற்கும் தீர்மானத்தோடு, ரசனையுணர்வின் லயிப்பில் ஈடுபட்டு இந்த நூற்கடலில் குதித்துவிட்டால், மிக எளிதாக மூழ்கி முத்தெடுக்கலாம். ...இலக்கிய அன்பர்கள் அனைவரும் படித்துக் களிக்க வேண்டிய இந்த நூலுக்கு இந்தச் சிறிய அணிந்துரையை வழங்கும் வாய்ப்புக் கிட்டியதைப் பெரும் பேறாகவே கருதுகிறேன்...

கே.ரவி MA, MPhil, BL
வழக்கறிஞர், நிறுவனர்-வானவில் பண்பாட்டு மையம்

பாப்பூ ரசிப்போர்க்கும் பழந்தமிழை ருசிப்போர்க்கும்
நூற்பூ வனத்தேனை நுகர்வோர்க்கும் - ஏற்பாளன்
அருமைப் பாரதியின் ஆழ்கவிதை ஆலமரக்
கருவைக் கருவாய்ந்த கரு!

ISBN 978-8189748906

கவிஞர் மீ. இராஜகோபாலன் - மீரா MSc, MS, MBA, PMP